

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

eternal

A DARK COLLEGE ROMANCE
EVA SIMMONS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2024 by Eva Simmons

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Eva Simmons tarafından yayınlandı

Editör: Kat Wyeth (Kat's Literary Services) Düzelti: Vanessa

Esquibel (Kat's Literary Services) Kapak Tasarımı: Eva

Simmons

Canva ve Depositphotos'tan kapak ve iç görsel varlıkları

Ciltsiz ISBN: 9798344671116

Ciltli ISBN: 9798344671321

OceanofPDF.com

CONTENTS

[İthaf İçerik Notu](#)

[Yalnız Değilsiniz](#)

[1. Aklını Kaybet](#)

[2. Cehennemde Yan](#)

[3. Seni Pişman Etmek](#)

[4. Onu Boyaya Boğ](#)

[5. Mesajımı Aldın](#)

[6. Gerçek Değil](#)

[7. Bu Gece Seni Sevdiğimi Sanma](#)

[8. İyi İşler](#)

[9. Yem](#)

[10. Bu Gece Oynuyoruz](#)

[11. Güzel atış](#)

[12. Tek Yapmanız Gereken Dur Demek](#)

[13. Diz çök.](#)

- [14. Ağzını Aç, Evcil Hayvan](#)
- [15. Maden](#)
- [16. Bu Biz Değiliz](#)
- [17. Ben Bilenim](#)
- [18. Neyle Ölüyoruz .](#)
- [19. Zaman Bizi Değiştirir](#)
- [20. Sen ve Ben](#)
- [21. Soğuk Savaşımızdan Önce](#)
- [22. Bir Kara Deliğin İçine Düşmek](#)
- [23. Asla Bütün Değil](#)
- [24. Kutsal Topraklar](#)
- [25. Nehir](#)
- [26. Kime Aitsin](#)
- [27. Hepsi senin](#)
- [28. Uzun Koşu](#)
- [29. Ruhumu Kaybettiğim An](#)
- [30. Teslim Et](#)
- [31. Neredeyse Beni Kandırıyordun](#)
- [32. Ayçiçekleri](#)
- [33. Bulmaca](#)
- [34. Ebedi](#)
- [35. Çaldığı Hayatı Geri Al](#)
- [36. Sigma Sin Şehir Efsanesi](#)
- [37. Ben Hasta Değilim](#)
- [38. Senden Çok Nefret Ediyorum](#)
- [Epilog](#)
- [Sonsöz](#)

[Sırada Ne Var](#)

[Teşekkür](#)

[Eva 'ın Kitapları](#)

[SimmonsEva Simmons](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Tanıdığım şeytan daha iyi

OceanofPDF.com

CONTENT NOTE

BU KARANLIK BİR romantizm ve kurgu bir eserdir. Bu sayfalar arasında geçenlere göz yummuyorum.

Bu hikaye, grafik şiddet ve kendine zarar verme tartışmaları, sayfa üzerinde bir intihar girişimi ve kötü muamele ve yanlış teşhis konulurken ağır depresyonla mücadele eden bir karakter de dahil olmak üzere üzücü ve rahatsız edici olabilecek çok karanlık temalar içerir.

Dub/non-con, SA, manipölasyon, şantaj, acı oyunu, kan oyunu ve daha fazlasının örnekleri vardır. MMC ahlaki olarak yozlaşmış ve zorbadır.

Lütfen okumadan önce web sitemdeki içerik uyarılarının tam listesini inceleyin:

evasimmons.com/contentwarnings

OceanofPDF.com

YOU ARE NOT ALONE

Akıl sağlığınız önemlidir.

Kendinize zarar verme veya umutsuzluk düşünceleriyle mücadele ediyorsanız, lütfen yardım için _ ulaşın: <https://988lifeline.org/>. Görölüyorsunuz. Duyuluyorsunuz. Siz önemlisiniz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Aklını Kaybet

Deniz mavisi

AKIL SAĞLIĞI BİR BAKIŞ AÇISI MESELESİDİR.

Sonuçta *bana göre* burada yaptığım şey mantıklı. Ama başka biri olsa bana deli derdi. Sanırım haksız da sayılmazlar, zira bir avuç doktordan fazlası onlarla aynı fikirde olacaktır.

Kendimi bildim bileli Bristol'ın *çılgın kızıyım*. Regal Marketplace'in ortasında, yanlışlıkla kavanozlardan birini raftan düşürdüğüm ve kavanozun fayansın üzerinde paramparça olduğu ilk erime nöbetimden beri. Vişne suyu lekeli camlar yere saçılırken ben de yumruklarımı şakaklarımda birleştirerek konserve sebzelere doğru kıvrılmışım.

Herkes paramparça olmuş bir kavanoz yüzünden sinir krizi geçirmemi izlerken kulaklarımdaki çınlamayı susturmaya çalıştım.

Gözlerimi kapatsam bile onlarınkini üzerimde görebiliyorum. Ben dağılırken herkes beni bir film gibi izledi ama kimse bu konuda bir şey yapmadı.

Dozunu ayarla.

Teşhisini değiştir.

Henüz işe yaramadı, bu yüzden neden hala denediklerini anlayamıyorum. Ayrıca, teraziyi elinde tutanlar genellikle en kötü suçlular olduğunda onlar kimi yargılayacaklar?

Avlunun diğer ucundaki gıcırdayan kapı açılıyor ve bir figürün içeri girmesini izliyorum. Adam uzun boylu ve koyu renk saçları tepesine dökülüyor.

kulaklarından. Kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giyiyor. Ailesinin para içinde yüzdüğüne şüphe yokken basit bir kıyafet.

Briar Academy gibi bir okula girmenin sadece iki yolu var: oda arkadaşım Violet gibi burslu okuyan çok az sayıdaki gülünç derecede zeki öğrenciden biri olmak ya da okyanustan daha derin cepleri olan bir aileden gelmek.

Çoğu öğrenci gibi ben de ikincisiyim.

Donovanlar eski paradan geliyor. Petrol, kan ve günah sayesinde zengin olduk. Babam kadar zengin olmanın tek yolu, ahlaki değerlere sahip olmayan nesillerden gelmektir. Ve onlardan çok vardı.

Ailem Bristol'a yatırım yapan ilk dört aileden biriydi. Pierces, Christiansen ve Lancaster'larla birlikte benim soyum da bu küçük cehennem parçasını kurdu. Dört aile olarak bu kasabayı biz inşa ettik. Kanunları belirledik. Sigma Evi'nin ilk tuğlalarını koyduk.

Bristol'lı kuran adamlar, zenginlik ve yerel güç yetmezmiş gibi daha fazlasına ihtiyaç duyduklarına karar verdiler. Böylece, şimdi bu ülkenin her siyasi yönüne sızan kardeşliği kurdular. Üniversite el kitabında kardeşlik Sigma House olarak geçiyor, ancak buradaki herkes onlara gerçekten Sigma Sin demeyi biliyor.

Ne de olsa günahkârların işini yapıyorlar, azizlerin değil.

Her şeyi başlatan aileler her yeni nesli güç ve açgözlülükle lekelerken, kardeşliklerinin arkasına saklanıyorlar.

Adam avlunun derinliklerine doğru ilerliyor. Kapıyı arkasından kapattı ama mandallamadı. Ayakkabıları her uzun adımda kaldırıma sürtünüyor ve adımları düzgün, yavaş ve amaçlı.

Kampüs politikası saat ondan sonra yurtlarımızdan çıkmamamız gerektiğini söylüyor ama kimse buna uymuyor. Ve bir olay olmadığı sürece kimse kampüs çevresindeki güvenlik yayınlarını izlemediğinden, dinlemek için bir teşvik de yok.

Öğrencileri düzenlemek, yönetimin güvenliğini önemsemesini gerektirecektir.

Tanrı korusun, birileri gerçekten umursuyor.

Adam avluya doğru ilerlerken avlunun karşı ucundaki bankta oturduğumu görmüyor. Üstündeki sokak lambası titriyor.

Gölgelerin arasından bir taşı kaldırım taşlarına vuruşunu izliyorum. Sonunda bir tanesine saplanmadan önce yarıklar boyunca sekiyor.

Kulaklıklarındaki müzik o kadar kısıp ki, ayakkabılarının yere sürtünürken çıkardığı her sesi hâlâ duyabiliyorum. Çantasının üzerine çekilen

omuz. Büzülmüş dudaklarından gelen kısık ısıktan.

Sonunda kütüphanenin yakınında, artık çok az titreyen ışığın karanlığında durana kadar.

Tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Birlikte bir ya da iki derse girdiğimize eminim. Adını hatırlayamasam da kambur duruşu tanıdık geliyor.

Ben de onun yerine bir tane verdim.

Talon.

Bana gecenin karanlığında avının etrafında dönen kancalı bir pençeyi hatırlatıyor. Bir avcı.

Telefonu boş avluda yankılanacak kadar yüksek sesle çalıyor. Gecenin sessizliğini yarıyor ve ben sırıyorum.

Mesajı okumak için telefonu cebinden çıkarırken hâlâ beni görmüyor. Telefonun ışığı yüz hatlarını daha da keskinleştiriyor ve bu parıltı ağzının kenarında beliren küçük bir gülümsemeyi seçebilmem için yeterli oluyor.

Müziğimin sesini açıp çekip gitmek istiyorum. İnsanları bu şekilde izlemek yanlış.

Ama *doğru* olan nedir?

Bildiğimi sanıyordum ama her yıl daha da karmaşıklaşıyor.

Gerçek ve hayal bulanıklaşmaya başlıyor ve zihnim kendi haline bırakıldığında boşlukları doldurmaya başlıyor - ki bu da sessizlik içinde oturmasına izin vermekten daha kolay.

Bu yüzden

hareket

etmiyorum.

İzliyorum.

Ne yapacağını görmek için bekliyorum. Onu kendi kişisel filmim gibi kullanıyorum.

Haplar bunu çok zorlaştırdığında odaklanacak tek bir nokta bulmak.

Haplarım.

Telefonuma bakıyorum ve bir sonraki dozumu bir saat geciktirdiğimi fark ediyorum. Yıldızların bu gece gökyüzünde bu kadar gürültülü olmasının nedeni bu olabilir. O kadar parlaklar ki, kulaklarımdaki müziğin üzerine çılgılık atarak onlara katılmam için yalvardıklarını başka kimsenin nasıl duymadığını merak ediyorum.

Çantama uzanıp hap şişesini çıkarıyorum ve ön yüzündeki kalın yazı tipiyle yazılmış uyarıyı okuyorum.

ALKOL İLE KARIŞTIRMAYIN

Tek yaptıkları zihnimin daireler çizmesine neden olmakken, onları *hayata* karıştırmamak daha iyi bir uyarı olurdu. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.

Artık burada olmak istemediğimi ya da zihnimi Araf'a bağlayan hapların neden olduğu bulanıklığı görmek için açıklık.

Her gün, bu kararı tartıyorum.

Her gün kafamın içindeki seslerin beni bundan vazgeçirmesine *neredeyse* izin veriyordum. Bugün, aklım kazandı.

İnsanlar *deli* olmanın gerçekte ne anlama geldiğini hafife alıyor.

Aklını kaçırmak bir şakaymış gibi *bipolar* ve *deli* gibi kelimeler kullanırlar. Kötü davranışlarını rasyonalize etmek ya da birini dengesiz olduğu için mazur göstermek için kullanırlar. Ya da daha kötüsü, kötü bir günü atlattıkları için kendilerini övmek için kullanırlar.

Çünkü bunu atlattılar.

Onlar. Var. Geçtiler. Atlattılar.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Başımı sallayarak hap şişesinin kapağını açıyorum ve bir tane yutuyorum. Yutarken boğazımı sıyrıyor, sanırım hâlâ hayattayım.

Dr. Parish'e bu yeni ilacın içimi acıttığını ve dünyayı bulanıklaştırdığını söyledim, ama o sadece zaman vermem gerektiğine yemin etti.

Zaman.

Sanki bu daha iyiye mi yoksa daha kötüye mi gittiğimi anlamamıza yardımcı olacakmış gibi. Zamanın yarısında havlu atıp beni kilitlemelerine izin vermek istiyorum. En azından Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nda kimse benden iyiymişim gibi davranmamı beklemiyor. Artık on dokuz yaşındayım, yani teknik olarak kendi kararlarımı verebilirim. Babamın direktiflerine karşı gelip tedavilerimi durdurabilirim. Belki deliliğimle yeterince uzun süre , sonunda her şey olmadan hayatta kalıp kalamayacağımı öğrenebilirim. müdahaleler.

İlaç şişesini çantama geri koyarken dikkatimi yeniden avludaki adama veriyorum. Sosyal Bilimler Binası'na yaslanmış, bir elini saçlarında gezdirirken diğer eliyle telefonuna bir şeyler yazıyor.

Bir şey bekliyor ve aradığını bulması uzun sürmüyor.

Avlunun sonundaki kapı tekrar gıcırıyor ve pileli etek ve kabarık yeşil kazak giyen sarışın bir kız kapıdan içeri giriyor. Kız da onun gibi telefonla konuşuyor. Mesajlaşıyor ya da sosyal medyayı kontrol ediyor. Gecenin bir yarısı olmasına ve kütüphaneye giden yolu aydınlatan tek bir ampul olmasına rağmen dikkatini vermiyor.

Tanınmadığı için isim vermek zorunda kaldığım Talon'un aksine, kızın kim olduğunu biliyorum. Yine de, kafamda canlandırdığım fantezinin hatırına ona yeniden isim vermeye karar verdim.

Ivy Martin. İlk

ve son.

Tatlı ve basit.

Kulağa hoş geliyor ve bunu sabah haber başlıklarında hayal edebiliyorum.

Ivy hâlâ açık olan kütüphaneye doğru ilerlerken gölgelerin arasında duran Talon'u fark etmez.

Kampüs kurallarının mantıklı olmadığını bir kanıtı daha.

Pek çok şey mantıklı gelmiyor. Sonra tekrar, insanlar bana da olmadığını söylüyor.

Ivy son saniyede Talon'u fark ediyor. Hemen kıpırdamıyor, bu yüzden belki de onu yanlış değerlendirdiğimi düşünüyorum. Belki de masumiyet yerine kötülük beklemeye şartlandım. Annem her zaman insanların içindeki kötülüğü görmek gibi kötü bir alışkanlığım olduğunu söyler.

Ama sonra gülümsüyor ve Talon ona doğru koşuyor, saçının arkasından yakalıyor ve onu tuğla duvara doğru sürüklerken diğer eliyle ağzını kapatıyor.

Kadın onu tırmalıyor ve tekmeliyor, bu yüzden adam kollarından biriyle onu yakalıyor ve artık onları görmenin daha zor olduğu karanlıkta onu sıkıştırıyor.

Ama onları

duyuyorum. Boğuk

çığlıklar.

Ayakkabılar betonda çıtırdıyor.

Sürtünüyor.

Zihnimi bu ana sürükleyen gerçek, topraklayıcı sesler. Bu banka.

Bu geceye kadar.

Belki de bu yüzden acı beni büyülüyor. Çok az şeyin yapabildiği uyuşukluğu kesip atıyor.

Ivy, Talon'la dövüşüyor. İki beden karanlıkta savaşıyor. Ve onu dizlerinin üzerine iterken kazanıyor ve tüm vücudu irkiliyor.

Hissediyor.

Her şeyi hissetmek için neler

vermezdim. Ne yapardım-

"Boo!" Bir el ağzımı kapatıp çığlığımı sustururken, diğeri boğazımı sarıyor.

Önümdeki sahneye o kadar odaklanmışım ki arkamdan birinin gizlice yaklaştığını duymadım. Başımı geriye çekip yüzümü gökyüzüne doğru kaldırdığımda buz gibi, ruhsuz gri gözlerle karşılaştım.

Declan Pierce.

OceanofPDF.com

Cehennemde YAN

Deniz mavisi

DECLAN PIERCE kendimi bildim bileli varlığımın baş belası. Kampüsteki diğer tüm kızlar onun şeytani yöntemlerini görmezden gelirken, ben onu olduğu gibi görüyorum. Bir sadist. Bir zorba. Briar Akademi kampüsünü süsleyen en büyük pislik.

İlkokula başladığım ilk günden beri hayatımı cehenneme çevirdi. Liseyi benden bir yıl önce bitirdiğinde onun işkencesinden bir yıl kurtulmuş olsam da, Briar kampüsüne adımımı attığım anda kaldığı yerden devam etti. Ve son bir buçuk yıldır, sanki kaçırdığı bir yılı telafi etmeye çalışıyormuş gibi daha da çekilmez oldu.

"Korktun mu Tealene?" diye fısıldıyor kulağıma.

Bileklerini kavradım ve onu üzerimden ittim. "Siktir git, Declan."

Bir adım gerileyip yanıma düşene kadar bankın etrafında dönerken gülüyor ve kolunu bankın arkasına doladığında bana yer bırakmıyor. "Rüyanda görürsün, Teal."

Bu gece, imza üniforması olan siyah tişört ve kot pantolonunu giyiyor. Gece yarısı saçlarına ve simsiyah ruhuna uyduğu için çok uygun. Koyu renk kıyafetlerin gözlerini daha da öne çıkarmasından, geceyi delip geçmesinden nefret ediyorum. Bana baktıklarında yıldızlardan daha yüksek sesle bağırان soğuk gri küreler.

Parmak eklemlerini yanağıma sürüyor ve ben de ona vuruyorum. Dışarıdan bakan biri onun iyi davrandığını düşünebilir ama ben onu tanıyorum. Konu ben olduğumda hiç de nazik değil.

Yıllar boyunca benimle alay etti, psikiyatri koğuşunda kaldığım hakkında söylentiler yaydı ve babasının benimle olan savaşını körüklemek için bulabildiği her türlü pisliği toplamak için beni takip etti. Bu acımasız ve yorucu ve ondan nefret ediyorum.

Biz arkadaş değiliz. Takılmıyoruz. Beni varlığımdan pişman etmeden Declan'ın yanında beş dakikadan fazla zaman geçirmedim, bu yüzden şu anda neden yanımda oturduğunu anlayamıyorum.

"Ne dinliyorsun?" Declan kulağımdaki kulaklıklardan birini çıkarıp kendi kulaklığına takıyor.

"Kulaklığımı geri ver." Elimi uzattım.

"İlginç bir şarkı seçimi." Talebimi görmezden geliyor ve vücudunu avlunun karşısındaki çifte bakacak şekilde konumlandırıyor. "Nedir bu? Siz gösterinin tadını çıkarırken ruh halinize uygun bir müzik mi?"

Matematik sınıfımdaki kız şu anda erkek arkadaşına binanın kenarına yaslanmış, sanki gerçekten zevk alıyormuş gibi inleyerek sakso çekiyor. Erkek arkadaşı ise başını arkaya eğmiş, muhtemelen kızın arkasından kimi becerdiğini hayal ediyor.

Sahne, hayal gücümün çarpık tezahüründen gerçeğe dönüşüyor. Senaryonun benim versiyonum çok daha ilginç olma potansiyeline sahipken, boş bir kampüsün ortasında ezik, halka açık bir seks gösterisi.

Her ne kadar hasta olsam da, hayranlığım rızaya duyulan ihtiyaç konusunda nasıl hissetmem gerektiği ile bağdaşmıyor. Özellikle de bunu çocukluğumda yaşadığım travmayı örtbas etmek için kullandığımda.

Anlamaya çalıştım.

Bir keresinde, gözlerimi kapattığımda beni rahatsız eden şeylere neden kapıldığımı açıklayabilecek bir şey olup olmadığını görmek için Violet'in odasından birkaç psikoloji kitabı aşurdım. Terapistim buna başa çıkma mekanizması diyor, ama bence bunun nedeni kırılmış olmam.

"Ne istiyorsun?" Declan'la yüzleşmeyi reddederek dişlerimi sıkıyorum.

Göz ucuyla onu izliyorum. Önümüzde sevişen çifte odaklanmış durumda ve adam sikini kızın ağzından çıkarıp onu arkadan becermek için döndürdüğünde kaşları çatılıyor.

Declan kıkırdayarak başını sallıyor.

"Etkilenmedin mi?" Gözlerimi kısıyorum, ona bulaşmamam gerektiğini biliyorum. "Yoksa sen olmadığın için kıskandın mı?"

Declan'ın bakışları bana doğru kayıyor ve ağzının kenarında bir sırıtış beliriyor. "Bana gerçekten o kızla yatmak isteyip istemediğimi mi soruyorsun Teal? Umursadığını bilmiyordum."

"Bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Hınzır gülümsemesiyle yüzü yarılıyor ve ilgisinin yoğunluğunun bu kadar manyetik olmasından nefret ediyorum.

"Bu gece beni rahatsız etmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu?" Konuyu değiştiriyorum. "Varlığınla şereflendireceğin bir parti mi? Emredeceğin cehennem köleleri? Beslenecek ruhlar mı?"

"Sanırım bu yarına kadar beklemek zorunda."

Gözlerimi deviriyorum.

"Yargılamayı kendine saklamalısın, Tealene." Declan daha yakına eğiliyor, saçımın bir parçasıyla oynuyor ve çiğnediği naneli sakızın kokusu duyularıma doluyor. "Bir sapık gibi gölgelerden insanların sevişmesini izleyen sensin."

"Bunu kardeşlik evinde seks partilerine ev sahipliği yapan adam söylüyor." Ona ters ters baktım. "Ayrıca, buraya ilk ben geldim. Eğer mahremiyet istiyorlarsa, daha az kamuya açık bir yere gidebilirler."

Bu noktada çiftin burada olduğumuzu bilmemesine imkân yok. Declan bana gizlice yaklaştığında ketum değildi ve seslerimiz artık kısık değil.

Belli ki çift izlenmekten rahatsız değil. Adam kendi pornografik fantezisinin başrolündeymiş gibi kız arkadaşını becermeye devam ediyor ve kız da orgazm taklidi yapıyor olsa bile, hayatının misyonu bir gösteri yapmaktıymış gibi çılgılık atıyor.

"Nasıl fark etmez?"

"Neyi fark ettin?" Declan soruyor ve ben sorumu yüksek sesle sorduğumu fark ediyorum. Omuzlarımı geriye atıyorum. "Eğlenmediğini bile."

"Çünkü o lanet olası bir aptal." Declan kıkırdar. "Ama onlara nasıl yapıldığını göstermek istersen..."

Alt dudağını ısıırıyor ve bakışlarını göğsüme indiriyor.

"İğrenç. Sanki sana dokunacakmışım gibi." Başımı sallıyorum, şarkıyı değiştirmek için telefonumu çıkarıyorum.

Ruh hali değiştiğinden müzik artık tamamen yanlış. Hava daha sıcak.

Daha kalın.

Nefes almak daha zor.

Avlunun karşısındaki adam kalçalarını daha hızlı pistonluyor ve boşaldığında kız arkadaşının yüzündeki hayal kırıklığından boşalmadığı anlaşılıyor.

"Bu çok kabaca." Declan kaşlarını çattı. "Onu asılı bıraktı."

"Seni yatak odasında orgazm eşitliğini önemseyen biri olarak görmemiştim."

"Kapalı kapılar ardında nelere önem verdiğimi bilseniz şaşırırdınız."

"Beni herhangi bir şeyle şaşırtabileceğinden şüpheliyim, Declan. Ününün senden önce geldiğini unutuyorsun."

Omuz silkiyor, hakaretimden rahatsız olmamış çünkü neden olsun ki? Declan kampüsteki en popüler adam. Sigma Evi'nin başkanı. Dokunulmaz. İnsanlar ona taptıkları kadar ondan korkuyorlar ve o da onların hayranlığı içinde yüzüyor.

Ben ise stüdyosundan zar zor çıkan ve sosyalleşmekten olabildiğince kaçınan bir kıyım. Benim fikrim önemli değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Çift kıyafetlerini düzeltiyor ve avludan çıkarken erkek arkadaşı kolunu kızın omuzlarına doluyor. Sonra sadece ben, Declan ve kulağımda çınlayan, keşke ilişkilendiremeseydim dediğim bir şarkının sözleri.

"Bu arada..." Ayağa kalktım ve çantamı omzuma çektim. "Benim Şu an başka bir yerde olmak istemiyorum."

Ama bir adım atmaya başladığımda Declan sıçrayıp kolumu tutuyor ve beni durduruyor.

"Ne?" Yüzümü ona dönerek bağırdım.

Şeytanın yüzüne bakmak asla iyi bir fikir değildir, ama ben öyle yapıyorum.

"NF?" Declan soruyor ve dinlediğim müzikten bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor.

"Kulaklığımı geri ver." Elimi uzattım. "Bu şarkıyı seviyorum."

Ben de öyle, ama bunu söyleyerek onu tatmin etmiyorum.

"Bu şarkıyı seviyor musun?" Gözlerimi deviriyorum. "Neden buradasın ki Declan?"

Bunun için çok yorgunum."

Hiç yorgun değilim. İlaçlarım etkisini göstermeye başladı ve gelmeye başladım.

Ama bunu bilmesine izin

veremem. "Ben de seni

arıyordum."

"Beni buldun." Kaşlarımı çattım.

"Öyle yaptım." Sırıttırıyor. "Tam da beklediğim şeyi yapıyorum."

Gözlerimi kısıyorum. "Tam olarak ne demek istiyorsun? Sana burada oturmuş düşündüğümü ve müzik dinlediğimi söylemiştim. Ortaya çıkmaları benim suçum değil."

Declan bana doğru adım atıyor ve beni başımı geriye eğip ona bakmaya zorluyor. "İkimiz de gerçekten neden burada olduğunu biliyoruz Teal. Gölgede otururken kirli zihninde neler hayal ettiğini. Vanilya boku kesmediğinde aslında amcığının damlamasına neden olan şey."

"Neden bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Eğilip parmaklarını şakağında gezdiriyor. "O küçük kirli zihninde hayal kuruyorsun. Çekilmemen gerektiğini bildiğin iğrenç şeyleri hayal ediyorsun. Kendine bunun başa çıkmanın bir yolu olduğunu söylüyorsun, karşı koymanın bir yolu. Oysa ikimiz de bunu acı çekmekten zevk aldığın için yaptığını itiraf etmekten korktuğunu biliyoruz. Yaşadığını hissetmek için acıya ihtiyacın var."

"Nasıl-" Başımı sallıyorum, panik göğsümde kabarıyor. "Bunları nereden biliyorsun?"

Declan sırtıyor. "Dr. Parish kayıtlarını nasıl güvence altına alacağını öğrenmeli."

Onu bir adım geriye iterken gözlerim açılıyor. "Terapi seanslarımı mı dinledin?"

Declan'ın şu anda tekrarladığı şeyleri bilmesinin tek yolu bu. Günlük tutmuyorum ve terapide itiraf ettiklerim hakkında arkadaşlarımla nadiren ayrıntıya giriyorum. Declan'ın ima ettiğine yakın bir şeyi itiraf ettiğim tek zaman Dr. Parish ile kapalı kapılar ardında yapılan bir seanstı ve o da bunları kayıt altına alıyor.

"Bu özel bir konu," diye fısıldıyorum.

"Hiçbir şey gerçekten öyle değildir." Declan sırtarak beni izliyor. "Hayatının bu kadar mahrem detaylarını kaydederken kime güvendiğin konusunda daha dikkatli olmalısın Tealene. Kimin hackleyip tüm sırlarını öğrenebileceğini asla bilemezsin."

O kasetlerdeki her şeyi düşündüğümde boğazım düğümleniyor. Mücadelelerim, başa çıkma mekanizmalarım, çocukken başıma gelenlerle bağımı koparmak için kullandığım alışılmadık yöntemler. Gözlerim yaşıyor ve ilk kez hafızamda boşluklar olduğu için şükrediyorum çünkü en azından en kötü sırlarım Declan'ın bile ortaya çıkaramayacağı kadar derin.

"Sen hastasın." Bir adım geri atıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Declan bunu bir iltifat gibi kabul ederek ellerini ceplerine sokuyor.

"Bu bilgiyle ne yapmayı planlıyorsun Declan? Okula mı vereceksin? Kafama mı asacaksın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Declan'ın beni tanımak için terapi seanslarımda ortaya çıkardığı şeyleri kullanacak kadar önemseyemediği söylenemez. Zaten hiçbir ortak noktamız olmadığını biliyoruz ve benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor.

Yine de bu bilgilerle bir şeyler planlıyor olmalı. Bunu zaten çok iyi biliyorken, sırf okulda beni kızdırmak için her küçük kırılışımı anlatmamı dinleyerek saatlerini harcamazdı.

Declan'ın daha büyük planları olmalı ve sadece bu düşünce bile beni germeye yetiyor.

"Çok küçük düşünüyorsun, Teal." Sırıttırıyor. "Sana bir iyilik yapıyorum."

"Sen iyilik yapmazsın."

"Genelde değil, hayır. Ama diyelim ki bundan faydalanacak tek kişi sen değilsin."

"Çünkü Tanrı, kalbinizin iyiliğinden dolayı bir şey yapmanızı yasaklıyor."

"Bende bir tane olduğunu düşünmen çok hoş."

". "Gözlerimi kısıyorum. "Bu hatayı bir daha yapmam."

Declan Pierce'ın içinde bir parça iyilik olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Daha iyisini bilemeyecek kadar gençtim ve dersimi almıştım. Bana iyi davranarak iki saat geçirdi ve ben bunun bir şeyleri değiştirdiğini düşündüm. Değiştirmede.

Ertesi gün, o çekilmez haline geri döndü. Soyadı Donovan olan herkesten nefret eden aile geleneğini sürdüren babasının ürünü.

"Peki neden yaptın o zaman?" Ona tekrar soruyorum, soruyu evirip çevirdikçe endişeleniyorum.

"Araştırma.

"Benim

üzerimde

mi?"

"Yukarı." Omuz silkiyor. "Ayrıca, bana ihtiyacın olduğunu fark ettiğinde işe yarayacak."

"Sana ihtiyacım mı var?" Gülüyorum çünkü bunu düşünmesi bile çok saçma. "Senden isteyebileceğim tek şey karmanın sonunda beni yakalaması. O zaman evet, evrenin kışını tekmelemesini en ön sıradan izlemek isterim."

Declan yaklaşıyor ve başparmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "İstediğin kadar gül. İstesene de istemesene de yakında benden bir şey isteyeceksin."

ya da değil. Ve benden ne kadar nefret edersen et, bunu sana verebilecek tek kişinin ben olduğumu kabul edeceksin."

"Senden ne isteyebilirim ki?"

"Göreceksin." Beni incelerken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor; siyah saçlarından bir tutam kaşının hemen üzerine düşüyor. "Babanla konuşma fırsatın olduğunda bana haber ver. Çünkü bir dahaki sefere bu konuşmayı yaptığımızda, bu işe girmeden önce araştırma yaptığım için bana teşekkür edeceksin."

Declan'ın neden bahsettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Hayatım boyunca ondan hiçbir şey istemedim ve şimdi de istemiyorum.

"Canın cehenneme, Declan." Ters ters baktım. "Senden bir iyilik istemeden önce Şeytan'ın kendisine güvenirdim."

"Bunu göreceğiz." Başparmağıyla alt dudağıma dokunuyor. "Daha kolaysa benden nefret et. Hatta boyun eğdiğinde daha eğlenceli bile olabilir."

Onu üstümden ittim. "Ben de aklını kaçıranın ben olduğumu sanıyordum. İyi geceler, Declan. Cehennemde yan."

"Orada görüşürüz."

OceanofPDF.com

Seni Pişman Etmek

Deniz mavisi

Uyandığımda kafam sisler içindeydi ve Dr. Parish'i arayıp ilaçlarımı sormak için telefonuma not aldım. Onu son gördüğümde dozu ayarladığını ve bunun yaşadığım olumsuz tepkileri hafifleteceğini söylemişti. Ama eğer dün gece bir gösterge ise, yeterince hızlı çalışmıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve rüyama geri dönmeye çalışıyorum. İlaçların etkisinin geçmesiyle yorgun düşünüyorum ama zihnim durulmayı reddediyor. Son yirmi dört saati anlamlandırmaya çalışırken burnumun kenarını çimdikliyorum.

Yine gerçeklikle mücadele ediyorum, bu yüzden dün gecedan neyin gerçek neyin rüya olduğunu ayırmak biraz zaman alıyor.

Oda arkadaşlarım yattıktan sonra yurttan ayrıldım mı? Declan'la konuşmamı hayal mi ettim? Başından beri uyuyor muydum?

Kulağıma uzanıyorum ve hâlâ içinde duran kulaklığı yokluyorum. Müzik gecenin bir noktasında kesilmişti ve kulağımın kıkırdağa baskı yapan yeri ağrıyordu. İkincisini cebimde buluyorum, Declan'dan geri aldığımda onu sıkıştırdığım yerde.

Dün gece gerçektir.

Rahatlamış olmam gerekse de, içim burkuldu.

En azından bu haplar öncekiler gibi halüsinasyon görmeme neden olmuyor. Ya da daha kötüsü, zihnimi İsviçre peynirine çeviren ve beni

Beden dışı deneyimler yaşıyordum. Bir

hap aldım ve doğru düzgün

göremiyordum. Uçuyordum. Bir

şeyler görüyordum.

Zar zor uyanık kalabiliyordum ve gözlerimi her kapattığımda ruhum bedenimi terk ediyordu.

İlk başta bağlantıyı koparmak güzeldi çünkü buraya bağlı olmak sürekli bir mücadele gerektiriyor. Ancak Dr. Parish'e tepkilerimi dile getirdiğimde, gerçekten bipolar bozukluğum olsaydı ilaçların bunu yapmayacağını söyledi. Bir hata yapmışlardı.

Yanlış anladılar.

Sanki lanet bir bilim deneyimişim gibi.

Bir gün her şeyi almayı bırakacağım. Beynimi sıfırlayacağım ve kendimi Darwinizm'e maruz bırakacağım. O kadar uzun yıllardır ilaç kullanıyorum ki artık depresyonda mıyım yoksa haplar mı beni bu halde tutuyor onu bile bilmiyorum. İlaç almamamın tek nedeni, kafamdaki kimyasalların bana reçete ettiklerinden daha kötü olabileceğine dair sürekli korkum.

Dün gece aklıma güvenilemeyeceğinin kanıtı.

Çiftlerin gecenin bir yarısı kampüsün ıssız köşelerinde sevişmek için gizlice dışarı çıktıklarını biliyorum ve bunu aramak için etrafta dolaştım. Declan'a o çifte rastlamamın bir tesadüf olduğunu söyleyebilirdim ama değildi. O yerin müdavimleriydiler ve bunu görmem gerekiyordu. Başkaları bir şeyler hissedebiliyorsa, bunun mümkün olması gerektiğini hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Ellerimin topuğuyla gözlerimi ovuşturuyorum. Declan'ın arkamdan sinsice yaklaştığı düşüncesiyle yanaklarım ısınıyor.

Beni yakaladın.

Avluda olmasının bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama şimdi durumun böyle olmadığını biliyorum.

Beni aradı.

Tıbbi kayıtlarımı hackledi.

Onun yardımına ihtiyacım olacağını düşünüyor.

Declan her zamanki gibi sıkılmış ve benimle dalga geçiyor olabilir. Ama bunu söyleme biçiminde bir şeyler vardı. Gözlerindeki meydan okuma, bana sataştığında görmeye alışık olduğum bir şey değildi. Ses tonundaki bir şey gerçektir. Düşmandan gelen bir teklif.

Bu neredeyse hayatımı zindan etmesinden daha korkunç. Declan Pierce iyilik yapmaz, şeytanın işini yapar.

Her neyin peşindeyse iyi olamaz.

Kapımın çalınması beni sıçrattı. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve telefonumu sıkıca tuttuğumu fark ediyorum. Oturup saate bakıyorum ve oda arkadaşlarımın öğlen vakti hala uyuduğumu düşünürlerse endişeleneceklerini fark ediyorum.

Durumumun tam boyutunu bilmiyorlar, ancak depresyonda olduğumu biliyorlar, bu yüzden endişelerini arttırmak istemiyorum.

Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum ve daha uyanık görünmek için bacaklarımı yataktan aşağı sallıyorum.

"İçeri gel."

Kapım açıldı ve Violet içeri girdi. Gece yarısı saçları sıkı bir şekilde bağlanmış. At kuyruğu, gösteren kapalı onu parlak-mavi

Gözler. Dışarı . benim Üç oda arkadaşı arasında

Violet açık ara en nazik ve en sessiz olanı, bu yüzden hala Declan'ın en iyi arkadaşı Kole Christiansen ile çıkıyor olmasını sindirmeye çalışıyorum. Onun

bir psikopat olduğuna ikna oldum. Montgomery Psychiatric Ward'dayken

Kole'nin çocukken orada zaman geçirdiğine dair söylentiler vardı ve hiçbir kanıt görmemiş olsam bile buna inanıyorum. Asla empati göstermiyor ya da ve bakışlarında sürekli soğuk bir kopukluk var.

Kole ile tanışana kadar Declan'ın olabildiğince korkutucu olduğunu düşünüyordum. Ama Kole'un gözlerindeki bir bakış bunu sorgulamama neden oldu.

En azından Violet'e iyi bakıyor gibi görünüyor. Violet ona güveniyor ve o da sanki başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyecekmiş gibi sürekli onu izliyor.

Violet mutlu olduğu sürece, bunu kabul etmekten başka seçeneğim yok, oda arkadaşımız Patience tarafından paylaşılmayan bir duygu.

Patience, Sigma Sin'in üyelerinde herhangi bir iyilik görmeyi reddediyor. Ağabeyi Alex, iki yıl önce kardeşliğe kabul edilmiş ve o zamandan beri hiç konuşmamıştır. Kabul töreni sırasında her ne olduysa onu Montgomery'ye tıkmıştır ve herkesin bildiği kadarıyla buradan asla çıkamayacaktır.

Bazen terapi seanslarım için koğuşa gittiğimde onu görüyorum, bazen de Patience ve diğer oda arkadaşımız Mila'nın onu ziyaret ettiğini görüyorum.

Deliriyormuş gibi hissetmek bir şeydir; aklınızı gerçekten kaybetmek başka bir şeydir. Alex bunun kanıtı.

"Hey, Teal." Violet gülümsüyor ama zoraki. "Bir şey hakkında konuşmak için bir dakikan var mı diye merak ediyordum."

"Elbette." Yatakta ona yer açmak için dönüyorum.

Violet yüzünü bana dönerek yatağa uzanıyor. Bacak bacak üstüne atmış, kazağının uzun kollarının etekleriyle oynuyor.

"Endişeli görünüyorsun." Bakışlarım Violet'in yanağının içini çiğnediği yere düşüyor. "Kole ile aranızda her şey yolunda mı?"

"Evet." geçen her neyse ondan kurtulmak istercesine başını sallıyor.
"Bunun Kole ile bir ilgisi yok."

"Ama bunun bir şeyle ilgisi var..."

Violet başını sallarken kaşları atılıyor. "Declan'ı çocukluğunuzdan beri tanıyorsunuz, değil mi?"

"Declan?" Ses tonuma şaşkınlık karışıyor.

Son yirmi dört saat Declan Pierce'la ilgili her şeye doymuşken onun hakkında konuşmak istediği anlaşılıyor.

"Evet, Declan." Violet başını sallıyor. "Onu bir süredir tanıyorsun, değil mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Ne yazık ki doğduğumdan beri."

Bristal'da doğup büyümüş olmanın dezavantajı bu; düşmanlarınızdan kaçamazsınız.

"Ama siz ikiniz hiç yakın olmadınız? İlkokulda bile mi?" Violet alt dudağını ısırıyor, içinden endişe fişkırıyor.

"O her zaman benden bir yıl öndeydi ve ben ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapacak kadar akıllıydım. Neden bana Declan'ı soruyorsun? O Kole'un en iyi arkadaşı. Eminim onu benden daha iyi tanıyordur."

Ve ondan daha az nefret ediyor.

Ama Violet'in hatırı için bunu söylemiyorum.

"Yakınlar." Başını sallıyor. "Kole ona güveniyor." "Ama...?"

"Ama sana güveniyorum Teal. Bu yüzden duymak istesem de de bana gerçeği söyleyeceğini hissediyorum. Kole onunla arkadaş ve birbirlerine sadıklar, bu yüzden söyleyeceği her şey..."

"nyargılı mı?" Cümlesini ben tamamlıyorum, o da başını sallıyor. "Ne tür bir bilgi arıyorsunuz?"

"Declan gerçekten nasıl biri?"

"Sadist bir pislik olmanın dışında mı demek istiyorsun?" Kıkırdıyorum, ama Violet'in yüzünde bir gülümseme bile belirmeyince benimki de soluyor. "Ne zamandan beri Declan Pierce hakkında bir şeyler bilmek istiyorsun? İnan bana, buna değmez."

"Yakın zamanda bir şey öğrendim." Dudağını ısırıyor. "Babam hakkında hiç konuşmadığımı biliyor musun?"

"Evet." Ve bunun gittiği yeri sevmiyorum.

"nk onun kim olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ama şimdi biliyorsun?"

Bir kez zar zor başını sallıyor. "Ian Pierce."

Zihnimin bu ismi algılaması bir an alıyor. "Declan senin kardeşin mi?"

"Yarısı." Sıkı bir gülümsemeye zorluyor. "Görünüşe göre."

"Kahretsin." Gözlerim açılıyor ve ilk kez benzerlikleri görüyorum.

Obsidyen siyahı saçlar. Keskin yüz hatları. Gözler o kadar açık renk ki neredeyse yanardöner.

"Birkaç hafta önce öğrendim ama hâlâ sindirmeye çalışıyorum, bu yüzden bir şey söylemedim." Kollarıyla tekrar oynayarak onları aşağı doğru çekiyor. "Declan'la iyi geçinemediğinizi biliyorum."

"Bu yetersiz bir ifade." Violet kaşlarını çatınca homurdanıyorum ve yorumumdan dolayı hemen suçluluk duyuyorum. "Özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Özür dileme. Aranızın iyi olmadığını biliyorum, bu yüzden seninle konuşmak istedim."

"Declan biliyor mu?"

"Evet. O da benimle aynı anda öğrendi. Ama bu konuda hiç konuşmadık."

Declan derin ve duygusal konuşmaları sevmeyen biri olduğu için şaşırmadım.

"Peki, o zaman ne bilmek istiyorsun?"

"Yüzde yüz emin değilim." Violet kaşlarını çatıyor. "Sadece her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. O Declan Pierce. Onun hakkında yayılan söylentilerden ne biliyorum. Ama şimdi onun kardeşim olduğunu bildiğime göre, kaçırdığım bir şey olduğunu umuyorum. Akrabayız ve o korkunç biri... değil mi?"

Violet'in iyiliği için, hemen *evet* cevabını verme isteğimi geri çekiyorum. "O karmaşık biri. O evde büyüyen herkes öyle olurdu."

"Babası yüzünden." Violet'in kaşları çatılır. "Babam..."

Sertçe yutkunuyorum, keşke onu rahatlatacak bir şey söyleyebilseydim. Ama Declan'ın kötü olduğunu düşünüyorsa, baba soyuyla ilgili neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Onlar sıcak ve tüylü bir aile değiller. Declan bunun kanıtı." "Ne demek istiyorsun?"

Arkama yaslanıp burnumun kenarını sıkarak bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. "Declan'ın Sigma Evi'nin başkanı olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Babası da öyleydi. Ve onun babası... Anladınız işte." İçimi çektim. "Başına gelen korkunç bir şey yüzünden bir pislik haline gelmedi; tıpkı Ian Pierce gibi yetiştirildi. Onlar gibi adamlar için önemli olan tek şey bu. Nesiller boyu Pierce erkekleri sadece güç ve parayı önemsemeye şartlandırıldı. Ve bunu elde etmek için her şeyi yaparlar. Şantaj, manipölasyon. Declan doğduğundan beri bu inançlara sahipti. Ondan ne kadar nefret etsem de *neden* böyle olduğunu anlıyorum."

"Bu bana Kole'u hatırlattı." Violet'in sesi neredeyse bir fısıltı.

"Pierce'ler ve Christiansen'lerin birçok ortak noktası olmasının bir nedeni var. Aynı şeylere çok değer veriyorlar. Ailelerinin yakın olmasının ve Declan ile Kole'un doğduklarından beri arkadaş olmalarının nedeni de bu."

"Anlıyorum." Kaşlarını çatıyor. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler."

"Tabii ki." Uzanıp elini sıkıyorum. "Declan her zaman korkunç değildi, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse. Ama Violet..."

Bakışları benimkine kayıyor.

"Onda iyi olan ne varsa gitti. Anlıyorum o senin kardeşin ve bu yüzden onda kurtarıcı bir şeyler bulmaya çalışıyorsun ama dikkatli ol. Hiçbir şey yok. Bu konuda bana güven. Eğer yaklaşmasına izin verirsen, seni pişman eder."

Declan'ın dün geceki tehdidi zihnimde dönüp duruyor.

Güven.

Ben burada oturup Violet'i aynısını yapmaması için uyarırken, o benim ona ihtiyacım olacağını düşünüyor gibi görünüyor.

"Dikkatli olacağım." Violet dönerek yataktan kalktı. "Bu konuda benimle için teşekkürler, Teal."

"Ne zaman istersen."

"Sadece"-ayağa kalkıyor, dudağını ısıyor-"bunu şimdilik kendimize saklayabilir miyiz? Patience ve Mila'ya söylemem gerektiğini biliyorum ama Patience zaten Kole ile çıktığım için bana garip davranıyor ve buna daha fazlasını eklemek istemiyorum."

"Tabii ki."

"Teşekkürler." Violet gülümser, ama üzgündür.

Ve odamdan çıkıp gittiğinde, o anda gerçekten ihtiyacı olan şeyin dürüstlük olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bunun yerine onu rahatlatmaya çalışmalıydım.

İşte bu yüzden arkadaş edinme konusunda hiç iyi olamadım.

Büyürken, sınıfta her zaman rengarenk saçları ve boya sıçramış kıyafetleri olan garip çocuktum. Sınıf arkadaşlarımdan

Bu kelimenin derimi ısırın usturanın kenarı olduğunu fark etmeden *çıldırılmışım*.

Beni tanımlayamadılar, bu yüzden beni dışladılar. Ve yeterince uzun bir süre sonra, umursamayı bıraktım.

Dedikodulara dönüştüm. Fısıltılar. *Başkalarıyla iyi oynamayan kız*.

Çünkü siktir et onları.

Telefonum çalıyor ve komodinin üzerinde duran telefonuma uzandığımda bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj görüyorum. Telefonu açtığımda ekrandaki görüntü karşısında elim ayağım birbirine dolaşüyor.

Bilinmiyor: Gelecek hafta aynı saatte mi?

Ekte dün gecedan kalma bir avlu fotoğrafı var. Karanlık ama bankı ve kafamın arkasını seçebiliyorum. Aydan gelen azıcık ışık benim olduğumu açıkça ortaya koyuyor çünkü okulda başka kimsenin saçları çok renkli değil. Sarı, kırmızı, yeşil, mavi, pembe, elime ne geçerse.

Fotoğrafın açısından ne yaptığım çok açık. Avlunun karşısında sevişen bir çift var ve ben onları izliyorum.

Declan.

Dişlerim gıcırıyor ve cevap yazıyorum.

Teal: Sen öyle san.

Telefonumu kilitliyorum ve komodinin üzerine bırakıyorum. Bir an önce duyduğum suçluluk duygusu yok oluyor. Violet'in kardeşi hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyor, bu onu incitse de incitmese de.

Declan şeytan.

Şeytanın yumurtası.

Ona güvenerek iyi bir şey elde edemezsin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ONU BOYAYA BOĞ

Deniz mavisi

Stüdyom benim sığınağım. Benim mutlu yerim.

Yargılamanın ya da zincirlerin olmadığı tek oda.

Sadece ben ve dökülen boyalar.

Kapıyı kilitliyorum, kulaklıklarımı takıyorum ve dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranıyorum. Bir şeyler mantıklı gelene kadar her yeri darmadağın ediyorum.

Eyalet dışına transfer olmak yerine Briar Academy'ye gitmek istememin tek nedeni sanat programıydı. Sigma House etkisiyle boğuşan bir kampüste küçük bir huzur dilimi. Son on yılın en büyük sanatçılarından bazıları bu koridorlarda yürüdü ve ben de hep öyle olmak istedim.

Fırçam ve tuvalim yanımda olduğu sürece kaos sakinleşiyor. Bu yüzden sanat binasından ayrılmaktan nefret ediyorum, özellikle de Declan'la geçirdiğim dün geceden sonra.

Ana avluya açılan kapıdan geçerken omuzlarımı geriye atıyorum ve odağımı ileride, idari binada tutmaya çalışıyorum. Göz ucuyla dün gece oturduğum bankı görüyorum ve arkamda Declan'ın unutulmaz varlığını neredeyse hissedebiliyorum.

Beni izliyorsun.

Dün gece çifti izlerken fotoğrafımı çekmiş olması gereken gölgelerde oyalanıyor. Bu yeni oyunun ne olduğunu bilmiyorum.

Oynuyor ama nedenlerini açıklamasını beklemek işkence.

Declan'ı dün gece yaptıklarının en kötüsü olmayacağından emin kadar iyi tanıyorum. Terapi seanslarımı hackledi ve şimdi itiraf ettiğim her karanlık sırı sahip. Kasabanın zaten düşündüğü deli kız olduğumu kanıtlamak için ihtiyacı olan tüm şantajı. Briar'da kalan yıllarımı cehenneme çevirecek.

Kime daha çok kızgın olduğumu bilemiyorum: Güvenlik eksikliği nedeniyle doktoruma mı yoksa özgürce konuşabileceğim güvenli bir alan bulduğuma inandığım için kendime mi?

Dr. Parish benim ilk terapistim değil. Ama güvendiğim ilk kişi. Sadece not alıp saate bakmadı; gerçekten dinledi. Beni daha iyi anlayabilmek için babamla görüştü ve tüm ailemle birlikte çalıştı.

Hâlâ dozumu ayarlamaya ve doğru ilacı bulmaya çalışıyor olabilir ama en azından deniyor. Ve beni anlamaya diğer doktorlardan daha çok yaklaşıyor. Bana rastgele haplar atan ve sınırlarım tepemdeyken uyumamı söyleyenler, sınıfın ortasında birinin kaleminin kağıdı çizme sesinden histeri krizleri geçirenler.

Dr. Parish bana sürekli bir zombi gibi yaşamak zorunda kalmadan günü nasıl atlatabileceğimi gösterdi.

Declan dün gece ortaya çıkıp bana sataşana kadar her şey yolunda gidiyordu.

İyiye gidiyordum.

Biri bana çarptı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yürümeyi bıraktığımı fark etmedim ve neyse ki günün bu saatinde o kadar kalabalık oluyor ki kimse fark etmiyor gibi görünüyor.

Harika.

Declan artık etrafımda olmasına bile gerek kalmadan kafamın içine giriyor. İstemedem onun için bir kapı açtım ve beni rahat bırakması için yalvarana kadar bu kapıyı kullanarak içeri girmeye çalışıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Omuzlarımı geriye atarak kulaklıklarımı yeniden ayarlıyorum ve sonra şarkıyı değiştirmek için elimi cebime atıyorum. Davullar çok yoğun, bu yüzden akustik albüme geçiyorum. Müzik zevkim sanatımdan daha anlamlı değil. Screamo'dan klasiğe. Akrilik boyadan kurşun kaleme.

Bazen heavy metal beni altında top gibi kıvrılmaya itiyor, bazen de rahatlatıyor.

Avluda yürürken Kole ve Violet'i masalardan birinde konuşurken görüyorum. Violet Kole'nin kucağında oturuyor, Kole de elini Violet' elindeki kitapların üzerine koymuş.

tutuyorlar. Birbirlerinin yanında oldukları anda birbirlerine yapışıyorlar ve buna sahip olmanın -bunu *istemenin*- nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Bırakın başka bir insanı, kendime bağlı olma düşüncesi bile kolumu kaşındırıyor.

Kole'un yüzü çoğu zaman boştur, ancak Violet'e baktığında, yüzeyinin altında bir yerlerde bir insanın var olduğuna dair bir ipucu vardır. Onu gezegendeki tek insanmış gibi izliyor ve sanki biraz uzaklaşsa dünyanın sonu gelecekmiş gibi sarılıyor.

Sabır, Mila, ve ben de ona ne kadar takıntılı olduğu konusunda saçmalamaktan hoşlanıyorum. Ama şaka bir yana, bunun arkasında aşk olduğunu hissediyorum.

Ya da en azından Sigma Sin'in bir üyesi için mümkün olduğu kadar aşka yakın bir şey.

Kole, Violet'i güldüren bir şey söylüyor ve Violet'in tüm yüzü aydınlanıyor. Kole'un daha önce hiç eğlenceli bir şey söylediğini duymadığım düşünülürse, bu ilginç. Violet gülümseyerek başını geriye doğru eğiyor ve Kole onu öpmek için boğazını kavıyor.

İkisi arasındaki her şey gibi, öpücük de aşırı ve gülünç derecede sahiplenici. Ve çıkmaya başladıklarından beri ilk kez, bu beni biraz üzüyor çünkü bu iğrenç ve halka açık bir ortam için biraz fazla samimi olsa bile, içinde kayboluyorlar. Birbirlerinden başka kimseyi umursamıyorlar.

Bu daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Kole Violet'e, Declan'ın bana olan takıntısının tam tersi bir şekilde takıntılı. Kole Violet'in gülümsediğini görmek isterken, Declan benim gözyaşlarımı en değerli para birimi olarak görüyor.

Kafamı sallıyorum, arkadaşşıma uzaktan baktığımı ve hızlı öpüşmelerinin bir öpüşme seansına dönüştüğünü fark ediyorum.

Arkamı dönüp idari ofise giriyorum.

İçeri girdiğimde lobide telefonunu karıştıran bir öğrenci ve iki resepsiyonist dışında neredeyse boştu. Masaya yaklaştığımda, masanın arkasındaki iki kız da beni görmezden geliyor.

"Tealene Donovan. Yaz stajı için geldim."

Resepsiyonist bilgisayarında bir şeyler yazmaya başlarken bana bakmıyor. Uzun, sakızlı, akrilik tırnakları parmakları tuşların üzerinde gezinirken tuşlara çarpıyor. *Enter tuşuna* üç kez daha sertçe basıyor ve sonunda bana bakıyor.

"Hemen geliyoruz."

Başımı sallıyorum, lobinin karşı tarafındaki boş bir sandalyeye doğru yürüyorum ve içine gömülüyorum.

Okul dün gece geç saatlerde Paris'teki sanat programı için yaptığım yaz stajı başvurumla ilgili bir karar verdiklerine dair bir e-posta gönderdi ve ben de ne karar verdiklerini öğrenmek için sürünüyordum.

Her yıl sadece birkaç öğrenci staja kabul ediliyor. Briar Academy'ye başladığımdan beri staja kabul edilmek benim tek hedefimdi ve birinci sınıftan sonraki yaz bunu başaramadığım için tek yapabildiğim bunun sonunda benim şansım olmasını ummak.

Bu, ünlü Louis Petit'nin altında çalışmak için hayatta bir kez elde edilebilecek bir fırsat.

Derin bir nefes alıyorum, bu odanın lavanta ve çamaşır suyu gibi kokmasından nefret ediyorum. Sandalyelerin kumaşı kollarımı çiziyor ve resepsiyon görevlilerinin kıkırdamaları beni rahatsız ediyor.

Telefonum çalıyor ve Declan'dan başka bir tehdit mesajı görmeyi bekleyerek telefonumu çıkarıyorum. Onun yerine ekranda annemin adı yanıp sönüyor.

"Merhaba anne."

"Teal." Telefona cevap verdiğimde sesi nefes nefese geliyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Tamam mı? Evet, tabii ki. Yarın akşamki bağış kampanyası için hazırlık yapıyordum ve bugün merdivenleri yüzlerce kez inip çıktım."

Bu kez ailemin hangi hayır kurumunu desteklediğini sormaya zahmet etmedim. İkisinin arasında, Bristol'daki her iyi amacın yönetim kurulundalar. Zengin yaşam tarzlarının tadını çıkarırken bu şekilde umursuyormuş gibi davrandıklarına ikna oldum.

"Aslında bu yüzden arıyorum." Annem duraksıyor ve bir anlık tereddüt göğsümü geriyor. "Baban seni etkinlikte görmeyi umuyordu."

"Neden?" Babam genellikle onları atlamamı tercih eder.

Kalabalıklar içinde ne yapacağı belli olmayan ve kibirli, zengin pisliklerin yanında dilimi tutmakta zorlanan biri olarak gösteriş yapmaya degecek bir kız değilim.

"Bir şey söylememem gerekiyor..." Annem mırıldanarak uzaklaşıyor. "Anne, ne oldu?"

"Şaşırmış gibi davran." Sesi bal gibi tatlı, bu da tepkimi yönlendirmeye çalıştığı anlamına geliyor.

Beni sevmeyeceğim bir şeye hazırlıyorsun.

"Şaşırmış gibi yapacağım." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama neler olduğunu bilmem gerekiyor.

Annem boğazını temizliyor. "Jase Ivans'ı tanıyor musun?" "Yeni çocuk mu?" Kaşlarım çatıldı.

İki ay önce Briar Akademi'ye transfer oldu ve hemen Sigma Evi'ne üye oldu. Söylentilere göre Declan'ın yeni gözde kölelerinden biriymiş. "Evet, ailesi şehrin kuzey ucundaki Westwood Malikanesi'ni yeni satın aldı. Babası ve seninki birbirlerini kardeşlik günlerinden tanıyorlar ve şimdi yeniden bağlantı kurdular." Duraklıyor ve yemin ederim geçen her saniye kalbimin atışını duyuyorum. "Baban seni babanla tanıştırmak istiyor.

Jase."

"Bizi tanıştır-"

"Çok hoş biri olduğunu duydum." Annemin sesi aşırı şekerli ve .

"Jase'le tanışmamı neden önemsiyor?" Declan'ın dün gece yaptığı uyarı kafamda net bir şekilde çınlarken soruyorum.

Babam bir şeylerin peşinde ve ben ne olduğunu bilmiyorum. Ama Declan biliyor. "Bu sadece basit bir tanışma ve selamlaşma."

"Anne, bana gerçeği söyle."

İç geçiriyor ve işte o zaman tüm umutlar kayboluyor. "Baban senin için bir evlilik ayarladı-"

"Tealene." Parlak kızıl saçlı bir kadın lobiye girerek dikkatimi çekti.

"Gitmem gerek anne."

"Tamam, ama lütfen yarın orada ol. Benim için."

Ayağa kalkıyorum, cevap vermeden telefonu kapatıyorum. Bana söyleyecekleri bir yana, şu anda onun sesine bile zar zor dayanabiliyorum.

Annem, babamın bir gün kocamı seçme ihtimalinin her zaman var olduğu konusunda beni uyarmıştı. Bizimki gibi korunması gereken nesilden nesile geçen servete sahip ailelerde bu alışılmadık bir durum değil. Ama bir yanım annemin abarttığına dair umut beslemeye devam etti.

Öyle olmadığını bilmeliydim. Ailem aşk için evlenmedi, ben neden evleneyim?

Ama babamın ne planladığını öğrenmek, Declan'ın bahsettiği şeyin bu olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Ve eğer öyleyse, neden?

Daha da iyisi, nasıl yardım edebilirdi?

Kızıl saçlı kadını koridordan ofisine kadar takip ederken bu son soru beni yiyip bitiriyor. Babama duyduğum öfke içimde kaynıyor, ama merakım

daha güçlü. Declan bunu düzeltmek için ne yapabileceğini düşünüyor? "Buraya." Kızıl saçlı bir kolunu uzatarak bana yol gösteriyor.

Tırnakları bir santim uzunluğunda ve bir tuval gibi renk renk boyanmış. Ojesinden kıyafetine kadar her şey birbiriyle çelişiyor ve bu da ona bakmayı neredeyse imkansız hale getiriyor.

Ofisine adım attığımda burun deliklerim küflü kir kokusuyla doluyor. Bitkiler her duvarda asılı, mobilyaların üzerine dökülüyor. Bir tanesinin etrafında sivrisinekler uçuşuyor ve bu bana neden insanlar ve diğer canlılar yerine boyayı tercih ettiğimi hatırlatıyor.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler." Gülümsüyor. "Heyecan verici haberlerim var. Louis Petit son eserinizi gördü ve özellikle sizi istedi."

"Programa mı girdim?"

Masasındaki sandalyeye çöktü ve gülümseyerek bana baktı. "İçeri girmişsin." *İçeri girdim.*

Bunu ne kadar istesem de şansımın olmadığını düşünüyordum. Her doktor tedavisi bir uyarı etiketiyle geldiğinde hayal kırıklığına alışkırım. Annemden gelen her övgü eleştiriyi lekeleniyor. Babamla geçirdiğim her dakika onun beklentilerini karşılayamadığımı hatırlatıyor.

Ama ben girdim.

"İyi misin?" Kızıl saçlı kız yüzüme odaklanırken kaşlarını çatıyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

Başımı salladım. "Üzgünüm, sadece şoktayım."

"Bu büyük bir haber." Gülüyor, masasındaki paketleri karıştırıyor ve bana bir tane uzatıyor.

Büyük mavi klasörün ön yüzünde Briar Academy logosu kabartmalı ve altında *Louis Petit Stajyerliği* yazıyor. Çevirip açıyorum ama hoş geldin mektubundaki isim benim değil.

Declan Pierce, tebrikler.

"Declan?" Hayal görüyor olmalıyım diye düşünerek adını tekrar okudum.

"Oops." Kızıl saçlı elimden dosyayı kaptı ve bana başka bir tane uzattı. "Bu senin. Karıştırdım."

"Declan Pierce içeri girdi mi?" Ona bakıyorum, dosyamı zar zor tutuyorum çünkü ne dediğini anlayamıyorum.

"O yaptı. Siz ikiniz arkadaş mısınız?" Gülümsüyor, bu onu heyecanlandırıyor. "Onun gibi bir şey," diye yalan söylüyorum.

"Bu çok heyecan verici."

Öyle değil.

Declan çizim, resim ya da yaratıcı herhangi bir şey yapmıyor. Hayatı boyunca bir stüdyoya adım atmamış, bu yüzden bu programa girmesi mantıklı değil.

İşte o zaman anladım.

O bir Pierce.

Muhtemelen ailesi sırf yazı Fransız kızları sikerek geçirsin diye onun yerini satın almıştır. Ya da daha kötüsü, bana işkence ederek geçirsin diye.

Neler oluyor?

Aramızda her zaman sessiz bir savaş vardı, ama birdenbire her yerde o var.

Gürültü kaybolur. Dünya bir renk girdabına dönüşür. Yeşil ve maviden oluşan bir serap gibi, her şey bir odaklanıp bir kayboluyor.

Kalbim hızla atarken ağzım kuruyor.

"Tebrikler," diyor kızıl saçlı kadın, içimde kabaran paniği fark etmeden. "Zarfta seyahat programınız ve seyahat masraflarınız var. Ama size e-posta ile de gönderilecek. Mümkün olduğunca çabuk okumanızı ve kabul ettiğinizi not etmenizi öneririz çünkü uçuşlar önümüzdeki hafta rezerve edilecek. Paris'e sadece iki ay kaldı."

Ellerini yumruk yapıp bana tezahürat yapıyormuş gibi sallıyor ve keşke ben de onun coşkusuyla paylaşabilseydim.

". " Dosyayı göğsüme bastırıyorum.

"Gitmem gereken bir randevum var ama yaz boyunca yanında bir arkadaşının olması ne kadar heyecan verici. Umarım eğlenirsin."

Eğlenceli. Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım.

"Mm-hmm." Dişlerimi gıcırdatıyorum, gitmek için dönüyorum.

Koridorda yürürken bu kez daha da daralıyor. Duvarlar sanki kapanıyor. Lobiden geçip avluya çıkarken zorlukla nefes alıyorum ve nefes almak için savaşıyorum.

Declan Pierce, tebrikler.

Bir şeylerin peşinde ve artık bundan kaçış yok. Her ne kadar ilgisini kaybedene kadar onu görmezden gelmek istesem de, aynı yaz programına katılıyorsak bu yakın zamanda olmayacak.

Tabii önce onu boğmazsam ya da boya fırçasıyla bıçaklayarak öldürmezsem. Daha da iyisi, belki onu boyaya boğarım.

Hangi oyunu oynadığını sanıyorsa, kazanamayacak. O benim sırlarımı biliyor olabilir, ama ben de onunkilerden birkaçını biliyorum. Bu iş daha bitmedi.

Hiç de değil.

OceanofPDF.com

Mesajımı Aldın

Declan

BOYA KOKUSU havayı dolduruyor.

Müzik diğer tüm sesleri bastırıyor.

Teal'in stüdyosu da kendisi gibi düzensiz ve eminim o da böyle olmasını tercih ediyordur. Sessiz olduğunda yüzleşmek zorunda kalacağı şeylerden kaçınmak için kendini aşırı uyarımla çevreleyen biri gibi geliyor bana.

Kapıdan içeri girdiğimde, telefonunun hoparlöre bağlı olduğunu görüyorum, bu yüzden müziği kesmek için kabloyu çekiyorum.

Bunu yaptığım anda Teal ne anlamak için arkasını döndü.

Beni gördüğünde geniş yeşil gözleri yavaşça kısılıyor, öfkesi yüzündeki tüm korku izlerini eritiyor. Yanakları doğal solgun teninden daha sıcak bir tonda renk alıyor ve onu işaretlememden sonra teninin nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Çok renkli saçlarının yarısı dağınık bir topuzla bağlanmış, geri kalanı omuzlarına dökülüyor. Sakız pembesi ve bebek mavisi saç telleri yüzünün etrafına düşüyor. Saçları son zamanlarda her şeyden çok sarı, ancak birkaç taze mor tel var.

Stüdyosundaki sessizlik, beni fark ettiğinde nefesinin kesildiğini ele veriyor. Öyle bir desibel ki, ona çılgılık attırmak için ne gerektiğini merak ediyorum.

değil.

Başkalarına acı çektirmek rahatlatıcı. Ve Teal beni o kadar çıldırtıyor ki onu Sigma House'un bodrumuna zincirlemek ve resmen kırılması için ne gerektiğini görmek istiyorum.

Çoğu insan Tealene Donovan hakkında fazla düşünmez. İlkokuldayken, tuhaflıklarını onunla uğraşmak için bir bahane olarak kullanırlardı, ancak burada Briar'da çoğunlukla görünmez kalmayı başarıyor. Biri onu kızdırdığında ya da sinirlendirdiğinde ara sıra yaşadığı sinir krizleri dışında, radarın altında kalıyor.

O sessiz.

Eve

kapanmış.

Her gün kendini izole ediyor.

Sık sık bu yüzden mi saçlarını yüz farklı renge boyadığını merak etmişimdir. Umarım bir gün yarattığı sanatın bir parçası olur.

İşe yaramayacak. Bu kampüsteki herkesten saklanabilir ama benden kaçamaz.

Onu rahatsız etmekten bu kadar zevk almamalıydım. Ama küçük yaştan itibaren onu istememe izin verilmediğini öğrendim ve bunun yerine ondan nefret etmeyi seçtim. Yıllardır oynadığımız oyun bu.

Kedi ve fare.

Lord ve evcil

hayvan.

Bu kız hayatını cehenneme çevirdiğimi sanıyor ama ona yapmak istediklerimin yarısını bile bilmiyor. Ve şimdi benim şansım.

Fırçasını bacağına vurduğunda boya tulumuna sıçırıyor, sarı ve turuncu lekeler bırakıyor. Omuzları geriye kıvrılmış ve yanlış yönlendirilmiş ruhu kadar öfkeli bir resmin önünde duruyor.

Teal'i bağlamak istiyorum, onu evcilleştirmek için. Onu boya gibi dökmek. Her seferinde renk, böylece her tonu ayrı ayrı takdir edebilirim. Bir araya gelmeden önce tonları tanımak.

"Beni mi arıyordun?" Sırıttım.

Başparmaklarımı ceplerime sokup kapının pervazına yaslanıyorum ve varlığımın yanaklarındaki allığı ortaya çıkardığını fark ettiğimde daha geniş gülümsüyorum. Onu gerçekten kızdırdığımda tüm boynuna tırmanan parlak allıktan daha tatlı bir ton olan yumuşak bir pembe.

Teal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tenine bir boya izi bulaştırıyor. "Mesajımı aldın mı?"

En yeni Sigma Sin inisiyellerimden birine yaklaşıp *taşaklarını kesip son sanat projelerinden birine iğneleyebilmek için göt lideriyle konuşması gerektiğini* söyledikten sonra bunu imkânsızdı.

", değil mi?"

Benim umursamazlığım onu daha çok sinirlendiriyor. Yüzeyin altında ham bir enerji ve duygu var. Başkalarının tepkilerinden besleniyor çünkü eğer bir başkası duygularını ifade ediyorsa, o bunu yapmak zorunda değil. Bu yüzden bunu ona vermeyi reddediyorum.

Yıllarımı onunla uğraşarak geçirdim. Teal hakkındaki her küçük ayrıntıyı öğrenmeye çalıştım ki zayıflıklarını kullanıp onu kızdırabileyim.

Eğer ona sahip olamazsam, ona işkence etmek neredeyse seks kadar tatmin edici olan bir oyunda yakın bir ikinciydi.

Teal sinirlerimi bozan bir vida, bu yüzden varlığıyla beni aklımdan çıkarmanın bedelini ödemesi adil. Ve şimdi bu açığı kapatmak için gerçek bir bahanem olduğuna göre, tasmamı çıkardım ve ona bu noktaya kadar her şeyin ön sevişme olduğunu göstermeye hazırım.

Her şey onun narsist babası hakkında bilgi toplamamla başladı, ama şans eseri onun tüm kirli sırları önümde duran fişeğe giden yolu aydınlattı. Hoşuna gitse de gitmese de bana yardım edecek. Bundan emin olmak için terapi seanslarını hackledim.

Bu kızın aklından geçen her karanlık, çarpık şeyi biliyorum, yani artık saklanmak yok. Ne onun için ne de babası için.

Kapının pervazından kalkarak stüdyoyu geçip Teal'in yanına gidiyorum. Yaklaştığımda sert bir bakışla bakışlarımı yakalıyor. Omurgası kaskatı kesilmiş ve yanakları kızarmış. Güçlü görünmek istiyor ama ben onu yıllardır tanıyorum. Tırnaklarını avuçlarına geçirişinden gergin olduğu anlaşılıyor.

"Aklında bir şey mi var Teal?" Alay ediyorum.

"Paris'e mi gidiyorsun?" Omuzlarını geriye atıyor ve şu anda daha büyük sorunları varken buna odaklanmayı seçmiş olmasına neredeyse güleceğim.

"Mm-hmm."

"Sen bir sanatçı bile değilsin." "Kim demiş?"

Teal gözlerini kısar. "Seni sınıfta hiç görmedim."

"Hepsinde olduğun için mi?"

"Şey..."

hayır." Omuz

silkiyorum.

"Kampüsteki gösterilere hiç katılmadın." "Belki de utangacımdır."

Gözlerini deviriyor. "Elbette öylesin, Declan."

"Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilmiyor olabileceğini hiç düşündün mü Teal?" Bir adım öne çıkıyorum ve o da içgüdüsel olarak bir adım geri atıyor.

Bu odadaki tek sanatçının kendisi olmadığına farkında değil. Çizim, heykel ve resim yapabiliyorum. Babamın torpiline gerek kalmadan Paris'e girebilecek kadar iyiyim. Ama benim tercih ettiğim sanat türü biraz daha alışılmadık bir şey.

"Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum." Dişlerini gıcırdatıyor.

"Öyle mi?" Sırıtiyorum. "Bir saniye önce daha fazlasını öğrenmek için çok meraklı görünüyordun."

"Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Sorduğumu bile unut."

"Peki," karşılık verdim. "Sen ."

Dönüp uzaklaşmaya başlıyorum ama kolumdan tutup beni durduruyor. "Ne demek yardımına ihtiyacım var?"

Sırıtarak ona dönüyorum ve yüzünü boyayan kızgınlığın tadını çıkarıyorum. Teal kimsenin merhametine kalmaktan hoşlanmaz, özellikle de benimkine, bu yüzden şu anda onun muhtaçlığının her zerresini umutsuzca istiyorum.

"Babanla konuştun mu?"

"Tam olarak değil." Gözlerini kaçırıyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Ama annem Jase ve benim için planları olduğunu söyledi."

"Öyle." Başımı sallıyorum, bir tepki vermesini bekliyorum.

Ama bakışları benimkilerle buluştuğunda, bakışları boş ve bunun kabullenme mi yoksa yenilgi mi olduğunu bilmiyorum.

Ivans ailesinin şehre geri döneceğini aylardır biliyordum. Babam bu konuda şikayet etmekten vazgeçmiyordu ve onlar gelir gelmez Jase kardeşliğe üye oldu. Vince Ivans ve Paul Donovan, babamın siyasi kampanyasının en büyük bağışçılarından birini ortadan kaldıracak bir şirket birleşmesinin ortasındalar ve bu benim daha az umurumda olamazdı. Babam her zaman düşmanca bir devralmaya karşı savaşmanın ortasındadır ve kazanma eğilimindedir.

O bir şey istemedikçe genelde karışmam ama Violet'i öğrenince iş değişti.

Babam dürüstlüğü öğütler. Şeffaflık. Her şeyden önce kanını korumaya inanır. Ya da ben öyle sanıyordum.

Violet'in varlığı her şeyi değiştirir.

Babamın her zaman aldatan bir piç olduğunu biliyordum ama yine de onu sadık biri olarak görüyordum. Annemi aldattı çünkü çoğu Sigma'nın

Günahkâr erkekler yapar, ama ben bu kadar olduğunu sanıyordum.

Değildi.

Babam bir iş gezisinde bir kadını hamile bıraktı ve onun sessizliğini satın almaya çalıştı. Kanını inkâr etmeyeceğine inanarak yetiştirildim ve o da tam olarak bunu yaptı.

Bir vahiy ve tüm yetiştirilme tarzım sorgulanmaya başlandı.

Gerçeği öğrendiğimden beri, babamın başka neler saklıyor olabileceğini bulmayı kendime görev edindim. Sadece o değil, tüm Sigma Evi Konseyi. Violet'i babama karşı kullanmaya çalıştığında bu fikri bana Liam Westwood verdi.

Ian Pierce'ın gayrimeşru bir çocuğu olduğu gerçeğinden faydalanmadan önce onları durdurmayı başardık, ancak bu beni kaç yalan söylendiği konusunda merakta bıraktı. Meclis için mi yoksa Konsey için mi savaştığımı merak ettim.

Öğreneceğim.

Şansıma, babamı araştırırken Paul Donovan'ı alaşağı etmekle ilgilendiğini öğrendim. Paul'un Jase ve Teal için Vince'le yaptığı anlaşmayı da bu şekilde öğrendim.

Görücü usulü evlilik, iki ailenin yeterince parası olduğunda mantıklı olan yeni bir şey değil, bu yüzden genellikle daha derine inmezdim. Ama bunun arkasında herkesin söylediğinden daha fazlası olduğunu biliyorum.

Ayrıca Teal benim, babasının değil. Her zaman öyleydi.

"Yani düğünümü planladıklarını benden önce biliyordun?" Sinirli bir şekilde çenesini kaldırıyor. "Nasıl?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Senin aptal kardeşliğin."

"Sigma House demek istiyorsun," diye düzeltiyorum.

"Ben de öyle dedim." Bana ters ters bakıyor, umursamıyormuş gibi yapmak için elinden geleni yapıyor. "Peki neden bana bu konuda yardım edebileceğini düşünüyorsun?"

"Sana bir teklifim var." Dilimi , ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Kız arkadaşım ol."

Söylediklerimi anlaması biraz zaman aldı. Önce gözleri büyüdü, sonra sırtı bir tahta gibi sertleşti. Sonunda kahkahayı patlattı.

"Seninle çıkmamı mı istiyorsun?" Teal nefesini zor tutuyor ve yıllardır yüzünün gerildiğini gördüğüm ilk gerçek gülümseme bu. "Yaptığın onca şey arasında

bana söyleyebilirdin, Declan. Beni gerçekten kandırdın. Kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun? Karşıdan gelen trafiğe dalmayı tercih ederim."

Bunu söylediği anda gülüşü kayboluyor ve kendini kesiyor.

"Yani-" Başını sallıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ayrıca, bunun ne yararı olacak ki? Açıkçası, ben zaten konuşuluyorum."

Teal'e doğru bir adım atıyorum ve çiçek açmış bir bahçe gibi kokuyor. "Babam Sigma Sin besin zincirinde Jase'inkinden daha üst sıralarda yer alıyor. Sen benim olduğun sürece, buna karşı çıkamazlar."

"Senin mi?" Bu kelime nefes verirken neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor ve keşke bu sesi bu kadar sevmeseydim diyorum.

"Benim."

Yutkunuyor. "Neden yardım etmek istiyorsun?"

"Kendimce sebeplerim var."

"Babamı kızdırmaya çalıştığın gibi mi?" Gözlerini deviriyor. "Bu fikirle gerçekten kimi kızdırmaya çalışıyorsun Declan? Benim babamı mı yoksa seninkini mi? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki ikisi de bunu onaylamayacak."

O haklı.

Babam Donovanlardan nefret eder. Bu da *benim Donovanlardan hep nefret ettiğim* anlamına geliyor. Ben iyi evladıyım. Ailenin askeriyim. Soru sormadan emirlere uyar ve babamın isteklerini yerine getiririm. Babama her zaman saygı duydum ve ahlaki sınırları aşsa da aşmasa da mantığını anladım. Sonucu ne olursa olsun kararlarını destekledim.

Artık değil.

"Bunu neden yaptığım ya da kimi kızdırdığım kimin umurunda. Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?" Başparmaklarımı ceplerimin derinliklerine sokuyorum.

Teal dudağını ısıyor ve gerçekten bana bakıyor. "Tam olarak ne öneriyorsun? Seninle çıkıyormuş gibi yapmamı ve Jase ile kaçınılmaz olanı ertelememi mi istiyorsun? Sırf bundan elde etmeyi düşündüğün şeyi elde edebilmek için mi?"

"Aynen öyle."

"Peki neden biri buna inansın ki?" Teal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bırakın bir kişiyle çıkmayı, aynı anda bir kişiyle bile yatamazsınız."

Sırıyorum çünkü Teal kendine beni umursamadığını söyleyebilir ama belli ki ödevini yapmış.

"Onları buna inandıracaksın."

"Tanrım, tam bir pisliksin, Declan." Teal bana doğru adım atıyor, boya fırçasını siyah tişörtümün ortasına yerleştiriyor ve altın sarısı bir karmaşa yaratıyor.

Onu çekmeye çalıştığında avucumu kolların üzerine koyuyorum ve tuvalinde kullandığı renk kolajıyla tenimi bulaştırıyorum. "İnsanları benden hoşlandığına ikna edeceksen o ağzına dikkat etsen iyi olur."

"Gerçekten bunu kabul edeceğimi mi düşünüyorsun?" Teal dişlerini gıcırdatıyor. "Egon gerçekten de sınır tanımıyor. Çıkıyormuş gibi yapmaktansa Jase'le evlenmeyi tercih ederim-"

Onu boğazından yakaladım ve cümlesinin ortasında kestim. Avuç içimle boynu arasında boya kayıyor.

Kavrayışımı sıkılaştırarak onu geriye doğru itiyorum, böylece resmiyle aynı hizaya geliyor.

Saçlarına yapışıyor, tuvalde keçeleşiyor ama o karşı koymuyor. pis ağzı ne derse desin, benim için olmak istediğini bildiğim iyi bir kız gibi boyun eğiyor.

Ve bu sanat eseri.

O bir sanat eseri.

Tüm kıyafetlerini çıkarıp içinde yuvarlanmasını izlemek isterdim. Ama bu benim ilgimi kazandığı zamanı beklemek zorunda.

"Sana bir seçenek sunduğumu düşünüyor gibisin

Tealene." Nefes verirken dudakları aralanıyor. "I-"

"Ben ." Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğildim, vücudu zaten bilmem gereken her şeyi anlatırken ona bir argüman düşünme alanı . "Bunu yapacaksın."

"Yoksa ne olur?" Yutkunuyor ve boğazının titremesi içimde bir ihtiyaç dalgası yaratıyor.

"O kasetlerin elimden çıkmasına izin verme eğiliminde olabilirim. O çarpık küçük kafanın içinde neler döndüğünü tüm okulun bilmesini gerçekten istiyor musun? Seni iyi hissettiren ne? Seni canlı hissettiren ne? Peki ya seni buna son vermeye iten ne?"

"Senden nefret ediyorum."

"Öyle mi?" Boğazını daha sıkı kavıyorum. "Yoksa şu anda seninle küçük fantezilerini oynadığımı hayal etmekten nefret mi ediyorsun? Çünkü seni uyarmalıyım, benimle savaşmayı deneyebilirsin ama bu hoşuma gidebilir."

Yutkunuyor ve bu benim boğazını daha sıkı kavramama

neden oluyor. "Benimle dövüşecek misin Tealene?"

Başını sallıyor. Zar zor. Bana katıldığını itiraf etmek istemiyor çünkü benden nefret etmeyi tercih ediyor. Ama ben bu kadar yakinken vücudunun sıcaklığı,

Zihninde kurduğu fanteziler ve onu canlı hissettiren şeylerin hepsi benim yapabileceğimi bildiğı şeylerdir.

Boğazını serbest bırakarak, boyayla ıslanmış parmaklarımı yanağından aşağı sürüklüyorum. Gerçek benliğini saklamak için kullandığı renklerle boyuyorum onu. Kusursuz teninin üzerinden geçiyorum, onu lekelemek saygısızlık olsa bile.

Onun teninde görmek istediğim tek iz benim bıraktıklarım. "Babanı bir daha ne zaman görmek gerekiyor?" diye soruyorum.

"Yarın gece." Bakışları benimkilerden kaçıyor. "Ailem bir bağış gecesi düzenliyor."

"Mükemmel. Ben seni alırım."

"Ve ne?" Gözlerinde öfke parlıyor. "Çıktığımızı duyuracaksın ve onun bunu sorun etmemesini mi bekleyeceksin? Bunun sonu nereye varacak?"

"Öyle değil." Ağzımı kulağına götürüp akriliğin baskın kokusunu içime çekiyorum. "Ben söyleyene kadar olmaz."

"Ve *bunu söylediğinizde...* İstedığınızı elde ettiğinizde. Sonra ne olacak? Tıpkı babamın gibi beni Jase'e mi teslim edeceksin?"

Sesinde acı var çünkü uyuşmuş olabilir ama aptal değil. O bir piyon olarak doğdu ve tüm hayatını bir piyonu oynayarak geçirdi. Ne yazık ki onu teselli edemiyorum.

Omuz silkiyorum, sorusuna cevap vermiyorum.

"Harika." İç çekiyor. "Peki benden ne bekliyorsun, Declan?"

"İyi bir kız arkadaş olduğuna onları ikna edeceksin." "Ya ikna edemezsem?"

"O zaman bu noktaya kadar aramızda geçen her şeyi çocuk oyuncağı gibi göstereceğim. Şimdi kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Sadece neler yapabileceğimi izle." Sırıtiyorum. "Ayrıca, eğer iyi olursan, belki sana istediğini veririm. Ne de olsa evcilik oynuyoruz. Anlaşmamızla birlikte birkaç ikramiye ister misin Teal?"

Vücudumu onunkiyle aynı hizaya getiriyorum, çenesini yukarı kaldırıyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum.

"Siktir git, Declan." Göğsümü itti, ben de onu döndürdüm.

Yüzünü hâlâ kurumakta olan boyaya bastırıyorum. Boya yanağına yapışıyor ve onu sadece onun yaratabileceğı türden bir güzelliğe boyuyor.

Onunla tuval arasına uzanıp, kot pantolonunun üzerinden amını avuçluyorum. Bana karşı koysa bile, yalan söylediğini anlamak için tek ihtiyacım olan sıcaklık. Kıcı sikime sürtünüyor. O kadar geriliyor ki, içinde olmak için can atıyorum.

Ama önce ondan ihtiyacım olanı almadan olmaz.

"Bana yalvardığında seni becereceğim, tatlım. Ve merak etme, yapacaksın." Mırıldanarak elimin topuğunu klitorisine sürtüyorum. Bu onu hemen kızdırsa bile inliyor. "Anlıyor musun?"

Onu serbest bırakınca, tuvali itmesi biraz zaman alıyor. Etrafında dönüyor, üstü başı boya içinde. Saçları dağılmış ve kıyafetleri mahvolmuştur.

"Tamam. Bunu yapacağım, ama sadece babamın saçma düzenlemesi hakkında ne yapacağımı bulana kadar." Omuzlarını geriye atıyor. "Ve *hiçbir* getirisi olmayacak, seni sapkın pislik. Beni becereceğin tek yer rüyaların olacak."

"Sen nasıl istersen, Teal." Onu biraz daha izleyebilmek için arkamı dönmeden bir adım geri çekiliyorum.

Sanat eseri.

"Tabloyu alması için birini göndereceğim." Omzunun üstündeki büyük, dağınık tuvale bakıyorum.

Bakışlarımı takip ederken kaşları çatılıyor. "Daha bitmedi bile."

Tabii ki öyle düşünmüyor. O tuvalde ne yarattığını anlamıyor.

Buraya gelmeden önceki öfke darbeleri.

Saçının boyaya bulaştığı ince çizgiler.

Vücudunu ona yasladığım el izi.

Bu mükemmel.

"Kuruması ne kadar sürer?" Onun yorumunu tamamen görmezden gelerek soruyorum.

Teal'in yeşil gözleri tekrar bana kayıyor ve şaşkınlığı yüzündeki öfkeyi silip . "Genellikle bir gün."

Telefonumu çıkarıp Maddox'a bir mesaj yazıyorum. "Yarın biri gelip onu alacak."

"söylemedim."

" miyim?" Telefonumu cebime daldırıyorum ve sorum onu şaşkına çeviriyor.

Ben bir pislik gibi davrandığımda bana tepki vermesi daha kolay, bu yüzden bunu yapmayarak onunla uğraşmak çok eğlenceli.

Sabırlıyım.

Eğer ihtiyacı olan oynasa, o zaman oynayacağız. "I-"

Başını iki yana sallar. "Sanırım."

"Aferin kızıma." Ben gitmeden önce bu iki kelime yanaklarındaki tüm ateşi ortaya çıkardı. "Yarın sekizde seni alırım. Ve daha az bir şey giy

Eğer mümkünse. Seninle çıkmayı gerçekten düşünebileceğime herkesi ikna etmeliyiz."

Yüzündeki ifadeyi görmek için dönmüyorum. Gerek yok zaten. Sinirli bir şekilde oflaması, bunu söylediğim için bile benden nefret ettiğini doğrulamaya yetiyor.

Bu eğlenceli olacak.

OceanofPDF.com

Gerçek Değil

Deniz mavisi

Dün gece Declan'la yaptığım pazarlığı düşünerek zar zor uyudum.

Pazarlık.

Sanki bana bir seçenek sunmuş gibi.

Bana tıbbi kayıtlarımı hacklediğini söylediği anda, bu bilgileri bana karşı kullanacağını biliyordum. Sadece bunu yaptığı şekilde yapmasını beklemiyordum.

Bütün gece tavana bakıp Declan'ın benimle bir ilişki kurarak ne elde edebileceğini anlamaya çalıştım. Ailelerimizin sosyal çevrelerinde ben çürük elmayım.

Çok gürültülü.

Çok öngörülemez.

Çılgınca.

Bu yüzden kimseyle çıkmıyorum ve *hiç* erkek arkadaşım olmadı. Kimse her an patlayabilecek kız istemez.

Ama Declan'ın benden istediği de tam olarak buydu. Onunla çıkmam. Kız arkadaş olmamı. Ailelerimizi kızdırmak için bir yol bulmaya çalışsa bile, bu onun için aşırı bir yol.

Burnumun kemiğini sıkarak, onun son oyununun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Benim bundan ne kazanacağımı biliyorum ama ya o? Ve ben neden bunu düşünüyorum?

Başımı sallıyorum ama bu Declan Pierce'ı düşüncelerimden uzaklaştırmaya yetmiyor çünkü o haklı. Bu saçma plana uymak, babamı Jase'le evlenmem için yapılan anlaşma konusunda ne yapacağıma karar vermeme yetecek kadar uzak tutacak.

Asıl soru şu: Bu işe devam ederek başka nelere bulaşıyorum? Declan bir şeylerin peşinde ve ben bunu çözeceğim.

Koltuğuma yerleşiyorum ve sert ahşap altımda gıcırıyor. Kütüphane hala ısınıyor ve sandalyenin serin metal kolları tüylerimi diken diken ediyor.

Yine kendimden geçiyorum, ki sanırım ilaçlarımın beni gergin ve sinirli yaptığı zamanlardan daha iyi.

Öne doğru eğilerek kalemimi elime alıyorum ve Amerika'nın sömürgeleştirilmesi üzerine notlar alıyorum. Boştaki elim saçlarımı karıştırıyor. Harfler sayfada yüzmeye başladığında odaklanmama yardımcı olmasını dileyerek tırnaklarımı kafa derime geçiriyorum.

Hiçbir zaman kitaplardan anlayan biri olmadım ve reçetelerim tek bir şeye odaklanmamı zorlaştırdığında bu durum daha da kötüleşiyor.

Sayfaya fazla bastırdığım için kalemimin ucu kırılıyor ve kalemi yere çarparken inliyorum. Ders çalışmak zaten yeterince zor değilmiş gibi, Declan'la yaptığım anlaşmanın ağırlığı da konsantre olmama yardımcı olmuyor. Ve bu akşam beni ailemin bağış gecesine götürmek için aldığı daha da kötüleşecek.

Donovanlar ve Pierce'lar birbirlerinden nefret ediyor ve benim düşmanla birlikte ortaya çıkmam, her ikisinin de kaşındığı savaşı başlatabilir. Bunu bu kadar uzun süre ertelemelerinin tek nedeni karşılıklı ticari çıkarlar ve Sigma House. Ama babamı kızdıracak bir şey varsa o da Vince Ivans'la yaptığı anlaşmaya karışmam olacaktır.

"Teal Donovan gerçekten ders çalışıyor mu?" Mila'nın alaycı kahkahası sessiz kütüphaneyi dolduruyor.

Kafamı kaldırdığımda onu, Patience'ı ve Violet'i bana doğru yürürken görüyorum. Silgimi ders kitabıma vurarak ona ters bir bakışla cevap veriyorum.

Mila kızgınlığını görmezden geliyor ve masanın karşısındaki sandalyede durup gülümsüyor. "İşte bu kadar. Teal ABD tarihini önemsiyorsa, ben resmen öldüm ve cennete gittim."

"Sanki cennete girecekmişsiniz gibi." Patience yanımdaki sandalyelerden birine çöküyor, Violet ve Mila da onu takip ediyor.

"Çok komik." Mila gözlerini deviriyor ve koyu kestane rengi saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor.

Mila ve Patience her yönden birbirlerinin zıttıdır. Patience beyaz-sarı saçları ve buz gibi kişiliğiyle Briar Akademi'nin buz prensesi. İlk bakışta sıcak gibi görünen kahverengi gözleri bile o kadar soluktur ki soğuk sarı-altın rengindedir. Patience ile ilgili hiçbir şey rahatlatıcı ve arkadaş canlısı değil. Mila'nın tam tersi.

Patience'ın samimiyet konusunda eksikliğini Mila grubun sosyal kelebeği olarak kapatıyor. Oregon'da bir komünde doğdu ve gençlik yıllarının çoğunu ailesiyle birlikte bir karavanda ülkeyi gezerek geçirdi. Makyaj markalarından erkek arkadaşlarına kadar yeni şeyler keşfetmekten ve denemekten korkmuyor. Ve bunun için asla özür dilemiyor.

İkisi sürekli birbirlerine sataşıyorlar, ama oyun olarak kaldığı sürece bunu dert etmiyorum.

"Bu öğleden sonra sınavım var." Son beş sayfaya göz atmamışım gibi davranarak sayfayı çeviriyorum. "Notumun üçte biri değerinde, bu yüzden çalışmam gerektiğini düşündüm."

Kütüphanede olmamın gerçek nedeni bu olmasa da gerçek bu.

Okul bu hafta sonu bir sanat sergisine hazırlanırken atölyem önümüzdeki iki gün boyunca kapalı ve bu sabah kalktığımda oda arkadaşlarım uyanıktı, bu yüzden dersten önce herkesten kaçabileceğim tek yerin burası olduğunu düşündüm.

Öyle bir şansımız yok.

Kızların beni bulacağını bilmeliydim. Violet'in dün gece Suç Psikolojisi sınavına çalıştığından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum, yani buraya gelme fikrini ilk olarak bu şekilde edinmiş olmalıyım.

"Ne zamandan beri sınavlara çalışmayı önemsiyorsun?" Patience kaşlarını çatıyor.

Omuzlarımı geriye atarak kalemimi yere bıraktım. "Louis Petit stajındaki yerimi korumak için mevcut not ortalamamı korumam gerektiğini öğrendiğimden beri."

"Girdin mi?" Mila elimi tutuyor ve üçü de bana gülümsüyor. "Bize nasıl söylemezsin?"

"Yeni ." Gülümsemeye zorladım. "Ayrıca, sadece bu testi geçersen girebilirim.

Bu yüzden çalışıyorum."

Aslında bu sınav için endişelenmiyorum. Vasat notumu olduğu yerde tutacak kadar biliyorum ama bunu bilmelerine gerek yok.

Violet, "Psikoloji finalinde yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," .

"Ya da kalkülüs," diye ekliyor Patience.

Keşke okul benim için kolay olsaydı. Violet ve Patience onur dersleriyle uğraşırken Mila çalışmadan benimkinin çok üstünde notlar alıyor. Eğer Patience ve Violet'ın harcadığı çabanın yarısını harcasaydı, muhtemelen bu masadaki herkesten daha yüksek notlar alırdı.

Boya konusunda ders kitabından daha bilgili olmama rağmen. İkinci sınıftayken Calculus 101'i zar zor geçmem utanç verici.

"Teşekkürler." Okulla ilgili her şeyin bir mücadele gibi hissettirdiği gerçeğini gizlemeye çalışarak gülümsemeye zorluyorum.

Kafamı kaldırdığımda, Declan'ın en yeni Sigma Sin üyelerinden biri olan Shane'in yanımdan geçtiğini görüyorum. Masamıza bakıyor, geçerken Mila'ya göz kırpmıyor.

"Mila, odaklan." Patience onun kolunu dürtüyor.

"Sadece manzarayı seyrediyorum." Shane gözden kaybolurken Mila gülümsüyor ve kiraz kırmızısı ojesini karıştırıyor. "Bu gece herkes ne yapıyor? Sigma Sin'in bir parti vereceğine dair söylentiler duydum. Kole sana bir şey söyledi mi Violet?"

"Hayır." Violet omuz silkiyor. "Ama ona mesaj atıp sorabilirim."

Patience ikisine de ters ters bakar. "Orayı boykot edeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Bu konuda ne zaman anlaştık?" Mila kaşlarını çatır. "Marco..."

"Marco'nun canı cehenneme." Mila gözlerini devirir. "Aldatan bir dangalak bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez. Orada parti yapmak için her hakka sahibim. Ayrıca, eğer bir pislik olmak istiyorsa, Violet erkek arkadaşını onun peşinden gönderecektir. Değil mi Violet?"

Mila kolunu Violet'in kolunun arasından geçiriyor ve başını Violet'in omzuna yaslıyor.

"Sanırım mı?" Violet dudağını ısırıyor ve verdiği cevap her şeyden çok bir soruya benziyor.

"Gördün mü?" Mila başını kaldırıp Violet'in kolunu okşuyor ve tekrar Patience'a odaklanıyor. "Vi ve Kole benim arkamı kolluyor, sen neden kollayamayasın?"

"Çünkü o yerden iyi bir şey çıkmaz."

"Nasıl hissettiğini hepimiz biliyoruz Patience. Eğer boykot etmek istiyorsan, tamam. Ama Sigma House bu şehirde katılmaya değer tek partileri düzenliyor ve ben senin acıma partine katılmak için sosyal hayatımı feda etmeyeceğim."

Masanın karşısından birbirlerine bakarken ikisinin de yüzündeki gülümseme siliniyor. Bazen zıt kişilikleri birbirlerinin en iyi yönlerini ortaya çıkarır. Ama bazen de, böyle zamanlarda, aralarındaki uçurumu genişletir.

"Alex nasıl?" Violet soruyor, muhtemelen soru ağzından çıkana kadar şu anda ondan bahsetmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark etmiyor. "Dün gidip onu gördün, değil mi?"

"Evet." Patience bir için bana baktı.

Koridorda karşılaştık ve bu konuyu açmamasını takdir ediyorum. Hepsi Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nun müdavimi olduğumu biliyor ama bu konuda konuşmuyoruz.

"O her zamanki gibi." Patience parmaklarını masanın üzerinde birleştiriyor. "İyi, sanırım."

"Yine yazıyor," diye araya giriyor Mila ve Patience ona ters ters bakıyor. "Bu bir ilerleme."

"Hâlâ bir şey söylemiyor."

Mila omuz silkiyor. Patience, kardeşi söz konusu olduğunda hiçbir şeyi iyiye işaret olarak kabul etmeyi reddediyor ve Mila'nın iyimserliği de buna yardımcı olmuyor.

"En azından durumu iyi." Violet'in bakışları omzumun üzerinden geçiyor ve yanaklarına renk geliyor. "Kole."

Sesi onun adıyla yükseliyor ve omzumun üzerinden baktığımda Cehennemin Kralları'nın bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Declan, Kole ve Maddox her adımda dikkatleri üzerlerine çekerek kütüphaneye doğru ilerliyorlar.

Declan Sigma Evi'nin başkanı olsa da, hepsi birlikte Sigma Sin'i oluşturuyor. Dersleri asmadıkları ya da partiler düzenlemedikleri zamanlarda, genellikle masumları kırarken ve ruhları cehenneme gönderirken bulunabilirler.

Kole'un dikkati Violet'e kilitlenmiş bir şekilde yürüyor. Onu oturduğu yerden çekip alıyor ve sandalyesine oturur oturmaz kucağına oturtuyor. Maddox ise yakınlardaki bir üst rafta duran kitaba uzanan bir kızın peşine düşüyor.

Declan beni izliyor, diğerlerinin birkaç adım gerisinde, yaklaşıyor.

"Bir kitaba daha ihtiyacım olduğunu unutmuşum," diye yalan söylüyorum ve Declan bize ulaşmadan önce kitaplarımı çantama tıktırıyorum. "Dersten sonra sizi yakalarım."

Masadan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum çünkü Declan'ın bunu ne kadar ileri götürmek istediğini bilmiyorum ve arkadaşlarıma hiçbir şey açıklamaya hazır değilim. Babamın önünde sahte bir ilişki yaşamak başka bir şey ama Mila, Patience ve Violet Declan'dan ne kadar nefret ettiğimi biliyorlar. Sahte anlaşmamıza bir saniye bile inanmazlar.

Omzumun üzerinden bakarak Declan'ın ipucunu almış olmasını umuyorum. Ama beni takip ettiğini görünce bu umudum suya düşüyor. Bakışlarımız karşılaştığında sırtıyor.

Boş bir ansiklopedi reyonuna dalıyorum, beni gözden saklayacaklarını umuyorum. Kendimi ele vermeden Declan'dan kaçamayabilirim ama en azından yüzleşmemizi gizli tutabilirim.

Kitaplara doğru dönerek, Declan yığınların arasında dolaşırken bir şey arıyormuş gibi yapıyorum.

Göz ucuyla adımlarını yavaşlattığını görüyorum. Ellerini ceplerine sokmuş ve her zamanki siyah üzerine siyah kıyafetini giymiş. Koyu renk tişörtü göğsünü sarıyor ve onu gördüğümde kalbimin hızla çarpmasından nefret ediyorum.

Declan'ın siyah saçları dağınık, birkaç parçası gözlerinin üzerine düşüyor. Yine de, benden birkaç santim ötede durduğunda bakışlarının parlak, yanardöner ışıltısı onu kesiyor.

kulağıma fısıldadı, "Boo."

"Bu, birine sinsice yaklaşmak için kötü bir girişim." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Özellikle de senden korkmadığımı düşünürsek."

"Gerçekten mi?" Elini baktığım kitabın sırtına koyuyor ve daha da yaklaşıyor. "O zaman beni gördüğün anda neden kaçtın?"

"Her şey seninle ilgili değil Declan. Şok edici, biliyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Bir kitap arıyorum. Önce seni selamlamam gerektiğini bilmiyordum."

"Bir kitap, ha?" Parmakları yanımdaki seçkiyi gözden geçiriyor. "Bunların hiçbirinin senin Amerikan Kolonizasyonu finalinde olmadığına eminim."

"Bunun için çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum Teal." Beni izlerken soğuk gri gözleri buzgibi.

"Çekilmez birisin."

"Erkek arkadaşınla böyle mi konuşuyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak yüzümü ona dönüyorum. "Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

"İşte burada yanıliyorsun." Çenemi öyle sert kavırıyor ki, hiç tatlı bir yanı yok. "Ben *her yerde* senin erkek arkadaşınım. Artık benimsin, Teal. Hatırladın mı? Gerçekten öyle davranmaya başlamalısın."

"Babam için bir gösteri yapmak üzere anlaşmıştık. Ama arkadaşlarıma yalan söylemiyorum."

"Sana kime yalan söylemeni söylersem ona yalan söyleyeceksin." Dudakları neredeyse dudaklarıma değecek kadar yaklaşıyor. "Ve dediğimi yapacaksın."

Sözleri midemi bulandırıyor. Daha da kötüsü, parmaklarım ona uzanmak için kaşınıyor. Hayatım boyunca, uyuşukluk içinde hissedebildiğim tek şeyi, acıyı arzuladım. Ve Declan da öyle. Yakıcı bir demir. Keskin, kızgın ve sıcak. İçinde bulunduğum bulanık sisi dümdüz yakıyor.

İstedığım kadar nefret de ediyorum.

Gözlerinin içine bakarken göğsümde öfke kabarıyor. Kalbim küt küt atıyor ve nefesimin ne kadar hızlandığını görmemesi için dudaklarımı birbirine sıkıca bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bunun gerçek olduğuna inanmayacaklar." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Babam başka bir şey.

Dikkatini vermiyor. Ama arkadaşlarım-"

"Sana bir iyilik yapıyorum Teal, unuttuysan diye söylüyorum." Declan parmak uçlarını çenemde gezdirerek sözümü kesti. "Babanın senin için planlarını bilseydin, bana teşekkür ederdin... yardımım için yalvarırdın. Eğer yaptığım her şeyi bilseydin, bu çok farklı bir konuşma olurdu. Ya arkadaşlarını bunun gerçek olduğuna ikna edersin ya da karşı koyarsın. Ama güven bana, her yerde gözleri olan tek kişi ben değilim. Bunun gerçek olduğuna inanmasını istiyorsan, herkesin inanmasını sağlamalısın."

"Bilmediğim ne var?"

Dilini damağına tıkırdatıyor. "Bırak onu ben düşüneyim." "Bırak..."

Kıkırdayarak nefes alıyorum. "Hatırlatsana bana

Declan."

"Önemli bir şey değil."

"Gerçekten mi?" Bir adım geri çekiliyorum. "Çünkü ikimiz de benim senden nefret ettiğim kadar senin de benden nefret ettiğini biliyoruz. Bu da bunu her ne için yapıyorsan oldukça önemli olduğu anlamına geliyor. Bir şey alan tek kişi ben değilim, yani senin de bana ihtiyacın var."

Başını iki yana sallıyor ve gerçekten geri adım atacağını düşündüğüm anda sırtarak meydan okumama karşılık veriyor. Tekrar uzanarak başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Acı çekmeni izlemekten ne kadar zevk aldığımı küçümsüyorsun. Belki bu kadarı yeter. Benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen, seninle işim bittiğinde kelimelerinden çok daha fazlasını yutuyor olacaksın," diye uyarıyor Declan, bir adım geri çekilerek. "Bu gece görüşürüz, Teal."

Bu Gece SENİ Sevdiğimi SANMA

Deniz mavisi

DECLAN'IN ARABASI ONUN GİBİ KOKUYOR.

Nane gibi.

Sabun.

Karar.

Soğuk deri yolcu koltuğuna çöktüğümde tüylerim diken diken oluyor.

Oda arkadaşlarım beni aldığını görmesin diye onu yataktanemin dışında bekledim. Daha önce söyledikleri ne olursa olsun, bizi öğrenmelerine hazır değilim. Bunu onlara açıklayacak enerjim yok. Onlara göre, annemin hatırı için bu gece iyi kızı oynayacağım. Saçma sapan süslü bir elbise giyip onun hayır kurumlarından birini umursuyormuş gibi yapacağım.

Bana kalsa, ne yaptığımı tamamen gizlerdim. Ancak bu öğleden sonra beklenmedik bir şekilde yataktanemize bir elbise teslim edilince, bir şeyler söylemekten başka çarem kalmadı.

Onlara ailemden geldiğini söyledim ama not olmasa bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Askıya sahte bir ayçiçeği iliştilmişti ve Declan onların en sevdiğim çiçek olduğunu bilen birkaç kişiden . Declan'a herhangi bir küçük sırrım konusunda güvenemeyecek kadar küçükken itiraf ettiğim bir şey.

Hatırladığı anlaşıyor. Zihinsel işkence uygulayabilmek için her kısıntıyı kazıyor. Onun varlığı bir oyun ve ben bu oyunu oynamaktan yoruldum.

Keşke benimle uğraşması, anlamsız günüme amaç katan tek şey olmasaydı. Çünkü o bana daha fazla yüklendikçe, sistemimden çıkması daha da zorlaşıyor ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum.

Kapıyı arkamdan kapattığımda Declan ısıtıcıyı ayarlıyor. Kapıyı açmak için dışarı çıkma zahmetine girmedi çünkü o bir centilmen değil. Ya öyle ya da ben içeri tırmanırken eteğimin altına bakmayı umuyordu.

Kalçamı kesen yırtmaç, görünmeyecek bir iç çamaşırı bulmayı neredeyse imkansız hale getirdi ve tereyağlı mor kumaş o kadar pürüzsüz ki, kendimi kaç kez örtmeye çalışsam da bacağımı ortaya çıkarmak için kayıyor.

"Ne kadar şık görünüyorsun değil mi?" Declan direksiyonu kavrayıp kaldırımdan uzaklaşırken doğrudan bana bakmadan sırtıyor.

Avuçlarımı parıltılı lavanta rengi elbisemin üzerinde gezdiriyorum, yorumuna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Neredeyse *hoş*. Sanki Declan'ın söylediği herhangi bir şey öyle kabul edilebilirmiş gibi.

Ellerim kalçalarımın üzerinde duruyor ve avuçlarımın sıcaklığını elbisenin içinde hissediyorum. Kumaş o kadar ince ki, gecenin keskin soğuşundan korunmak için üzerimde hiçbir şey olmasa da olur.

Çok güzel bir elbise; Declan'ın hakkını vermeliyim. Tıpkı babam gibi olduğunun bir sembolü olsa bile. Yanındaki bir kızdan beklentilerini karşılamak için beni giydiriyor.

"Müzik seti bozuk falan mı?" Sessizliğin içinde kıpırdanarak soruyorum. "Hayır."

Ona bir bakış attım. "O zaman neden açmıyorsun?" "Seni sinirlendiriyor muyum, Teal?"

Evet. "Hayır."

Söylediğim her küçük yalanı anlamış gibi sırtıyor.

"Peki tam olarak ne yapıyoruz?" Ona bakmak zorunda kalmamak için bakışlarımın pencereden dışarı kaymasına izin veriyorum.

"Araba sürmek."

"Bu gecedен bahsediyorum, göt herif." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu insanlar için bir gösteri, o yüzden bu geceyi senden hoşlandığımla karıştırma."

"Buna cesaret edemem, tatlım."

Ona ters ters baktım. "Bana öyle demeyi kes."

"Neden?" Omuz silkiyor, koltuğunda rahatlıyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor. "Sen busun. Ve senin için neyin iyi olduğunu bilersen böyle olmaya devam edeceksin. Tabii sana *iyi kızım* dememi tercih etmezsen?"

"Sen en kötüsüsün." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bu iki kelimenin yarattığı telaşı fark etmemeye çalışıyorum. "Hadi bu geceyi atlatalım."

"Nasıl istersen." Elbiseme bakarak sırtıyor.

Declan'ın bakışları, etkileyici olmayan göğüslerimin arasındaki kumaş kıvrımında duraklıyor ve onun dikkatinin içimi yakmasından nefret ediyorum.

Ailemin evine giden yolun geri kalanında sessiziz ve kapılar yavaşça açıldığında kalbim boğazımda düğümleniyor. Nefes almak ya da yutkunmak neredeyse imkânsız.

İşte bu kadar. Gerçeklik anı.

Declan'a bakıyorum, düşmanla birlikte içeri adım attığım anda bedenimi bir el bombasının üzerine atacağımı biliyorum. Bu beni babamın beni Jase'le evlendirme planlarından kurtarabilir ama vereceği zarardan kurtuluş yok.

Declan arabasını uzun garaj yolunun başına çekiyor ve inip anahtarları valelerden birine veriyor. Beni aldığı zamankinden farklı olarak, bu sefer kapımı açmak için arabanın etrafında dönüyor ve inmeme yardım etmek için elini uzatıyor.

Ayağa kalktığım anda beni kendine çekti.

"Gerektiğinde bir beyefendi gibi davranmakta iyi değil misin?"

Kampüste krallar gibi Declan Pierce'tan daha tehlikeli bir şey varsa, o da mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyip bir beyefendi gibi davranmasıdır.

"Her türlü şeyde ustayımdır." Elini belimde dolaştırıyor. "Belki bu gece iyi bir kız olursan, öğrenirsin."

"İyi kız yorumlarını kes."

"Hoşuna gitmedi mi, tatlım?" Sırtımın alt kısmında bir daire çizerek benimle alay ediyor.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi sevmiyorum Declan." Bir adım geri çekildim. "Avanta yok, unuttun mu? Çatıdan atlamayı tercih ederim."

Yorumum karşısında gözlerinde eğlence ışıkları yanıyor. Ama umduğum gibi bu onu uzaklaştırmak yerine beni daha da yakınlaştırıyor.

"Kendini milyonlarca parçaya ayırmaya bu kadar niyetliysen Teal, en azından seni mahvetme onurunu bana bırak."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Bunu kastettiğine inandığım için karşılık vermiyorum. Bunların hepsi onun için bir oyun. Oynamaktan çok keyif aldığı bir oyun.

Bu kadar yakinken, kolonyasının odunsu, sıcak kokusundan kaçamıyorum. Vücudunun sıcaklığından ya da bakışlarının soğukluğundan kaçamıyorum.

Declan'dan ne kadar nefret etsem de, buz gibi gözleri beni her zaman büyülemiştir. Gözlerin bu kadar yoğun olmasına izin verilmemeli. Parlak, gri ve yanardönerlik sınırındalar. Ve bu kadar yakından, içlerinden akan mavi nehirleri fark ediyorum. İçlerinden geçen ve beni içine çeken soluk renk şeritleri.

Dikkatimi dağıtıyor ve beni ileri doğru ittiğinde, bedenim ona itaat etmekten başka bir şey yapamıyor.

Merdivenleri çıkarken Declan beni yanından ayırmıyor ve o sırada omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Fark etmiş olmalı çünkü avucunu sırtıma koyup ovuşturuyor.

Bütün gece boyunca kulağıma kötü şeyler fısıldamasını bekledim; onun yerine beni kendine çekti. Yanına yapışmış durumdayım ve dokunuşunun nazikliği neredeyse koruyucu bir his veriyor. En hafif tabiriyle kafa karıştırıcı.

Declan hayatım boyunca benim düşmanım oldu. Zorbam. En sevmediğim insan. Yine de, bir şekilde bu gece, bu kapılardan onun yanında geçerken güvende hissediyorum.

O tanıdığım şeytan, sanırım.

Ailemin evinin antresi insanlarla dolu. Üç ayrı oturma odasının her santimini dolduruyorlar. İçeri adım attığımız anda Declan babasının yarattığı canavara dönüşüyor. Gülümsüyor, havadan sudan konuşuyor ve iyi yaptığı gibi şov yapıyor.

O benim tam tersim.

Bunun gibi kalabalıklar Declan'ı dışarı çekerken, bende kabuğuma çekilme isteği uyandırıyor. Bu yüzden Declan beni insan kalabalığına doğru yönlendirirken içgüdüsel olarak ona daha sıkı sarılıyorum.

Fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Bana bakmıyor bile. Ama gitmeme de izin vermiyor. Beni belimden tutuyor ya da serçe parmağını benimkine doluyor.

Bu tür etkinliklerden hiç hoşlanmasam da Declan'ın yanımda olması herkesin dikkatini üzerime çekiyor. Ona kıyasla ben önemsizim ve dikkat çekmeye değmem.

"Şampanya." Garson bir tepsi uzatır ve Declan bir tane alır.

"Teal için bir su."

Garson başını sallıyor ve ben Declan'a kaşlarımı çatıyorum. "İçki içmesine izin verilen tek kişi sen misin?"

"Son kontrol ettiğimde, aramızda yirmi bir yaşında olan tek kişi bendim." Bir yudum alıyor. "Ama bunun dışında, ikimiz de neden içemediğini biliyoruz."

Declan gözlerini kısıyor ve ilaçlarımla alkolü karıştırmamam gerektiğini *bilsem* bile, bana karşı kullanabileceği bir cephaneye sahip olmasından nefret ediyorum.

Omuzlarımı geriye atarak, garson geri dönerken elindeki su bardağını kapıyorum.

"Dilimi tutamayacağımdan mı endişeleniyorsun?" Garson gözden kaybolurken çenemi Declan'a doğru kaldırıyorum. "Yoksa yanlışlıkla aşırı doz alacağımdan mı korkuyorsun?"

Bir yudum almak için suyu kaldırıyorum ama Declan kolumdan tutup beni sessiz bir köşeye çektiğinde su dudaklarıma sığıyor. Gözleri öfkeyle yanıyor ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum.

"Yeni kural..." Beni duvara karşı kafesledi. "Bunu yapmayı bırakacaksın."

"Ne yapıyorsun?"

Declan çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Beni sürekli kendini nasıl öldüreceğinle tehdit ediyorsun."

"Onlar sadece şaka." *Sayılır.*

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Hiç komik değil."

"Neden olmasın?" Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Hayatını kolaylaştırmamın hoşuna gideceğini düşündüm. Her gün açıkça belirttiğin gibi, benim bir *önemim yok*. O yüzden bana ne olacağı kimin umurunda?"

Declan'ın kare çenesi geriliyor ve ifadesindeki tüm eğlence kayboluyor. Bana karşı hiçbir zaman tatlı ya da nazik olmadı ama ilk kez ondan yayılan sınırsız bir öfke hissediyorum.

"Senin önemli olmadığını hiç söylemedim." buz gibi. "Bir kere bile. Kelimeleri ağızma tıkma."

"Neden birdenbire bu kadar savunmacı oldun?"

"Neden her zaman kendinden kurtulmak için bu kadar endişelisin?" Vücudu geriliyor. "Kendi kafanın içinde o kadar kaybolmuşsun ki, onun dışındaki her şeyi göremiyorsun. Önünde ne olduğunu bile göremiyorsun."

"Görecek ne var?"

Declan çenemi serbest bırakıyor ama geri çekilmiyor ve ilk kez onun yapabileceğini düşünmediğim bir şey görüyorum; endişeleniyor.

Oda yavaşça yaklaşırken göğsüm sıkışıyor. Ve Declan bana oksijen vermeyi reddediyor, başımda dikilip nefesimi kesiyor.

"Teal?" babamın sesi o anı bölerek bizi . Declan geri adım atıyor ve ciğerlerim havayla doluyor.

Her zaman Declan'ı okuyabildiğimi düşünürdüm ama şu anda gözlerindeki karanlığı çözemiyorum. Ve sonunda bakışlarımı kırdığında, sanki içinde kaybolduğum transı bozuyor.

"Paul," diyor Declan, bana babamın varlığını hatırlatarak.

Gri saçları geriye taranmış, aramızda gezinirken alnındaki kırışıklıkları gösteriyor.

Babam kendine olan güveniyle bir odayı ele geçiren türden bir adamdır. Takım elbisesinden para akıyor ve kibri yüzünden okunuyor. Ama şu anda, toplum içinde nadiren gösterdiği bir şeyi görüyorum: dikkati benden Declan'a kayarken bir anlık kızgınlık.

"Declan." Babam başını sallıyor. "Ian'ın bu gece burada olacağını bilmiyordum." "O değil." Declan beni yanına çekti, kolunu babamın koluna doladı.

omuzlar. "Kız arkadaşım ile birlikteyim."

"Sen-" Babamın yüzü beyazlaşıyor.

Gözleri açılıyor ve hayatımda ilk kez bir şey onu şaşkına çeviriyor. Ağzını kapatıp omurgasını dikleştirirken hızla gömdüğü bir şey.

Ayakta durduğu halde Declan'dan birkaç santim daha kısa ama öfkesi odayı dolduruyor. Tavana kadar ulaşıyor ve her havalandırma deliğinden dışarı süzülüyor. Babam Declan'ın söylediklerini işliyor ve sakın olsa bile elleri yumruk olup onu ele veriyor.

"Sen ve baban ne tür bir oyun oynadığınızı sanıyorsunuz?" Babamın gözleri kısıldı. "Kızım ile çıkmıyorsun. Ian biliyor-"

Cümlesini bitirmeden sözünü kesiyor. Annemin bana Jase ve benimle ilgili planlarından bahsettiğini bilmiyor ve Declan'ın attığı İngiliz anahtarıyla elini göstermeyecek.

"O ne bilir ki?" Declan sırtarak onunla alay ediyor.

"Hiçbir şey." Babam dişlerini gıcırdatıyor. "Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum ama buna bir son vereceksiniz. Tealene-"

"Şu anda komuta etmek sana düşmez, Paul." Declan beni yanında tutuyor. "Tabii bu konuyu Sigma House'a açmak istemiyorsan."

Babamın bakışları dolaşıyor. "Ian bunu yapamaz."

"Babam hiçbir şey yapmıyor. Kızına sor."

Babam bize doğru adım attı. "Bunun *olduğuna* inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inandığın umurumda değil." Declan başparmağıyla yüzümde daireler çiziyor.

ve bu durumla ilgili hiçbir şey öyle değilken garip bir şekilde rahatlatıcı. "Neyse odur ve eğer akıllıysanız buna saygı duyarsınız."

Pierce'ler ve Donovan'lar her zaman birbirleriyle sessiz bir savaş içindeydiler, ancak bu ana kadar bunun tüm şiddetine hiç tanık olmamıştım. Ve beni şaşırtan, her zaman beklediğim gibi babamla karşı karşıya gelen Ian değildi. Declan.

Babam dikkatini bana çevirdi. "Onunla çıkmıyorsun."

"Neden olmasın?" Elimi Declan'ın sert karnına koyarak aptalı oynuyorum. Dokunduğumda geriliyor ve keşke fark etmeseydim diyorum.

"Bir sorun mu var?" Ben de eşlik ediyorum.

Aptal bir genç kız gibi davranmakta bu kadar iyi olmamalıydım ama babam beni böyle yaptı. Beni kilitledi ve ilaç verdi. Kendimi korumak için ne gerekiyorsa yapmamı şart koştu. Ve şu anda, bu kendimi Declan'a teslim etmemi gerektiriyor.

Beni izlerken Declan'ın ağzı eğiliyor. Babam rol yaptığımı göremeyecek kadar kibirli ve narsist olabilir ama Declan değil.

"Hayır, bir sorun yok," diyor Declan, parmaklarının tersiyle yanağımı okşayarak.

Yumuşak. Nazik. Neredeyse bir anlığına bize inanmama izin verecektim.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Babam tekrar bize doğru adım atıyor ve Declan'a bakıyor. "Özel olarak."

Declan ancak o zaman beni transımdan çıkarıyor. Ailemin evine girdiğimizden beri ilk kez teması kesiyor, ayrılmadan önce serçe parmağını bir anlığına benimkine geçiriyor.

Suyumu yudumlarken, birkaç metre ötede birbirlerine öfkeyle fısıldadıklarını duymamazlıktan geliyorum. Odadaki insan sayısı düşünüldüğünde bu hiç de zor değil. Bardaklar şingirdiyor ve bir grup insan alkışlarken kristal çanlar çalıyor.

Ensemi kaşıyorum ve birden her kaşınmaya başlıyor. Burası o kadar sessiz ki, çok gürültülü. Yüzlerce ses birbirine karışıyor. Bir garson mutfaktan çıkarken yakınlardaki bir kapının menteşesi gıcırıyor.

Bir kadın yüksek sesle çığnıyor ve diğer tüm sesler arasında duyabildiğim tek şey bu. Her ısırıkta dişleri birbirine çarpıyor. Ritmik bir çıtırtıyla ezilen yiyecekler omurgama bir ürperti gönderiyor.

Yüzümü ondan çevirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Hala duyuyorum.

"Siktir." Su bardağımı yanımdaki masaya çarpıyorum ve kırılmamasına şaşıırıyorum.

Elbiseme su sıçradı.

Babam konuşmaya devam ederken beni izlemek için vücudunu çeviren Declan da dahil olmak üzere etrafımdaki insanlar bana bakıyor.

İşte bu yüzden kalabalıklardan kaçınıyorum. Çok gürültülü ve öngörülemezler.

Ne *yapacağım* belli olmaz.

Birkaç kişi beni izlerken sırtıyor, birbirleriyle fısıldaşıyorlar. Ama kimse iyi olup olmadığımı sormuyor ya da ipek elbisemdeki suyu silerken yardım teklif etmiyor. Benim hakkımda konuşmakla o kadar meşguller ki gerçekten umursamıyorlar.

Yakınlarda, barda duran iki adam onları duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor.

"Pierce bile bu tür bir deliliği tedavi edemez." Adam kıkırdar ve arkadaşı başını sallar. "Bin dolarına bahse girerim ki Ian, Donovan'dan intikam almak için oğluna onunla birlikte gelmesi için para verdi."

Kıkırdıyorlar ve oda dönmeye başlıyor.

Ben deliyim.

Ben boşum.

Ben önemsizim.

İnsanların ben burada yokmuşum gibi konuşmasına alışkın olmalıyım - Tanrı biliyor ki aklım burada değil. Ama iki adamın bana bakışlarındaki bir şey göğsümü delip geçiyor.

Bir adım geri çekilip Declan'a bakıyorum. Ama o artık ne beni ne de babamı izliyor. Onun yerine, babam ona ders vermeye devam ederken bakışlarını benim hakkımda konuşan iki adama dikmiş.

Kaçmak ya da çığlık atmak istiyorum. Ama hareket ettiğim anda Declan babamın yanından uzaklaşıyor ve beni yakalıyor.

"Ne yapıyorsun?" enemi tutup yüzümü yukarı kaldırdığında soruyorum.

"Bir noktayı kanıtlıyorum."

Declan'ın dudakları benimkilerle buluşuyor ve zaman duruyor.

Bana bizim yalanımızı veriyor, ben de ondan besleniyorum. Bana arkasına saklanmam için bir maske sunuyor, ben de kabul ediyorum. Bir eli belimi sararken diğeri çenemi sıyrılıyor ve Declan'a tüm karanlığımı veriyorum. Korkularımı. Acımı.

Dudaklarım ayrılıyor ve içgüdülerimi görmezden geliyorum.

Kafamın içinde bunun babamı daha da kızdırmak için bir yol olduğunu söyleyen sesleri duymazdan geliyorum.

Kollarımı omuzlarına dolayarak iyi olduğum şeyi .

Numara yapıyorum.

OceanofPDF.com

İyi İşler

Declan

BULUTLU BİR GECE. Ama ayın şeklini ortaya çıkaracak kadar inceler ve bir esinti karanlığı serinletiyor.

Uzun bir nefes vererek, nefesimin dudaklarımdan kıvrılmasını ve etrafımdaki soğuk havayı buğulandırmasını izliyorum. Beklerken ellerim ceplerimde, Donovan malikânesinden teker teker çıkan insanları izlerken başparmağımı kalçama vuruyorum. Sonunda beklediğim adam dışarı çıkana kadar.

Bir saat önce Teal'i yurduna geri götürdüm, ama karşı koyamadığım bir şey beni geri getirdi.

Ben Osletto basamaklardan birinde tökezler ama yüzüstü kaldırıma düşmeden önce kendini korkuluklara tutturmayı başarır. Arkadaşı, kolunu sarhoş kız arkadaşına dolamış, birkaç adım arkasından geliyor.

Ben'e el sallayarak veda ederler ve uzun araba yolunun karşı ucundaki arabalarına geçerler.

Açık bir bara ve kendinden bahsetmek için bir bahaneye karşı koyamayacağını bildiğim Ben'in en son ayrılanlardan biri olacağını umuyordum. Ve haklıydım.

Tekrar tökezliyor, ayakkabısı garaj yolundaki bir çatlağa takılınca neredeyse devriliyor. Düşmeden önce kendini yakalamayı başarır.

Gerçekten de araba kullanmaması gerekiyordu, yani ona iyilik yapmış oluyorum. "Ben," diye sesleniyorum yanımdan geçmek üzereyken.

Şaşkınlıkla sığıyor çünkü ağaçların arasında saklanmış, onu izlediğini görmemiş. Bulanık gözlerinin odaklanması bir an aldı.

"Declan?"

Ağaçtan inip ona doğru yürüyorum. Ben iki yıl önce mezun oldu ve Sigma House mirasçılarının çoğu gibi o da iyi durumda. Hamile yeni bir gelini ve bir yandan da siktiği fahişelerden oluşan bir döner kapısı var. Portland'daki en büyük bulut tabanlı depolama şirketini işlettiği için para ya da kadın sıkıntısı çekmiyor.

"Hey, dostum." Ben yaklaştığımda gülümsüyor ve bana elini uzatıyor. "Seni orada görmedim. Gittiğini sanıyordum."

"Yaptım." Elini sıkıyorum ama benden beklediği anda bırakmıyorum. "Geç oldu, bu yüzden kızımı eve götürmem gerekti. Tealene... Sanırım onu tanıyorsun."

Gülümsemesi bozulmuyor ama gözlerinde endişeli bir ifade belirliyor. "Tealene, doğru. Evet, Paul'un kızıyla birlikte burada olduğunu duydum."

"Ve senin de bu konuda bazı düşüncelerin olduğunu duydum." Elini sıkıca kavradım.

"Oh o... evet... demek istemedim-"

"Bana yalan söyleme, Ben." Elini daha sıkı sıkıyorum, onu o kadar yakınımaya çekiyorum ki bana bakmak zorunda kalıyor. "Bahsettiğin kişi benim kız arkadaşım. Öyle olmasa bile, kimsenin benim manipüle edilebileceğini ima etmesini hoş karşılamam."

Teal'e Ben'in bu gece onun hakkında söylediklerini duyduğumu söylemedim, ama duydum. Tıpkı onu buraya getirmem için bana para verenin babam olup olmadığını sorguladığını duyduğum gibi. Daha da kötüsü, o da duydu.

Onun yorumları karşısında tüm vücudu kaskatı kesildi ve bu pislik herif kendisini değersiz hissetmesine neden oldu. Bunu yapmasına izin verilen tek kişi ben olduğum halde onun duygularıyla oynadı.

" demek istemedim." Ben sertçe yutkunur. "Sadece bir şakaydı." "Komik bulmadım."

"Özür dilerim. Çok fazla içtim ve düşünemedim. Yemin ederim ayıkken asla böyle bir şey söylemezdim." Ben'in sesi titrer. "O harika biri. Güzelmiş. O elbise..."

Muhtemelen Teal'e iltifat etmenin davasına yardımcı olacağını düşünerek kendi sözlerini mırıldanıyor. Bunun tek anlamı, sözlerinin o güzel küçük kafasında ne yaptığını hiç düşünmezken onu nesneleştirmekte bir sakınca görmediği.

"Gerçekten üzgünüm Declan. Ian'a söyleme. Her şeyi yaparım."

Ian'a söyleme.

Sanki şu anda en büyük sorunu babammış gibi. "Merak etme. Seni affediyorum."

"Beni affediyor musun?" Ben'in kaşları çatılır. "Ciddi misin? Aramız iyi mi?" "Elbette." Sırıtıyorum. "Biz iyiyiz."

Elimi tekrar sıkmaya başladığında yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor. "Güzel, bunun için çok üzgünüm. Anlayışınız için teşekkürler."

Çok iyi anlıyorum. Üzgün olduğunu bile anlıyorum.

Biz iyiyiz.

Sorun şu ki, kız arkadaşına yaptığı şey gerçek değil. Onunla ilişkimin gerçek olup olmaması. Ondan hoşlansam da hoşlanmasam da. O benim ve adam ona saygısızlık etti.

Ben kadar rahatlamış ki, diğer elimi sallamaya devam ederken boştaki elimin cebimden çıktığını fark etmiyor. Şırınganın kapağını açtığımı da görmüyor. Elini kendi elimde çevirip iğneyi tam parmaklarının arasına batırdığımda yavaşça algıladı. Çürütmeyecek kadar nazikçe. Zar zor hissedeceği kadar hızlı.

Elini bırakıp geri çekiliyorum ve ağzı açık kalıyor. Ama Ben daha ne yaptığımı soramadan yüzü soldu. Göğsünü tutuyor ve betonun üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor.

"Ne-"

Tekrar öne çıkıyorum, onu saçlarından tutup bana bakmaya zorluyorum. İlaçlar hızlı etki ediyor. Kalbi şimdiden sıkışmaya başladı.

"Bu Tealene için." Onu geri itiyorum ve yere düşüyor, nefes almak için göğsünü tutuyor.

Öksürmeye çalışırken dudaklarından tükürükler ama bu ona hiçbir fayda sağlamıyor.

Bir dakika içinde ölmüş olacak.

Paul'ün evinin kapısı açılmaya başladı ve geri çekildim, Ben'i bu gece arabalarına giderken ona takılıp düşen her kimse onun bulması için bıraktım. Onu değersiz bir çöp parçası gibi, boş bir garaj yolunda son nefesini vermek için savaşan bir hiç gibi bırakıyorum.

Onu, kendisi hakkında söylediklerinde hissettiği gibi hissetmeye bırakıyorum. Yalnız ve hak ettiği gibi acı çekerek.

Eğer bir şey varsa, dünyaya bir iyilik yaptım. Karısına bir iyilik yaptım. Sarhoşken yoldan çıkabilecek her kim varsa kurtardım.

Teal benim onun kötü adamı olduğumu düşünebilir, ama iyi işler yapamayacağımı kim söyledi?

OceanofPDF.com

Deniz mavisi

Bir gecenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilecek kadar akıllıyım. Bir öpücük hiçbir şey ifade etmez. Bir an kötölüğü telafi edemez.

Declan Pierce her zaman acımasız bir zorba olmuştur ve öyle de kalacaktır. Ve talepkâr, egoist mesajıyla bana bu gerçeği hatırlattığı için minnettarım.

Bilinmiyor: Sigma House'da parti, Cuma saat 10'da. Kız arkadaşım bekleniyor.

Ona cevap vermeyi reddediyorum. Telefonumdaki rehberime onun adını eklemeyi bile reddediyorum. Bu geçici bir şey ve tıpkı babamın yaptığı gibi bunu torpil yapmak için kullanması hoşuma gitmiyor.

Öpüşmemize asla izin vermemeliydim.

Dudaklarımız buluştuğu anda, bu anlaşmayı yaparken çizdiğimiz çizgileri bulanıklaştırdık. Ben de şaşırmadım. Şeytanla bir anlaşma yaptım. Eninde sonunda ruhum için gelecekti.

Ama o öpücükten beri Declan muhtemelen buna teslim olduğumu düşünüyor.

Onun kaprislerine boyun eğeğimi ve kontrolün tamamen onda olduğunu.

Asla.

Aksine, beni manipüle edebileceğini ve bundan kurtulabileceğini düşünerek ne kadar hatalı olduğunu kanıtlamam için bana bir neden verdi. İşte bu yüzden

Bu akşamki partiye davetini ona söylemeden kabul edin ve bunu ona burada kontrolün kimde olduğunu hatırlatmak kullanın.

Sırlarıma sahip olabilir ama bana sahip değil. Asla da olmayacak.

Declan Pierce beni kıramayacak.

Onu kıracağım.

"Birileri bu gece çok sessiz." Violet kolumu dürttü.

Banyo tezgahının üzerinde, göz kapağına bir kat daha far sürmekte olan Mila'nın yanında duruyor. Ben küvetin kenarına yaslanmış, telefonumda geziniyorum.

"Sadece düşünüyordum." Declan'ın mesajını yüzüncü kez okuduktan sonra mesajlarımı kapatıyorum.

"O zaman düşünmeyi bırak ve hazırlan." Mila gözlerini devirerek kahverengi saçlarını bir omzunun arkasına attı. "Modaya uygun bir şekilde geç kalmak başka bir şey. Herkes fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar sarhoşken ortaya çıkmak başka bir şey."

Mila neon-pembe atletinin eteklerini aşağı çekerek göğüs dekoltesini daha da ortaya çıkarıyor. Kumaş zaten göğsünü sarma şekliyle neredeyse yağ gibi ama o bunu daha da kışkırtıcı hale getirmeyi başarıyor.

Mila'nın fazlasıyla sahip olduğu bir şey varsa, o da özgüvendir.

Ellerini, birçok kızın hayalini kurduğu mükemmel kum saati şeklindeki kalçalarında gezdiriyor. Banyodaki ışık saçlarındaki kızıllığı ortaya çıkarıyor ve hiçbir şey sürmesine gerek kalmadan yanakları pembeleşiyor.

Aynaya bakıyorum ve kendi yansımanı yakalıyorum. O kadar da şık değil ama Mila ile aramdaki fark, insanların bana baktıklarında ne düşündüklerini umursamamam.

"Ben hazırım." Ekranımı kilitliyorum ve küveti

kaldırıyorum. "Hayır." Mila başını sallıyor.

Violet bile kıyafetlerimi incelerken biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Violet, Mila kadar mükemmel bir şekilde parlatılmamış olsa da Sigma House'a sorunsuz bir şekilde uyum sağlayacaktır. Düz siyah saçları dökülmüş ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş. Beyaz tişörtü karnının bir kısmını gösteriyor ve Mila'nın ekose eteklerinden birini ödünç almış, bu da ona Kole'un takdir edeceğinden emin olduğum bir kız öğrenci havası veriyor.

"Kıyafetimin nesi var?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Boya kaplı tulumum vücuduma hiç ve gömleğim bir kat daha boya içinde. Ama eğer denersem Declan bunun kendisi için olduğunu düşünecek ve buna izin veremem.

"Sigma Sin partisi bir yana, bunun bakkal için bile kabul edilemez bir kıyafet olduğunu kabul etmeyi reddediyorsan, artık arkadaş değiliz." Mila kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Hadi ama Teal. Bir kez olsun dene. Çünkü bu o değil."

Gözlerimi deviriyorum, itiraz etmiyorum çünkü haklı olduğunu biliyorum.

"Aynen öyle." Mila hışımlla yanıma geldi ve elimi tutarak beni yatak odasına sürükledi.

Mila, Violet, Patience ve ben aynı yatakhaneyi paylaşıyoruz. Benim ve Mila'nın odası arasında bir banyo, Patience Violet'in odaları arasında da başka bir banyo var.

Mila banyomuzun üçte ikisini kapladığı ve benim tarafım boş olduğu için işe yarıyor.

"Senin elbiselerinden birini giymeyeceğim." O dolabının içinde kaybolurken ben Mila'nın yatağına düşüyorum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu tür bir ilgiye ihtiyacım yok."

Özellikle de muhtemelen bu gece oturup bana işkence etmenin yollarını düşünen bir kişiden.

Mila dolaptan geri adım atıyor, önünde siyah bir kumaş parçası tutuyor ve bana ters ters bakıyor. "Nasıl görüldüğünle gurur duymak her zaman başkalarının ilgisini çekmek demek değildir."

Elbiseyi bana doğru fırlatıyor, ben de yakalıyorum. "O zaman ne hakkında?"

"Kendini önemsiyorsun, Teal." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tek yapmak istediğinin stüdyona saklanıp resim yapmak olduğunu anlıyorum ama yirmi dört saat tek başına bir odada kilitli kalmak senin için iyi değil. Bazen hayatını gerçekten yaşamalısın. Dünya tarafından görülmeniz gerekir. Var olmanız gerekir."

Elbiseyi kaldırıyorum, o kadar kısa ki kıçımı bile örtmeyebilir. "Ve *bu* var mı?"

"Bu"-Mila önümde duruyor, beni ayağa kaldırıyor ve elbiseyi vücuduma örtmek için aynaya döndürüyor- "umurundaymış gibi davranıyorsun."

"Rol yapmak istediğimi kim söyledi?"

Mila omzumun üzerinden kaşlarını çatıyor. "Sadece benim için dene, *arkadaşın* için. Paris'teki yaz sanat programına kabul edilmeni kutlayalım ve

"Ateşli Fransız erkeklerine işkence etmek için denizaşırı ülkelere gönderilmeden önce nasıl sosyalleşeceğinizi öğrenin."

Yorumuna gülmek için kendimi zor tutarak başımı sallıyorum. "Paris'e erkekler için gitmiyorum."

"Evet, evet." Mila gözlerini devirir. "Biliyorum. Boya için gidiyorsun. Ama bir düşünün, ikisini karıştırmak son derece eğlenceli olabilir."

Mila göz kırpmıyor ve aklım hemen Declan'ın bu yaz benimle gelmesine gidiyor. Asla kaçamayacağım tek kişi, ister stüdyomda beni tuvale yapıştırsın, ister ailemin evinde dilini boğazıma soksun, her yerde o var.

Hangisinden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum - onun şeytan olmasından mı yoksa beni ele geçirdiğinde ona karşı koyamıyor gibi görünmemden mi?

Yapacağım son şey olsa bile gece bitireceğim.

Elbiseyi vücuduma tutarak kendimi içinde hayal etmeye çalışıyorum. Simsiyah, korse gibi saran kalın bandaj kumaşı var.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Oh, hadi ama..." Mila sızlanıyor.

Elbiseyi yatağın üzerine atıp dolabına doğru yürüyorum. Bu işin peşini bırakmayacak, o yüzden en azından içinde görünmek isteyeceğim bir şey bulabilirim.

Birkaç dakika araştırmam gerekiyor ama sonunda kendim gibi hissettiren bir kıyafet buluyorum.

Dolaptan çıkarken, şık bir safir atleti göğsümde, siyah deri pantolonu da bacaklarımda tutuyorum. Çok basit ama umarım Mila'nın yakamdan düşmesi için yeterli olur.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bunu topuklu ayakkabılarla eşleştirirsen tüm Sigma Sin oğlanlarının kışına tekmeyi basarsın."

Devirmek istediğim sadece bir Sigma Sin var ve bu Mila'nın düşündüğü sebeplerden dolayı olmayacak.

"Topuklu yok, ama düz ayakkabı düşünebilirim."

Çoğu kişi için bir taviz gibi görünmeyebilir, ancak spor ayakkabılarla yaşadığım için bunu düşündüğünü söyleyebilirim.

"Anlaştık." Mila ellerini çırpıyor. "Bende sadece bir tane var. Şimdi üstünü değiştir. Yirmi dakika sonra çıkıyoruz ve ben hâlâ Patience'ı koltuktan kaldırıp saçını anlamlandırmak zorundayım."

"Teşekkürler." Gözlerimi deviriyorum.

Mila omuz silkiyor, özür dilemiyor.

Denediği için onu gerçekten suçlayamam, özellikle de geçmişi hakkında neden her zaman en mükemmel benliğini ne çıkarma konusunda bu kadar kararlı olduğunu anlayacak kadar bilgi sahibi olduğumda.

Mila beni odasında yalnız bırakıyor ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Yeni kıyafetimi giyerken kollarımda soymam gereken birkaç boya lekesi var. Ve aynaya döndüğümde, kıyafet dar ve biraz açık olsa bile, grndğmden nefret etmiyorum.

Atlet göğsümü sarıyor ve styenimi bilerek çıkarmıştım. Kıım deri pantolonla güzelce şekillendirilmiş ve saım ve makyajım yapılmamış olsa bile, kıyafetin var olmayan kıvrımlarım için harikalar yarattığını inkar etmek mümkün değil. Declan bu gece hangi halimi bekliyorsa, aynadaki bu kız o değil.

Bu onun için değil. Ya da
belki biraz öyledir.

Onu oltaya getirmek istiyorum ve bu kıyafet mükemmel bir yem.

Declan Pierce kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyor olabilir ama ben onun istediği gibi itaatkâr bir evcil hayvan değilim. Başına gelecekleri görecek.

Bana yalan söylediğin için. Beni manipüle ettiğin için. Bedenimi bana karşı kullanma cüretini gösterdiğin için.

Bu gece Declan bedelini ödeyecek. Ve ben bundan zevk alacağım.

Bu GECE OYNUYORUZ

Declan

"NE KADAR UZAK ÇOK UZAK?"

Kole'a bakıyorum, bir elinde dağlama demirini tutuyor. Dikkatini demiri çevirirken veriyor, kara gözleri hastalıklı bir eğlenceyle parlıyor.

Sorduğu sorunun komik yanı gerçek olması. Kendi sorusunun cevabını gerçekten bilmiyor. Onun için sınır yok ve bu ikimizin arkadaş olmasının birçok nedeninden biri.

"Bu soruyu bana başka biri sorsaydı, göğsüne kazınan işaretleri hak etmediğini söyledim çünkü çok uzak diye bir şey yoktur." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ama sen... sen neyi düşünüyorsun?"

Sigma House'un bir parçası olmak için kafanızın biraz karışık olması gerekir. İnisiyasyonlarımız aslında işkence denemeleridir ve mezun olup bu duvarların dışına çıktıktan sonra bile, kardeşlerimizi korumak ve ilerletmek için yapmamız beklenenler söz konusu olduğunda sınır yoktur.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

Geçtiğimiz yıl, kurallar değişmeye devam etti.

Sigma Sin için kan dökmek üzere doğdum ve büyüdüm. Ev değerlerinin diğer her şeyden üstün olduğuna inanmak için. Burada hayatta kalmanın Konsey tarafından oynanan çok daha büyük bir oyunda piyon olmaktan daha fazla bir şey ifade ettiğine ikna olmuşum.

Şimdi her şeyi daha net görmeye başlıyorum.

Genç olduğumuz ve hala bu koridorlarda dolaştığımız için gerçeği göremeyeceğimizi düşünüyorlar. Bize yalan söylüyorlar ve bizi kendi bencil amaçları için kullanıyorlar. Bu bizden önceki nesiller için yeterince iyi , ama benim için değil.

Onlar artık bu Meclis'in başkanı değiller. Ben . Ve ben kimsenin piyonu değilim, özellikle de babamın.

Bunun için doğduğum için yemin etmiş olabilirim. Belki onu yatıştırmak için bile. Ama artık Konsey'in manipülasyonunun boyutlarını öğrendiğime göre, onların oyunlarını oynamaktan bıktım. Sigma Evi artık bizim. Dizginleri geri alma zamanı.

Ne de olsa Sigma Sin benim için her şey demek. Bir yuva.

Bir aile.

Kafamı dengelemem gerektiğinde kabul edilebilir bir çıkış noktası.

Başka herhangi bir sosyal çevrede yaptığı ya da söylediği şeylerin yarısı yüzünden hapse atılacağı gerçeği göz önüne alındığında, bu Kole'un da takdir ettiği bir şey.

Bunun için doğduk ve yetiştirildik. Acıyı hak düşündüğümüz kişilere acı çektirme ihtiyacından başka bir şey hissetmemeye koşullandırıldık. Yapacağımız şey de bu, yargılamak.

Kilolarca etin vadesi geldi.

Konsey, sırf babamın sırlarının ortaya çıkmasını engellemek için Westwood'ları alaşağı ettik diye onların tarafında olduğumuzu sanıyor. Bu hiç de doğru değil. Ben Meclisi temsil ediyorum, onları değil. Ve eğer babam Sigma Sin'i kullanarak kendine hizmet eden bir piç kurusuysa, o da diğerleriyle birlikte batacaktır.

Cesetleri ortaya çıkaracağım, her sırrı çözeceğim. Meclis için yaptıklarımızdan onur duyanlara olan borcumu alacağım.

Teal ile başlıyoruz.

Kole'un dağlama demirini döndürmesini, bir sonraki deneme için aklında ne olduğunu düşünmesini izliyorum.

"Bana güveniyor musun?" Kole kapımın pervazına yaslanarak soruyor.

"Duruma göre değişir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Kaç ceset gömeceğiz?"

"Sıfır."

Mırıldanıyorum, düşünüyorum.

"En azından... her şey plana uygun giderse,"

diye ekliyor Kole. Ve işte oldu.

Bu hasta herifin Violet gibi tatlı bir kızla nasıl birlikte olduğu aklımı karıştırıyor. Gerçi DNA'mın yarısını paylaşıyor, belki de ona güvenmek içimizde vardır.

"Korktun mu Dec?" Kole sırtıyor, umursamaz tarafıma hitap etmeye çalışıyor.

Son zamanlarda Sigma Konseyi'nden emir alırken çok ince bir çizgide yürüdüğümü biliyor, o yüzden beni yemliyor.

"Ayarla," diye kabul ediyorum çünkü insanların bunu başaramama ihtimalini dört gözle bekliyorum. "Ama bunu yarına sakla. Bu gece planlarım var."

"Bana uyar." Kole yatak odamdan çıkıyor ve Violet bu akşam partiye geleceği için başlamak için acele etmemesine şaşırmıyorum.

Onunla çıkmaya başlamadan önce, onlara nadiren katılırdı. Şimdi ise en azından onu bulup yatak odasına götürecek kadar uzun bir süre ortalıkta görünüyor.

Benim için sorun değil.

Odaklanmam gereken başka şeyler var. Benim renkli küçük minx'imi evcilleştirmek gibi.

Bu, babasını kızdırmak ve tüm sırlarını ortaya çıkarmak için onu kullanmamla başlamış olabilir, ama daha fazlasına dönüşüyor.

O kızdıkça, ben de onu daha çok kızdırmak istiyorum.

Ne kadar kötü acırsa, o kadar çok baskı uygulamak istiyorum.

O uzaklaştıkça, benim onu kendime bağlama ihtiyacım daha da derinleşiyor.

Yedi denememi o kadar kolay geçtim ki bir daha hiçbir şeyin bana meydan okuma gibi gelmeyeceğini düşündüm. Tealene Donovan yanıldığımı kanıtlıyor ve ben de bunu kanıtlarken onu kırmak için sabırsızlanıyorum.

Şimdi ağıma takıldı ve asla çıkamayacak.

Farkında olsun ya da olmasın, bu sözü bir öpücükle mühürledim. Onu babasına ya da bardaki o pisliklere bir şey kanıtlamak için öpmedim. Öptüm çünkü o *benim*. Sadece henüz bunu bilmiyor.

Ve benden nefret etmesinin hiçbir miktarı beni geri tutamaz. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Tıbbi kayıtlarının her ayrıntısını okuduktan sonra, bir şey açıldı. Babası onu tedavi etmek için yıllarını harcamış. Onu evcilleştirerek. Onu uyuşturarak. Ona kendini unutturmuş çünkü onunla başa çıkmak çok zor.

Kendimi onun duyarsızlaşmış derisine kazıyacağım ve ona gerçekte kim olduğunu hatırlatacağım. Onu özüne kadar çürüteceğim ve neyin kanadığını göreceğim. Tekrar vahşileşecek.

Teal bunun bir oyun olduğunu düşünüyor ve haklı. Bu bir oyun.

Parmaklarım kenetleniyor ve burnumdan nefes alıyorum.

Bu kadar uzun süre kontrolü elimde tutmayı, ondan bu kadar uzun süre nefret etmeyi başardım ama artık değil.

O, çocukluğumuzdan beri kemiklerime yayılan bir hastalıktı ve onu ne kadar derine gömüp adına tiksinti desem de, onu kazıp çıkarmaya ve gerçekte ne olduğunu görmeye hazırım.

Yatak odamın kapısını kapatıp banyoya gidiyorum ve insanlar gelmeye başlamadan önce duş almak için kıyafetlerimi çıkarıyorum. Buhar odayı dolduruyor ve aynayı buğulandırıyor, ben de gözümü kırpmadan yansımama bakıyorum.

Göğsüme kazınmış harflere bakıyorum ve kendime neden orada olduklarını hatırlatıyorum.

Kendime yaptığım şeyi neden yaptığımı hatırlatıyorum.

EBEDİ

Mektupları her gördüğümde onun sesinin kulaklarımda yankılandığını hâlâ duyabiliyorum.

Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra yatak odama geri döndüğümde beş cevapsız arama ve daha da fazla mesajla karşılaşyorum. Bu çok yorucu ve bu gece bununla uğraşmayacağım. Telefonumu cebime atıyorum ve herkesi görmezden gelerek koridora çıkıyorum.

Alt katta müzik çoktan gümbür gümbür çalmaya başladı. Ritimle birlikte damarlarıma adrenalın doluyor.

Onlara katıldığımda çocuklar merdivenin tepesinde durmuş, aşağıdaki odanın doluşunu izliyorlardı.

"Hey, Dec." Maddox, onunla Kole arasında durduğumda omzumun arkasına bir tokat atıyor. "Bu gece güzel seçim."

Haksız değil.

Sigma Sin partileri okuldaki en güzel göğüsleri ve kalçaları ortaya çıkarıyor ve şu anda özellikle bir kız tarafından dikkatim dağıtılmasaydı bu umurumda olabilirdi.

"Ön kapı, kırmızı yular." Maddox çenesini içeri süzülen kızlara doğru eğiyor ve bahsettiği kızı hemen fark ediyorum.

Sarı saçlı. Büyük göğüsler. Çok fazla makyaj. Mad'in tipi. "Eyfel Kulesi havasında mısın?"

"Bu gece olmaz, dostum." Gözlerimi kapıdan ayırmadan bekliyorum. Teal mesajımı görmezden gelmiş olabilir ama burada olacak.

Benden nefret ediyormuş gibi davranmayı seviyor ama öpüşmemizi kestiğim anda gözlerinde gerçeği gördüm. Bu tepkiyi alan tek kişi benim ve bunun içinde banyo yapacağım.

Teal'in teslimiyeti, arkadaşım kıcını sikerken benim sikimi bir kızın boğazına sokarak geceyi geçirmekten daha iyi hissettirecek.

Ona sahip olacağım.

Onu yok etmek için.

Tek düşündüğü ben olana kadar. Ve belki o zaman bana ne yaptığını anlayacak.

Maddox teklifini geri çevirdiğim için bana şaşkın bir bakış attı. O ve ben genellikle kızları paylaşıyoruz çünkü onları bire bir becermekten hoşlanmıyorum. Bir odada ne kadar çok insan olursa, olan bitenden kopmak o kadar kolay oluyor. Ve eğer onları mutlu ediyorsa, boğazlarından aşağı inebilir ve hala herhangi bir şey yapmakla ilgileniyormuş gibi davranabilirim.

"Bu gece bana ihtiyacın var mı?" Maddox gözlerini tekrar sarışın hatuna çevirerek soruyor.

"Hayır. İyi eğlenceler." Başımı salladım. "Aklımda başka planlar var."

Teal'in nefret edeceği planlar.

Onu sınırlarına kadar zorlayacak ve sonunda haklılığımı kanıtlayacak bir şey. Olmayana kadar direnecek.

Sonunda onu bodruma asacağım ve oynadığımızı bilmediği bu oyunun kökenine ineceğiz.

Maddox parmaklıklardan kalkıyor ve Violet küçük arkadaş grubuyla birlikte kapıdan içeri girdiğinde Kole hemen arkasından geliyor. Dikkatim beklediğim kişiye yöneliyor.

Teal koyu mavi bir atlet ve dar siyah bir pantolon giyerek içeri giriyor. Teni boya gibi ve dışarıda olmanın verdiği serinlikle meme uçları ince kumaşın arasından görünüyor.

Bakışlarımdan kaçsa bile beni burada hissettiğini biliyorum.

Kalabalığın içinde kayboldu ve benim için gelmemiş gibi davranmaya çalıştı.

Teal hayatını küçük stüdyosunda kilitli geçiriyor. Kulaklarında kulaklıklar, etrafındaki dünyayı boğuyor. Bunu duymasını sağlayacağım. *Hissetmesini* sağlayacağım.

İstedğin kadar koş, Tealene. Bu gece oynayacağız.

Güzel ATIŞ

Deniz mavisi

SAKIN YUKARI BAKMA.

Sigma House'a girdiğim anda Declan'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. Onun ilgisinden omurgam karıncalanıyor ve üstümdeki korkuluklara yaslandığını fark etmemiş gibi davranmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

İkinci kattaki balkonda her zamanki yerinde, kapıyı izliyor. Partiye katılmadan önce tebaasına tepeden baktığı bir taht. En azından bana ve arkadaşlarıma yetişmeden önce gözden kaybolma şansı veriyor.

Declan'a bakmayı ya da ona herhangi bir otorite işareti vermeyi reddederek en kalabalık grubun içinde kalıyorum.

Kalabalığın akışı Violet, Patience, Mila ve beni Sigma House'un derinliklerine çekiyor. Etrafımızda bir beden denizi dalgalanıyor. Bu benim en kötü kâbusum ve yola çıkmadan hemen önce anti-anksiyete ilacımı almayı hatırladığım için şükrediyorum, yoksa muhtemelen sinir krizinden bir omuz itme uzakta olacaktım.

Elimin arkasını kaşıyorum ve etimi soymak için artan arzumu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Declan'a bir şey kanıtlamak için buradayım, o yüzden bunu atlatmalıyım.

Özellikle de Declan bağış gecesinde babamı kızdırmayı başardıktan sonra. Annem bu sabah beni aradı ve babamın sinirli olduğunu söyledi.

ama beklemek. Ama bu onunla benim aramdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Beni uzun vadede kurtarması için Declan'a güvenemem. Bu işe ne için girdiyse onu elde ettiği an kaçacaktır. Ya öyle olacak ya da benden sıkılacak.

Ben bir ödöl değilim. Ben bir belayım. Declan bunu görmeli.

Declan ve benim hakkımda söylentiler dolaşmaya başladı bile. Bristol'ın *çılgın kıızıyla* ilişki kuruyor ve yeterince zaman geçtikten sonra bu onun itibarını etkileyecek.

Sigma House'u dolduran güzel kızlar okyanusuna bakıyorum ve Declan'ın neden zahmet ettiğini merak ediyorum. Bana şantaj yapmaktan aldığı zevk, onların övgüleri kadar tatmin edici olamaz.

Yine de bana mesaj atmayı bırakmıyor. Beni talep etmeyi bırakmıyor. Beni etrafında istiyormuş gibi davranıyor ve bu hiç mantıklı değil.

Declan zaten her şeye sahip. Şeytani korku evini yönetmek ve kölelerine emir vermek arasında, ihtiyaç duyabileceği her şey ve her şey ona veriliyor. Ama sanırım bu da sorunun bir parçası. Güç gücü besler. Ne kadar çok şeye sahip olurlarsa, o kadar çok arzularlar.

Partinin derinliklerine indikçe kalabalık etrafımızı sarıyor ama Kole sanki hiç yoklarmış gibi herkesin arasından geçip Violet'e doğru ilerliyor. Violet'in yaratıcı yazarlık sınıfından bir adamın önüne geçiyor ve onu Violet'e el sallarken yakalıyor. Kole'un bakışları, zavallı adam kız arkadaşına merhaba demeye cüret ettiği için onu parçalamayı düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden oluyor.

Adam, kıza ulaştığı anda onu kendine doğru çekerken kız bunu fark etmiyor ya da umursamıyor. Adam eğilip kızın ağzını kendi ağzıyla kapıyor ve sanki hayatları boyunca birbirlerini arzulamışlar gibi öpüşüyorlar.

bir şey olduğunu merak ediyorum.

"İğrenç." Patience kollarını göğsünde kavuşturur ve onlara ters ters bakar.

"Evet," diyorum, her ne kadar içimden bir ses böyle birine güvenmenin nasıl bir his olduğunu merak etse de.

"Biri bu kıza biraz alkol getirsin." Mila, Patience'a gözlerini devirir. "Bize katılacak kadar uzun süre kışından sopayı çıkardığın için minnettarım ama partiyi mahvetme. Gevşe biraz."

"Şu anda Patience Lancaster ile konuştuğunun farkındasın, değil mi?" Mila'ya bir kaşımı kaldırıyorum.

"Siz ikiniz çok komiksinsiz." Patience ters ters bakıyor. "Bana bir shot getir."

"İşte böyle." Violet, Kole ile birlikte gözden kaybolurken Mila gülümseyerek ellerimizi tutuyor.

Mila barın üzerine konan ilk iki kadehi alarak birini Patience'a uzatır.

"Ve senin için bir su." Bardan bir su Şişesi alıp bana verdi.

"Teşekkürler." Kapağını kapatıp bir yudum alıyorum.

Declan hâlâ herkesin üzerindeki tneğinden kalkmış değil ve nedense bu beni, kapıdan girdiğim anda bana işkence etmek için merdivenlerden inmesinden daha çok kızdırıyor. Burada olmam için ısrar eden oydu. Bu yüzden tabii ki tepemde geziniyor ve gibi davranıyor.

"Marco'ya neler kaçırdığını göstermenin Őerefine." Mila kadehini kaldırıyor. "Ve Sigma Sin'i mahvetmeye."

"Ben sadece ilk kısmına kadeh kaldırıyorum." Patience başını sallar ve kadehini Mila'nınkine vurur.

"İkisinin de Őerefine," diyorum su ŐiŐemi kaldırarak.

Lise son sınıfta içki imediğim için dıŐlanmıŐ gibi muamele gördükten sonra, iemeyeceğimi anlayan arkadaşlarım olduğu için minnettarım. Bardaklarını plastik ŐiŐeye bir shot gibi vuruyorlar ve hiçbir Şey söylemiyorlar.

Dr. Parish iki gün önce dozumu tekrar ayarladı ve bir yıldır ilk kez başım biraz daha düz.

"Hadi gidip bir Şeyler yapalım." Bir yudum daha alıyorum, Declan başımın tepesine bakarken durduğu süre uzadıkça endişeleniyorum. "Bir yerlerde bilardo masası yok mu?"

Mila'nın çenesi düŐer. "Gerçekten sosyal olmak mı istiyorsun?"

"Herkesle değil." Omuz silkiyorum. "Ama burada olmam gerekiyorsa, etrafta dikilmekten başka bir Şey yapmayı tercih ederim."

Patience hem beni hem de Mila'yı ŐaŐırtarak, "Ben de katılıyorum," dedi.

"Pekl hanımlar." Mila omuzlarını geriye atıyor. "Hadi gidip biraz top oynayalım."

"Ben yle bir Şey nermedim." Başımı salladım. "Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum." Mila gülümsüyor, umursamıyor.

Bizi kalabalığın derinliklerine götürüyor ve Sigma House'un labirentinde dolaştırıyor. Mila burada düzenli olarak parti veriyor, o yüzden nereye gittiğimizi biliyor, bense n kapının nerede olduğunu bile hatırlayamıyorum.

Bilardo masasına vardığımızda, oyunun ortasında bir çift adam var. Ama bu Mila'nın araya girmesini engellemiyor.

"Hey, çocuklar." Kalçasını masaya dayayarak atış yapan koyu renk saçlı olanın dikkatini dağıtıyor ve atışını kaçırmasına neden oluyor. "Size katılabilir miyiz?"

Görünüşte sinirli bir şekilde homurdanıyor, ta ki Mila'ya bakana kadar ve tüm siniri geçene kadar. Bakışları Mila'nın teninde geziniyor ve ayağa kalktığı anda sırtlıyor.

Mila'nın doğuştan çekici ve gülünç derecede güzel olması, çoğu erkeğin ona karşı koyamamasına neden oluyor.

"Elbette, güzelim." Siyah saçlı adam sırtlıyor. "Ben Oxy."

"Uyuşturucu gibi mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

"İlaç gibi." Yavaşça ona doğru yürür. "Çünkü bana izin verirsen, bütün gece kendini iyi hissetmeni sağlarım."

Patience bir kahkaha attı. "Eminim yapacaksın."

Patience'a bakıyor, kaşları onun alaycı yorumundan ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi çatlıyor.

"Ben Mila." Mila, Patience'ı tamamen görmezden gelerek Oxy'nin dikkatini tekrar kendisine çeker.

Mila zerre kadar utangaç değil ve Oxy'nin rahat gülümsemesi bana bunu takdir ettiğini söylüyor.

Oxy'nin sarışın arkadaşı adını söylediğinde öne çıkıyor. "Sen Marco'nun kızısın, değil mi?"

Marco'dan bahsetmek bile Mila'nın omuzlarını germeye yetiyor. "Ben kimsenin kızı değilim."

"Ama o-"

"Mila onun sözünü kesiyor ve kendine olan güvenine rağmen sesi, saklamaya çalıştığını bildiğim bir incinmişlikle çatlıyor.

"*Kimsenin kızı değil...* Bunu sevdim." Oxy ona gülümseyerek yaklaşıyor. "Arkadaşımı görmezden gel. O bir aptal."

Mila gülümsüyor ama Oxy'nin sarışın arkadaşı elindeki bılardo çubuğunu masaya fırlatıp sinirli bir şekilde uzaklaşıyor.

"Görünüşe göre oyununuz az önce sona erdi. Yazık." Mila, Patience'ın kıkırdamasına neden olacak kadar sahte bir kaş çatıyor. "Onları rafa kaldırmamı ister misin?"

"Elbette, bebeğim." Oxy, Mila'ya göz kırpmıyor ve topları topluyorlar, bunu yaparken de flört ettiklerini fazlasıyla belli ediyorlar.

Patience ellerini arka ceplerine daldırarak bana yaklaşıyor. "Bu hareketi gerçekten çekici buluyor mu?"

"Muhtemelen hayır. Ama onun asgari niteliklerini karşılıyor, o yüzden bunu düşünmesine şaşırmadım."

"Peki bunlar?"

"Dövmeler, güzel kollar ve büyük penis güveni."

Patience gülüyor. Gevşiyor, yani bir kadeh içki onu etkilemiş olmalı. Sigma House'dayken güldüğü nadirdir, ama içtiği daha da nadirdir, bu yüzden gerginliği azalıyor.

Mila'nın toplarla oynaması ve flört etmesi bitince bir oyuna başlarlar. İzlemesi iğrenç ama en azından eğlenceli.

İkinci oyunda ve üçüncü içkide Mila'ya karşı ben varım. Oxy, Mila'nın her eğildiğinde kışına bakmak için bahane olarak kullanıyor.

Oxy'nin birkaç arkadaşı, Ryan ve Finn, takılmak için bize katıldılar. Mesafelerini korusalar da yeterince arkadaş canlısılar, bu yüzden aldırımıyorum. Declan için buraya gelecek kadar aptal olduğum gerçeğini unutmama yardımcı olacak kadar dikkatimi dağıtıyor.

"Sekizinci top, köşe cebi." Topla cebi gösteriyorum.

"Kışını tekmeliyor, Mila." Patience köşedeki sandalyeden gülüyor.

"Sadece başarırsa."

"Başaracağım," diye takılıyorum, shot'ıma bakarak. "Senin aksine, sarhoş değilim ya da dikkatim dağınmış değil."

"Çok komik." Mila bana doğru yürüyor ve sadece benim duyabileceğim kadar yakınımaya eğiliyor. "Gecenin geri kalanında kapmak istediğim tek bılardo sopasını kazandım bile."

Bakışları Oxy'ye kaydı ve ben bir kahkaha patlattım.

Tabii ki Mila oyundan çok adamı önemsiyor. Düşünmek istemediği şeylerden kendini böyle uzaklaştırıyor.

Eğilip atışımı hizalıyorum, pozisyonumu doğru alana kadar kıpırdanıyorum. Yavaş ve yumuşak bir şekilde geri çekiyorum ve sonra vuruyorum. Istaka topu keçe üzerinde kayıyor ve mükemmel bir atışla oyunu bitiriyor.

"Kahretsin." Mila aslında kaybetmeyi umursamasa da kaşlarını çatıyor.

Ayağa kalkarak, odadaki enerji değiştiğinde hızlıca bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum.

Patience'ın bakışları arkamdaki birine kayıyor ve ben onun vücudunun sıcaklığı ve hafif nane kokusundan etkileniyorum.

Sorun var.

Kötü kararlar.

O kadar yakın ki vücudundan yayılan paraziti hissedebiliyorum, ama aradaki boşluğu işkence gibi hissettirecek kadar boşluk bırakıyor.

Declan bir omzumdan saçlarımı okşuyor, o kadar yakınımaya eğiliyor ki nefesi başımın üstündeki saçları hışırdatıyor.

"İyi atış, Tealene," diyor ve yemin ederim oda onun için sessizleşiyor. "Ama bir sonraki oyun benim. Bahisleri yükseltmeye ne dersin?"

OceanofPDF.com

Tek Yapmanız Gereken Dur DEMEK

Deniz mavisi

Declan'la yüzleşmek için dönüyorum ve anında keşke diyorum. Basit bir siyah tişört ve kot pantolonun içinde bu kadar iyi görünmesi müstehcen. Siyah saç telleri gözlerinin üzerine düşüyor ve gözlerindeki neredeyse şeffaf mavi ışıltıyı ortaya çıkarıyor.

İhtiyacım olan son şey, zihnimin yaptığı gibi bedenimin de bana ihanet etmesi. Ama geri adım atmıyorum çünkü onu görmenin bana ne yaptığını bilmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Sıradaki sen misin?" Bilardo sopamı aramızda tutuyorum ve ağırlığımı ona veriyorum. "Bundan emin misin?"

Yaklaşıyor. "Kaybedeceğinden mi ?"

"Beni küçümsemen çok hoş Declan."

"Sanırım seni çok iyi tahmin ediyorum, Teal." Omzumdan mavi bir saç telini savuruyor, Mila'ya doğru dönüyor ve ona uzattığı bilardo sopasını alıyor.

"Ee, raf mı yapıyorsun?"

"Ben kazandım. Sen onları haraca bağla."

Declan emir alan biri değil, bu yüzden bu konuda ne yapacağını görmek için meydan okumadan edemiyorum. Herkes onun önünde eğiliyor diye ben de eğilecek değilim. Ayrıca, onu en ufak bir şekilde bile kızdırdığımda içimde kabaran heyecanı inkar edemem.

Declan dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek beni izliyor. Bakışları altında odanın sıcaklığı neredeyse dayanılmaz hale geliyor ve yemin ederim tüm gözler

Aslında durum böyle olmasa bile.

Uzun bir duraksamadan sonra, bana doğru yürümek için bakış yarışımızı bozdu.

O kadar yaklaşıyor ki kimse bizi duyamıyor. "Sanırım kışını tekmelemek üzereyken en azından bunu yapabilirim. Gerçi ikimiz de biliyoruz ki biraz şaplak yemek daha çok hoşuna giderdi."

Geri çekiliyor, yanaklarında eğlenceli bir sırıtma beliriyor.

"Pislik."

Declan omuz silkiyor ve topları almak için etrafımda dolaşıyor.

Yeni bir oyun setiyle, oynamam için bir kolunu uzattı.

İlk vuruşumdan sonra ben çizgiliyim, o ise katı. Iskalamadan önce iki top batırdım. Net bir atıştı ve Declan'ın varlığı beni oyundan düşürdüğü için hayal kırıklığına uğradım.

Bilardo genellikle benim için kolay bir kazançtır. Tek ilgilendiği pahalı viski şişeleri ve borsa olan babamla pek ortak noktamız yoktu ama bilardo oynamaktan hoşlanırdı. Birbirimize bağlandığımız tek şey buydu ve masanın üstünü görebilecek kadar uzun olduğumdan beri oynuyorum, bu yüzden ne yaptığımı biliyorum.

Ne yazık ki Declan da öyle. Ben bir atış kaçırdığım anda sıra ona geliyor ve neredeyse hiç çaba harcamadan iki topu batırıyor.

"Peki, ne için oynuyoruz Teal?" Bir top daha batırıyor. "Buna oynamaya başlamadan önce karar vermemiz gerekmez miydi?"

"Korktun mu?" Bir kaşını kaldırıp bir sonraki atışını yaparken bana bakıyor.

"Hayır." Bu bir yalan çünkü Declan bu işte düşündüğümünden çok daha iyi.

"İyi... Eğer kazanırsam, beni rahat bırakacaksın."

"Yalnız mı?" Bana sırtıyor. "Normalde kızlar sevgililerinden bunu istemez-"

"Bu gece için." Sözünü kestim, ne söylemek üzere olduğunu anladığımda ona ters ters baktım.

Neyse ki Mila'nın Oxy ile dikkati dağılmış durumda ve Patience sosyal medyada geziniyor, bu yüzden dikkatlerini vermiyorlar.

"Yeterince adil." , bir sonraki atışını kaçıırır, bundan etkilenmez.

"Kazandığım *zaman*, baş başa konuşacağız."

"Sohbet mi? Ciddi misin?"

Declan başını sallıyor ama yüz ifadesindeki bir şey ne hakkında konuşmak istediği konusunda beni tedirgin ediyor.

"Peki." En azından bu istek kulağa yeterince masum geliyor.

İlişkinin *avantajlarını* tekrar pazarlık konusu yapmasından iyidir. Sahte flört bir şeydir, ama ellerinin üzerimde olması tehlikelidir. Özellikle de onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek.

Bir sonraki atışımı hazırlarken Declan gözlerini benden ayırmıyor ve arka arkaya iki topu batırıyorum. Özgüvenim artmış olsa da ıskaladığım anda sinirlerim geri geliyor. Başkasıyla konuşmak konuşmaktır. Bana hiçbir maliyeti yok. Ama Declan'ın her zaman art niyetleri vardır.

"Sıra sende Tealene."

Ağırlığını bilardo sopasına vermiş beni izleyen Declan'a bakıyorum. Bir atış kaçırmış olmalıydı ama ben dikkatimi vermiyordum.

Hiç gergin değilimdir. Bilardo oynarken asla kaybetmem. Tüm zayıflıklarımı ortaya çıkarmayı Declan'a bırak.

Bu sefer, sıra tekrar ona gelmeden önce sadece bir top batırdım. Atışlarını sıraya dizdi ve beceri seviyesi göz önüne alındığında, bu bitene kadar saniyeleri sayıyorum.

Son bir atışla Declan kazanır.

"Kahretsin."

Declan benim sinirlenmem karşısında alttan alta kıkırdıyor. "Al bakalım." Bilardo çubuğumu

Patience'a veriyorum.

Kaşları çatıldı. "Onu gerçekten bununla eğlendirmiyorsun, değil mi?"

"Bu sadece bir konuşma."

Sadece bir konuşma.

Sanki Declan Pierce söz konusu olduğunda böyle bir şey varmış gibi.

Neyse ki Patience bana inanıyor ve partideki başka biri ona karşı oynamak için yürürken sopayı alıyor.

Declan geçerken tek kelime etmiyor. Bana doğru zar zor bakıyor bile. Yine de, beni aptal yerine koyduğu gibi, Sigma House dedikleri cehennem çukurunun derinliklerine doğru onu takip ediyorum.

Partinin içinden geçiyoruz ve beni üst kata çekmesini bekliyorum ama yapmıyor. Onun yerine sessiz bir koridorda durdu.

"Sen kazandın." Dilimi tıkırdatıyorum. "Konuşalım ve bu bitirelim."

Declan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sinir bozucu bir mesafeyi koruyor. "Benden kaçıyorsun Teal. Pek kız arkadaş gibi değilsin."

"Bu gerçekmiş gibi davranmayı bırak." "Gerçek değilmiş gibi davranmayı bırak."

Bakışlarımı kısıyorum. "Senden kaçmıyorum. Sadece bilardo oynadık." "Ondan öncesinden bahsediyorum."

"Ben geldiğimde sen tahtında otururken mi?" Onunla alay ediyorum.

"Demek beni fark ettin." Göz kırıyor.

"Bu bir iltifat değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Kapıdan girer girmez sana boyun eğmediğim için duyguların mı incindi?"

Declan bu yoruma tepki vermiyor ve ben söz düellomuzdan nefes nefese kalmışken onun sakın olmasından nefret ediyorum.

"Ne istiyorsun, Declan?"

"Bunun açık olduğunu sanıyordum." Kaşlarını çatı.

"Ama değil."

"Sen."

Şakaklarımın arasında bir öfke kabarıyor. Declan'ın ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama bu işin peşini bırakması için hazırım.

"Biz zaten *çıkıyoruz*." Tırnak işareti yapıyorum çünkü bu kelimeyi ciddi bir şekilde kullanarak bunu doğrulamayı reddediyorum. "Zaten bana sahipsin."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Declan bir adım daha yaklaşıyor. "Arkadaşlarınla bu işin etrafında dans etmeye devam ettiğin, ne yaptığımız hakkında yalan söylediğin ve benden bir şeyler sakladığın sürece anlaşmamızı bozuyorsun. Anlaşmaya uymazsan ne olacağını hatırlatmama gerek var mı Tealene?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyor, ben de geri çekiliyorum.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" Gözlerimi kısıyorum. "Bunun *sahte* olması gerekiyordu. Neden birdenbire gerçekten ilgileniyormuş gibi davranmaya başladın? Sakın bana öpücük yüzünden olduğunu söyleme."

"Öpücük iyiydi." Kıkırdıyor.

Pislik.

"Peki o zaman, başka ne istiyorsun?"

"Dr. Parish'e söylediklerinizi düşünüyordum." Konuyu saptırıyor.

"Yine mi kasetler, gerçekten mi?" Başımı sallıyorum. "Ne olmuş onlara?" "İkimiz de hâlâ söylemediğin şeyler olduğunu biliyoruz."

"Hatırlamadığım şeylerden mi bahsediyorsun?" Kaşlarım çatıldı. "Bu neden umurunda olsun ki?"

Omuz silkiyor. "Bana meraklı diyebilirsin."

"Eğer mesele buysa, bunu şimdi bitirebiliriz." Şakağıma vuruyorum. "Eğer kasetleri gerçekten dinlemiş olsaydın

Kafamdaki delikler. Kahretsin, boktan beynim bile hatırlamama izin vermekten daha iyisini biliyor. Kim ne kadar çıkarmaya çalışırsa çalışsın. Ve denediler de. Güven bana. Terapi. Hipnoz. Hiçbiri işe yaramıyor. Peşinde olduğun şey ortaya çıkmıyor. Eğer tüm bu sahte 'biz' buysa, buna bir son verebiliriz."

Declan'ın yanından geçmeye çalışıyorum ama o elimi tutup sırtımı duvara yapıştırıyor ve bir elini başımın yanına koyuyor.

"Çıkış yok, Teal. Sana zaten söyledim." Rengarenk saçlarımı omzumdan . "Ben aksini söyleyene kadar benim kız arkadaşımın. Ve peşinde olduğum şeyi elde etmek için seni kırmam bile, onu elde edeceğim."

"Bu bilgiyle ne yapacaksınız?" "Bu konuda endişelenmene gerek yok." Ama ben endişeliyim. Çok endişeliyim.

Declan'ın ifadesindeki gölgeler ufuktaki gök gürültüsü gibi gürliyor. Declan' bana neden yardım ettiğini, neden benimle çıkmak istediğini soruyordum ama şimdi neyin peşinde olduğunu bildiğim için bu oyunun ne kadar çarpık olduğunu merak etmeden duramıyorum.

Beynimin bazı anıları silmesinin bir sebebi vardı. Üç yıl önce canıma kıymaya çalıştığım gece her ne olduysa, yolun ortasında durup karşıdan gelen farlara bakmamla sonuçlanacak kadar kötüydü. Ve sonunda sisten çıktığımda, beynim beni oraya götüren şeyi gömmüştü.

Tek hatırladığım yağmur.

Farlar.

Alex beni hastaneye taşıdı.

Kanı hatırlıyorum. Çok fazla kan.

Alex doktorlara beni bu şekilde bulduğunu söylemiş. Yolun kenarında buruşmuş bir halde. Bana da iyileşmesi gereken yaralarımın ve zihnimin bir türlü dolduramadığı boşluklardan başka bir şey kalmamıştı.

Declan'ın peşinde olduğu sırlar, her ne sebeple olursa olsun.

"Hatırlasam bile sana söylemeyeceğim." Çenemi yukarı kaldırdım. "Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Bunu göreceğiz."

Ellerimi yumruk yaptım. "Sen hastasın."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve bana sırıtıyor. "Konuşan sensin. Günümü kesmeden atlatmak için hap içen ben değilim."

bilekler."

"Siktir ." Onu . "Senden nefret ediyorum."

Geri çekilmeye çalıştığım da ön kolumu tutuyor ve göğsüm duvara yapışacak şekilde beni döndürüyor. "Benden istediğin kadar nefret et. Artık benimsin."

"Asla senin olmayacağım." "Bahse var mısın?"

Declan burnunu saçlarımın arasına sokup beni içine çekiyor. Eli vücudumu sarıyor, bacaklarımın arasından tutmak için aşağıya iniyor. Dokunuşu cehennem sıcaklığıyla yanıyor. Bedenimin onun dokunuşunun altında erimesiyle ruhumu barındırmaya yazgılı bir yer.

"Bu konuda benimle mücadele etmenden gerçekten yorulmaya başladım Teal." Declan amımı daha sert kavriyor, ağzını kulağıma götürürken kıcımlı sikine çekiyor. "Sanırım artık bu işe girmenin zamanı geldi... tamamen."

Beni bıraktı, geri çekildi. Arkamı döndüğümde telefonunu çıkarıp bir mesaj yazıyordu. Telefonunu tekrar cebine soktuğunda gözlerindeki hınzır parıltı sinirlerimi geriyor.

"Az önce ne yaptın sen?"

". " Elimi tutarak kalktı.

Ama beni merdivenlere doğru yönlendirmeye başladığında, ona karşı koymaya çalışıyorum. "Arkadaşlarıma geri dönmem gerek."

"Hayır, yok."

"Declan-" Tekrar çekiyorum ama faydası yok.

Beni kendisine doğru çevirip çenemi yukarı kaldırıyor. "Ya benimle kendi isteğinle gelersin ya da yukarı çıkmadan önce onlara küçük mutlu birlikteliğimizi anlatmak için birlikte onlara geri dönersin. Her iki durumda da aynı yere varırsınız."

"Senin yatağında mı?" Ters ters baktım.

Saçımı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Eğer iyiysen."

Declan en kötüsü ama onunla mücadele etmeyi bıraktım. Çünkü Declan'ın beni odasına sürüklemesinden daha kötü olan tek şey arkadaşımın içinde bulunduğum durumu öğrenmesi.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda beni sağdaki koridora çekiyor. Her iki tarafta da Sigma Sin amblemi kazınmış iki metre yüksekliğinde kapılar sıralanıyor. Yolun yarısına geldiğimizde duruyor, kapılardan birinin kilidini açıyor ve önce benim içeri girmemi bekliyor.

Oda çorak. Minimalist mobilyalar dışında neredeyse hiç dekore edilmemiş. Ama yatağının üzerinde asılı olan şeyi gördüğümde donup kalıyorum.

"Benim resmim."

"Mm-hmm." Declan kapıyı arkamızdan kapattı.

Göğsünü sırtıma yaslayarak duraklıyor ve parmaklarını çıplak omzumda gezdiriyor.

"Bunu neden buraya koydun?" Declan'ın benim sanat eserimi odasına asmasına ne anlam vereceğimi bilemiyorum, onun oyununda kapana kısılmamın bir başka yolu olması dışında.

"Neden olmasın?"

Soruya her zaman soruyla cevap veriyor ve bu çileden çıkarıcı.

Odanın derinliklerine doğru bir adım atarak Declan'a dair bir ipucu bulmak için etrafa bakıyorum ama hiçbir şey yok. Şifonyerin ya da masanın üzerinde tek bir süs ya da eşya yok. Her şey kaldırılmış ve yatak hazırlanmış. Yorganın yüzeyinde en ufak bir kırıksıklık bile yok.

Yurt odamın tam tersi, çizimler ve kıyafetlerle dolu. Tam bir karmaşa.

"Peki şimdi ne olacak?" Kollarımı sallayarak etrafımda dönüyorum. "Beni buraya egemenliğini göstermek için mi getirdin? *Senin* olanı almak için mi?"

Declan'ı bilerek kızdırıyorum. Nasıl biteceğini bilmiyormuşum gibi ona meydan okuyorum.

"Öyle de denebilir." Başparmaklarını ceplerine sokmuş, beni izliyor.

Ama cevap vermek için ağzımı açtığım anda Declan'ın arkasından kapı açılıyor ve bir kız içeri giriyor. Belli belirsiz tanıdık geliyor, yani bizim okula gidiyor olmalı ama adını bilmiyorum. Koyu kırmızı saçları arkadan bağlanmış ve gözleri mavi maksi elbisesiyle uyumlu.

"Bu da ne böyle?" Declan'a dönüp bakıyorum ve midem bulanıyor.

Declan hemen cevap vermiyor. Dönüyor ve yatak odasının köşesindeki sandalyeye doğru yürüyor. Dönüp sandalyeye çöküyor, soğuk bakışları üzerime dikiliyor.

"Senin ve benim birbirimiz için ne olduğumuzu kabul edeceksin Teal. Hoşuna gitse de de. Her benim olduğunu kabul . Ve bunu yaptığında, sana istediğini kabul etmeyi reddettiğin şeyi vereceğim."

"Bu da ne?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Seninle seks istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Sanırım cevaplar istiyorsun." Sandalyenin kollarını kavıyor. "Sanırım sana sadece benim verebileceğimi bildiğin bir şey istiyorsun. Ne olduğumuzu kabul edersen bana sahip olabilirsin."

"Sanki sen bir tür ödölmüşün gibi."

"Ben ." Ses tonu sert ve omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderiyor.
"Ama ilişkiler güvenle ilgilidir ve bunu sağlayana kadar tam olarak benim değilsin."

"Sana güvenmiyorum." Meydan okurcasına omuzlarımı geriye atıyorum.
"Ve senden hiçbir şey istemiyorum."

Mırıldanıyor. şeytani, karanlık bir parıltı gözlerini aydınlatıyor.

"Bunu göreceğiz. Tek yapman gereken dur demek Tealene." Sonra bakışları diğer kıza kayıyor. "Buraya gel."

OceanofPDF.com

Diz çök.

Deniz mavisi

"CORA, DİZ ÇÖK."

Declan'ın talimatları doğrudan. Kesin. Omurgama bir ürperti gönderiyor ve bana hepimizin bu delinin merhametine bağlı olduğumuzu hatırlatıyor.

Adam iki kelimeyle odayı ele geçiriyor ve kadın da muhtemelen herkesin yapacağı gibi itaat ediyor. Çünkü Declan odanın kontrolünü talep ettiğinde, ona sahip olur.

Cora, Declan'ın oturduğu yere doğru yürür ve önünde diz çöker. Ama Declan onu izlemiyor. Gözleri benim üzerimde.

Beni test ediyor.

Beni baştan

çıkarıyor.

Bu her ne oyunsa, şu anda burada durduğum için kendimden nefret ettiğim kadar ondan da nefret etmeme neden oluyor. Oturduğu anda yatak odasından kaçmam gerekirken ayaklarım olduğum yerde kaldı.

Bakışlarım onun önünde diz çökmüş Cora'ya kayıyor ve Declan'ın geçmişte onu becerip becermediğini merak ediyorum. Bundan şüphem yok. Declan Pierce ile herhangi bir günmüş gibi onun talimatlarını uyguluyor.

"Aklında bir şey var mı, Teal?" Declan bana soruyor.

Elleri rahatça sandalyenin kollarına dayanmış ve rahatlamış. Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve bu o kadar kutsal değil ki, çok güzel.

Kabuslarımdan fırlamış gibi, peki neden onun işkencesi bana evim gibi geliyor?

Dışlerimi sıkıyor ve başımı sallıyorum, ona boyun eğmeyi reddediyorum.

Bu ilişki sahte. Beni buna o zorladı ve beni elde ettiğini düşünmesine izin vermeyeceğim. Ne yaparsa yapsın bir anlamı yok çünkü ben gerçekten onun değilim.

Sahipleniciliği ve öpücüğü onun ayrıntılı oyununun bir parçası. Şu anda beni zorlamasının tek nedeni bir tepki almak. Elimi göstermeye zorlamak için Cora'ya yaptırmak üzere olduğu şeyi durdurmamı istiyor. Ne kadar zayıf olduğumu kanıtlamak için beni kışkırtmak istiyor.

Onu istediğimi itiraf etmemi istiyor. Ama ben istemiyorum.

Yapamam.

Declan kemiklerimde ne uyandırırorsa uyandırısın, sadece onu beslersem yayılacağını bilecek kadar akıllıyım. Yerim kalmayana kadar büyüyecek. Gözeneklerimden sızıp beni mahvedene kadar.

"Nasıl istersen öyle olsun, Teal. Ne dediğimi unutma." Declan bakışlarını benden ayırıyor ve bunu kaçırdığım için nefret ediyorum.

Cora'nın üzerine düşmesinden nefret ediyorum.

Ona bakmaya cüret ettiği için gözlerini yakmak istiyorum. O benim değil ki. Onu istediğimden bile değil.

Ama başını salladığında ve Cora'nın gözleri parladığında, içimde öfke kabarıyor.

Bana bunu nasıl durduracağımı söyledi. Tek yapmam gereken o kelimeyi söylemek ve buna bir son verebilirim.

Peki, beni geride tutan ne?

Parmaklarım kenetleniyor ve önümdeki manzaranın beni korkutmasına izin vermemeye çalışıyorum. Declan Pierce'ın bir şeyi kanıtlamak için ne kadar ileri gidebileceğini hatırlatmasına izin veriyorum.

İşte bu bir açıklama.

Beni, aramızda gerçek olanla olmayanı ayırmakta zorlanan küçük, önemsiz bir parçam olduğunu kabul etmeye zorluyor. Sanki ona aradığı cevapları verecekmiş gibi öfkemi uyandırmaya çalışıyor.

Bu sahnede yaşanan her şey, yapabiliyorken kaçmam gerektiğinin kanıtı.

Peki ben neden yapmıyorum?

Declan Cora'ya sırtıyor. "Misafirimiz için güzel ve özensiz olsun."

Misafiri mi?

Dişlerimi sıkmaktan çenem çatırıyor.

Declan sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve Cora ellerini onun kalçalarında gezdiriyor, pantolonunun düğmesini hedefliyor ve açıyor. Fermuarı aşağı çekiyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Dedikoduları duydum. Declan utangaç değildir. Seyircileri tercih ediyor ve cinsel kaçamakları bu duvarlar arasında saygı görüyor. Cora ile aralarındaki yakınlığa bakılırsa Cora da muhtemelen ona katılıyor, bu da ondan nefret etmem için bana daha fazla sebep veriyor.

Bu onun hayatı, benim değil.

Ama Cora, Declan'ın kot pantolonunu ve külotunu önden aşağı çekince ve sert siki serbest kalınca başım dönüyor.

"Ne diyorsun Tealene?" Bana bakıyor. "Henüz ne olduğumuzu kabul etmeye istekli misin? Ne istediğini... Erkek arkadaşına sahip çıkacak mısın?"

Cora bekliyor, ona dokunmuyor, bu davranışa çok aşına olduğum için rahat edemiyorum. Kesinlikle onunla birlikteydi ve kıskançlığın içimi yakmasından nefret ediyorum.

Declan benim değil. Gerçek değil.

Cora dudaklarını ıslattığında hissetmesi dışında.

Gözlerimi kapatıyorum ve öpücüğünün yakıcılığını hâlâ hissedebiliyorum. Göğsümde gürleyen duygu parıltısını. Beni gördü. Hayatımda bir anlığına, sanki biri beni gerçekten önemsiyordu.

"Hayır mı?"

Gözlerim fal taşı gibi
açıldı. Çaresizce hava
almak istiyorum.

Savunmamı paramparça ediyor. Ağır çekimde düşen bir cam heykelciğim.

Declan elini Cora'nın yüzüne götürürken bile beni izliyor. Yanağını okşuyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Ağzı Coranın sikinden bir parça uzakta duruyor ama henüz ona dokunmasını engelliyor.

Bir saniye olabilir. Dakikalar da olabilir.

Askıya ve başım dönerken gözlerim yanıyor. Zaman
yavaşlıyor.

Declan kötü biri. Acı çektirme konusunda bir usta ve bu da onun seçtiği başka bir yol. Daha da kötüsü, işe yarıyor.

Onu serbest bırakmak için elini bırakıyor ve benim direncim
kırılıyor. "Dur."

Sözcük ağzından çıkar çıkmaz sırtarak onun saçını tutuyor. "Gidebilirsin, Cora."

"Ne oluyor Declan?" Oflayıp pufluyor.

Özür dilemeden onu itiyor, çünkü bu empati gerektiriyor ve o bunu yapamıyor. Kadın kışının üzerine düşüyor ama adam ona ters ters bakarken itiraz etmiyor. Aceleyle ayağa kalkıyor ve odadan çıkarken sessizce surat asıyor.

Kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı. Ve tüm bu süre boyunca Declan'ın soğuk, şeytani gözlerini izliyorum. Şeytanın karanlık kalbine açılan kapılar.

"Buraya gel," diyor sadece ikimiz olduğumuzda, ayaklarının dibindeki yeri işaret ederek.

Bunun nereye gittiğini biliyorum. Verdiği meydan okuma.

Taleplerini ilk dile getirdiğinden beri bununla mücadele ediyorum ama artık bundan kaçış yok.

Ona doğru yürürken, kendime bunun bana karşı kullanabileceği bilgilere sahip olduğu için olduğunu söylüyorum. Kendime bunun babamın planlarını uzak tutmak için olduğunu söylüyorum.

Ama onun önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde, gerçeğin çok daha karanlık olduğunu biliyorum. Kalbimin derinliklerinde bir yerde uyandırdığı bu hastalık.

Yapabildiğim her şekilde kesip atmaya çalıştığım bir parçam. Jiletler.

Haplar.

Ama Declan kesip atıyor. Zihnindeki kaosu alıyor ve sakinleştiriyor.

o.

Bedenim teslim olurken kalbim kanıyor.

Hayatım boyunca yalnızdım - gerçekten yalnızdım - kimseyi içeri almaktan korkuyordum. Ama

Declan o duvarlara saldırdı. Güvenli alanımı işgal etti. Onu içeri almamı istedi ve şimdi orada olduğu için ondan kurtulamıyorum.

Acıtsa bile.

Ona durması için yalvardığımda bile.

Declan öne doğru eğiliyor, taş gibi sertleşmiş ve beni görünce seğirmeye başlayan sikini kaldırmaya zahmet etmiyor. Çenemi tutuyor ve bizi neredeyse ağız ağıza getiriyor.

"İyi küçük evcil hayvan." Buz gibi bakışlarını bana sabitleyerek sırtıyor.

O bir tanrının etkisine sahip bir günahkâr ve ondan kaçış yok. "Orada öylece oturma Tealene. Aç ağzını. İyi bir kız ol ve Erkek arkadaşını ne kadar derine götürebileceğini göreyim."

OceanofPDF.com

AĞZINI Aç, Evcil Hayvan

Declan

TEAL geniş yeşil gözleriyle bana ve ben de arzuladığım şeyi elde ediyorum: onun teslimiyetini.

Son zamanlarda hayatımda yapbozun diğer tüm parçaları yer değiştiriyor olabilir, ama o ayaklarımın dibindeki yerinde diz çöküyor.

Rengârenk saçları omuzlarına dökülüyor ve bu ışıktaki bazı parçaları gözlerinin zümrüt tonunu andırıyor. Dudaklarını ayırdığında ve masum bir nefes kaçtığında çok güzel görünüyor. Bir allık boynundan yukarı tırmanıyor ve yanaklarını boyuyor, sanki yüzünü spermle boyayacakmışım gibi.

Bu kızı mahvedeceğim.

Artık kırıldığını düşünüyor ama ben daha onu elime bile almadım. Her masum santimini bozmayı planlıyorum.

Kolçakları , hareket etmiyorum. Sadece bekliyorum.

Eğer bunu istiyorsa, kabul etmeli. Benden nefret etse bile benim için çaresiz olduğunu kabul etmeli. Olabildiğince bu işin içinde olduğunu.

Doktorlarına itiraf ettiği şeyi, yani benim kadar hasta olduğunu bana gösterecek.

Bu yüzden ona bunu verebilecek tek kişi benim.

Teal öne uzandı ve sikimin tabanını kavradı. Yemin ederim elinde büyüyor.

Bu kızıdan bir elektrik akımı yayılıyor. Sadece onun dokunabildiği bir akım.
Benim kıskanç küçük hayvanım.

Cora'ya nasıl tepki verdiğini düşününce sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Bunun onu kızdıracağını biliyordum; sadece ne kadar kızdıracağından emin değildim.

Teal yaptığım şey için kızgın olabilir, ama bu kadar ileri gitmesinin sebebi o. Onu sınırlarına kadar zorlama fırsatını kullanmayacakmışım gibi beni sınıyor. Eğer bana izin verseydi, bir şeyi kanıtlamak için Cora'nın boğazına boşalabilirdim.

Teal beni istiyorsa, alabilir. Ama onun talebi olmadan, bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

Tabii ki Tealene o kadar ileri gitmesine izin vermedi. Beklediğim gibi kırıldı çünkü o *benim*.

"Spermimi mi istiyorsun? O zaman bunun için biraz daha fazla çalışman gerekecek," diyorum o hâlâ bana bakarken. "Bu güzel dudaklar bir siki emmeyeli ne kadar oldu?"

Teal dudaklarını ıslatıyor, gözlerini kırpıştırarak bana odaklanıyor. "Hiç yapmadım." "Hiç mi?"

Başını sallıyor ve ben de itirafından akan masumiyete bakıp sırtıyorum. Bu tür bir itirafla beni baştan çıkarmaması gerektiğini gerçekten daha iyi bilmeliydi. Bu beni rahatlatmayacak. Aksine, hayatının geri kalanında her yutkundığında benden başka bir şey hissetmeyene kadar boğazını parçalayacağım.

"Kaldır," diye yönlendiriyorum.

Onu kontrol et.

İyi olduğum şey . Arzuladığım şey. Ve benim için mükemmel bir evcil hayvan olduğu gibi, itaat ediyor.

Teal kalkıyor, böylece ağzı sikimin üzerinde geziniyor.

Elimi yanağına götürüyorum ve saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Üzerine tükür."

Dudakları birbirine yapışıyor ve gözlerindeki duraksamayı hissediyorum. Ama emrimi yerine getirirken gözlerini benden ayırmıyor. Öne doğru eğiliyor ve mükemmel dudaklarından taş gibi olmuş sikime tükürükler akıyor.

Şaftımdan aşağı damlıyor ve eline ulaştığında, iyi bir kız gibi okşamaya başlıyor.

"Tekrar."

Tekrar tükürüyor, sikimi kaplıyor ve beni çalıştırırken tutuşunu kayganlaştırıyor. Geçici, emin olmayan vuruşlar ona nasıl yaptığımı öğretme ihtiyacımı besliyor.

istiyorum.

Onu kil gibi şekillendireceğim.

Onu kendi kişisel şaheserime dönüştürmek.

Onu benim projem yap.

Bu ilişkinin bir amaç için araç olması, ikimizin de bundan bir şeyler kazanamayacağı anlamına gelmez.

"Ağzını aç, tatlım." Saçının arkasını tutuyorum ve o da söyleneni yapıyor. "Şimdi yanaklarını çukurlaştır ve em."

Yüzünü sikimin üzerine indiriyorum ve beni sıcak ağzına alıyor. Beni yutuyor ve dibe vurduğumda boğuluyor. Ama ona merhamet göstermek yerine, saçlarının arkasını kavriyorum ve onu yerinde tutuyorum, onu benim için daha uzun süre boğulmaya zorluyorum.

Geniş yeşil gözleri parlarken korkuyla kırpışıyor.

"Bana istediğimi vermek istemiyor musun?" Gözlerinden yaşlar dökülürken ve havasını nasıl kapattığımla boğazı guruldarken soruyorum. "Burnundan nefes al."

Öyle. Sığ. Çabuk ol.

Öğrenecek çok şeyi var ve ben ona göstermek istiyorum.

"Aferin küçük evcil hayvan." Nefes almasını sağlamak için saçını çekiyorum.

Tükürük sikimi çiziyor. Umutsuzca içine çekerken dudaklarını kaplıyor.

"Declan." Ben sikimi bir kez daha boğazına sokmadan önce adım dudaklarından zorlukla dökülüyor.

Bu sefer, ya istediği için ya da ben zorladığım için beni daha derine götürüyor. Onu her iki şekilde de eğiteceğim. Benim olmak istiyorsa, kabul etmeyi öğrenmeli.

Yine onu üzerimde tutuyorum. Dili aletimin alt tarafında kıpırdıyor ve eli tabanı o kadar sert kavriyor ki, yükümü boşaltmak için çaresizim.

"Yanaklarını çukurlaştır ve em," diye emrediyorum.

Teal ona söyleneni yapar. Ağlarken ve havasızlıktan yüzü kızarıırken bile.

Yanaklarını çukurlaştırıyor ve sikimi emmek için çabalıyor, emme ve çaresizliğin mükemmel dengesini yaratıyor.

"Aferin kızıma."

Ne yapacağını görmek için saçının arkasını serbest bırakıyorum. Ve beklediğim gibi, derin bir nefes alarak geri çekiliyor. Ağzı sikimin üzerinde gezinirken gözleri sandalyenin üzerinde duran ellerime kayıyor.

"Şimdiden pes mi ediyorsun?"

Başını sallamadan önce dudağını ısırp beni izliyor. "Hayır."

"O zaman ağzını dölleriyle doldur." Çenemi aşağı doğru eğiyorum ve o da aynı anda tatlı ağzını sikimin başına doğru indiriyor.

Dudaklarını başın etrafına sarmadan önce dilini çıkarıp ucunu okşuyor. İlahi bir şey bu. Ve ağzını yavaşça üzerime indirip yanaklarını sıkıca emerek mükemmel sıcak deliği oluştururken, sandalyeyi daha sıkı kavriyorum.

Teal'in gözleri, gözyaşlarının içinden bana haykırıyor - yanan nefretin içinden. Ama vücudu söyleneni yapıyor. Dilini sikimin üzerinde gezdiriyor ve serbest kalmam için çalışıyor.

Tahmin etmem gerekirse, benim ona yaptığımı o da bana yapmaya çalışıyor - ben dayanamayana kadar bana sataşıyor.

Kontrolün bende olduğunu unutuyor.

Ben söylediğimde geliyor, aynı şey benim için de geçerli. Hak ettiğinde ona spermimi vereceğim ve dizlerinin üzerinde sadece sanat eserlerini sunarken gördüğüm yoğunlukla çalışması bana bunu yapacağını gösteriyor.

Başı aşağı yukarı sallanıyor ve ben boğazının arkasına tekrar tekrar vuruyorum. Beni daha derine alıyor, daha sert emiyor. Tükürüğü elinden aşağı damlıyor ve sikimi ıslatıyor.

"Spermimi istiyor musun, tatlım?"

Başını güzel dudaklarının arasında tutarak ucuna kadar kaldırıyor ve tekrar üzerime çökmeden önce başını sallıyor.

"Güzel." Saçının arkasından tutup onu kendimden

uzaklaştırdım. "Ne-"

"Aç." Sözümlü kestim, ayağa kalktım ve başını geriye yatırmak için saçlarını çektim.

Bakışlarını korku kaplıyor ama söyleneni yapıyor ve bana ağzını açıyor.

"Dilini çıkar."

İtaat ediyor.

Bir elimle başını geriye doğru eğiyorum, diğer elimle de sikimi okşuyorum.

"Bu gece dersini aldın mı? Haddini bildin mi?" Başını sallamaya çalışıyor ama saçlarını tuttuğum için yapamıyor.

"Güzel. Çünkü ben aksini söyleyene kadar benimsin. Ve bunu sana kırılanda kadar hatırlatacağım." Sikimi okşuyorum ve onun teslimiyetinin görüntüsü omurgamın tabanında basınç oluşturuyor. "Sakın yutma."

Onu yerinde tutuyorum ve sikimin başını sıcak dilinin ucuna yerleştiriyorum, baskı çok fazla olana kadar okşuyorum. Vücudum geriliyor ve sperm ipleri ağzına, dilinin üzerine ve dudaklarına fişkırıyor.

Onun tuvali boyadığı gibi ben de onu boyuyorum.

İrkiliyor ama geri çekilmeye çalışmıyor ve işim bittiğinde çenesinin alt tarafına bastırıyorum.

"Ne dediğimi unutma." Ağzını kapatıyorum. "Benim için tut. Dilinle tadıma bak."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama yutkunmuyor. Ağzında dölleriyle onu yönlendirmemi bekliyor çünkü ne kadar sinir bozucu olsa da benim için mükemmel.

"Vücudunun her santimini işaretleyeceğim, Teal. Yavaşça, acıyla. Uyguladığım her şeyle birlikte oturmanı sağlayacağım. Kafadaki tüm o gürültüyü susturacağız. Beni hissedeceksin, beni alacaksın, tadıma bakacaksın. Ve bana istediğim her şeyi verene kadar itaat edeceksin. Öyle değil mi?"

Başını sallıyor.

Ne kadar itaatkar bir kız.

"Yut." Boğazını kavırıyorum ve gözlerini benden ayırmadan beni yutuyor. "Artık benimsin."

Maden

Deniz mavisi

MAYIN.

Fetihleriyle tanınan bir adam için bölgesel bir kelime. Ama Declan önünde diz çökmüş bana bakarken, onun beni sahiplendiği kadar benim de onu sahiplenmemi talep ederken, bu hastalıklı anlaşmayı kabul ediyorum.

O kadar uzun süredir sızıntı yapan bir yaranın sargısı olmasına izin verdim ki, tekrar dikmek mümkün değil.

Declan'la, rol yapmak zorunda değilim. Kontrol bende olmak zorunda değil. Beni tuzağa düşürmek için dikkatli bir ağ örüyor ve ben bu ağın içinde örümcek ağlarının ötesini görmek istemiyorum.

Declan gözlerimin içine bakıyor ve bir an için bunca yılı neden ondan nefret ederek geçirdiğimi sorguluyorum. Kendi içimde yüzleşmekten korktuğum hastalıktan başka bir şey bulamazken, bakmaya korktuğum ayna o olduğu için mi?

Başparmağını dudaklarıma siliyor ve ağzıma sokuyor. Ve dudaklarımı onun etrafına kapatıp dağınıklıktan geriye kalanları temizlemem için bana ne yapacağımı söylemesine gerek yok.

Ellerimi Declan'ın dizlerine koyup kaldırıyorum. Kucağına tırmanıp üzerine oturduğumda tadı hâlâ dilimdeydi. Pantolonumun içinden, daha yeni boşalmış olmasına rağmen sikinin çoktan zonkladığını hissedebiliyorum.

Bunu istememeliyim ama .

Declan'ın elleri kalçalarımı kavlıyor, uyluklarımın yanlarını okşuyor ve uykuda olan her şeyi uyandırıyor.

Yıllardır bu adama karşı kızgınlıktan başka bir şey hissetmedim ama yine de vücudum tepki veriyor. Öfkemin başka bir şey için yakıt olmasına izin verdim. İçimde öyle sıcak bir şey yanıyor ki dışarı çıkmak için can atıyor. Ellerimi kalın omuzlarına koyuyorum ve hafifçe sallanarak gözlerinin içine bakıyorum.

"Bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmez," diyorum ona, bunu söylerken sesimde bir çatlak olsa bile.

Kalbim kaburgalarımın daha sert vururken dilimle tartışmaya çalışıyor. Bu anlaşmayı kabul etmiş olabilirim ama bu, göğsümdeki o kanlı karmaşanın bu işe karışmasına izin verebileceğim anlamına gelmiyor.

O hâlâ Declan Pierce, taş kalpli bir zorba.

Ve ben Teal Donovan'ım, yavaş yavaş aklımı kaybediyorum, her şeyin beni yakalamasını bekliyorum.

"Aynen," diye onaylıyor Declan.

İfadesinde en ufak bir değişiklik yok ve benimle tartışmadığı için yaşadığı hayal kırıklığı nefretinden daha kötü. Yaşadığımız onca şeyden sonra -yıllarca süren işkenceden sonra- keşke şu anda benimle farklı bir nedenle kavgaya etseydi.

Onunla ilgili her şeyden
nefret ediyorum. Bana
yaptırdığı şeylerden.
Bana ne hissettirdiğini. Bana
hissettirdiklerini.

Doktorlar bu sorunu yıllar önce çözmüştü. Ama şimdi geri geldi. Kaburgalarımın altındaki çırpınışlar. Kaşıntı derimi kemiriyor.

Declan'ın dokunuşu her hissi daha da yoğunlaştırıyor. Ve canımı yaktığında -sikini boğazıma o kadar sert soktu ki beni yaracağını sandım- neredeyse yeniden yaşadığımı hissediyordum.

"Şimdi ne olacak?" Declan henüz konuşmadığında ya da hareket etmediğinde soruyorum.

Genelde yönlendirilmeye ihtiyacım olmaz ama şu anda onun taleplerini arzuluyorum.

Karmaşamda yarattığı düzen beni rahatlatıyor.

Declan başını sandalyeye yaslamış, beni izliyor. Eli kalçamın üzerinde geziniyor, parmak eklemlerini amımın üzerine sürtene kadar devam ediyor. Pantolonumun içinden, içim beklentiyle gıdıklanıyor. Ağır bir yük çöküyor ve nefesimi tutuyorum.

"Kız arkadaşım olman sana iyi davranacağım anlamına gelmiyor." Çenesi gerildi. "Yapamam."

Ona inanıyorum.

Declan tatlı değil. Cehennem gibi acıtıyor.

"Tatlıya ihtiyacım yok." İkimizin de başını belaya sokacağı kesin olan bu cümleyi test etmek için kucagında sallanıyorum. "Nazikliğe de ihtiyacım yok. Kayıtlarımı okudun, istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Seviyorum." Ağzının köşesi kalktı. "O zaman kucagımda oturmuş sana ne yapmamı istiyorsun Teal?"

Gözlerimi kısıyorum. "Söylememi mi istiyorsun?"

"Mm-hmm." Çenemi kavıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirebilmek için yüzümü yaklaştırıyor. "Artık bizden saklanmak yok. Bunu o küçük kirli ağzından duymanı istiyorum."

"Pislik."

"Ön sevişme girişimini takdir ediyorum ama bunu istiyorsan kabul etmen gerekecek." Sırıttırıyor ve ağzını çenemde gezdirebilmek için yüzümü yana doğru çekiyor.

Dişlerini boynuma geçirirken tırnaklarım omuzlarına batıyor. Nefesim kesildiğinde ağzım açık kalıyor ama sesim çıkmıyor. Dişlerinin etimi ısırması içime bir sıcaklık gönderiyor.

Uyuşukluğu keser. Bir akıntıya karşı çarpan bir gelgit dalgası. Bana dokunmasına izin vermektense cehennemde yanmasını izlemeyi tercih edeceğimi düşündüğüm bir adamdan beklediğimi bilmediğim her şey.

Declan'ın dili boynumda gezinirken "Becer beni," diyorum. "Lütfen sik beni." "İyi kız." Declan çenemi kavıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve göğsüm tutuşurken çakmaktaşı taş çarpıyor. Beni kaldırıp odanın diğer ucuna taşıyor ve ben rüzgârda uçan bir kıvılcım olup çalıları alev alev yakıyorum. Vücudumun her zerresiyle ona sarılıyorum.

Dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu

unuttum mu? Görülmeyi?

Eğer aşk ve nefret arasında ince bir çizgi varsa, biz o çizgide yürüyoruz. Çünkü biz hiçbir şeyi ya da kimseyi sevmekten aciz iki insanız. Bunun yerine, düşmanlığımızı bu ateşi körüklemek için kullanıyoruz. Birbirimizden o kadar çok nefret ediyoruz ki, bu noktaya kadar var olan hiçliği yakıp kavuracak kadar sıcak olan tek şey bu.

Declan beni yatağının dibine yatırıyor, öpücüğü kesmek için geri çekiyor ve parmaklarım derimi yırtmak için kaşınıyor. Bizi ayırmak için. İçime girebilmesi için kendimi oymak istiyorum.

Ben hastayım.

Ondan nefret ediyorum.

Ve onun benimle sevişme düşüncesi, bu arzulardan kurtulana kadar kendimi Montgomery Psikiyatri Koğuşu'na kapatma isteği uyandırıyor.

Ama kalçalarımı ayırdığında ve kuşatmaya hazır bir şeytan gibi üzerimde yükseldiğinde, bedenim heyecanla uğulduyor.

"Seni bir göreyim, tatlım." Sırıttıyor.

Bu lakap beni kızdırıyor ama yine de içim kıpır kıpır. Onun için öyle olmak istiyorum. Onun bozduğu bir şey. Emrettiği bir şey. Yok ettiği bir şey.

Başka hiçbir şey yaşamaya değmezken ne kadar hayatta kalabileceğimi merak ediyorum.

Aşağı uzanıp gömleğimin alt kısmını tutuyorum ve soyarak yana atıyorum. Declan parmaklarımı boynumdan aşağı, göğüslerimin üzerinde gezdirmemi izliyor ve tırnaklarımı meme uçlarımda üzerinde gezdirdiğimde boğazı düğümleniyor.

"Çimdikle onları."

Komutları içimi ağırlaştırıyor ve onunla ilgili böyle bir şeye karşı koymak imkânsız. Bunu kendim için mi yoksa onun için mi yaptığımı bilmiyorum, ama onları öyle sert çimdikliyorum ki canım yanıyor. Ve bu yeterli olmadığında, baskıyı arttırmak için uzanıyor. Başım bir çılgınlıkla geriye düşüyor.

Acı.

Sızlayan bir ağrı.

Declan eğilip ağzımı yalıyor. "Senin için gelmemi istiyorsan bundan daha yüksek sesle ağlamalısın Teal."

"Sen çok hastasın." Sonunda zonklayan meme uçlarımda serbest bıraktığında başımı sallıyorum.

"Öyleyim." Ellerini pantolonuma götürüyor, düğmelerini açıyor ve iç çamaşırlarıyla birlikte bacaklarımdan sıyrıyor. "Bu yüzden buradasın."

O haklı. Bu yüzden buradayım.

Acıtmak için.

Tövbe

etmek.

Hissetmek

Declan içimde bir ateş yakıyor ve elimi onun üzerinde tutma arzusuna karşı koyamıyorum.

Oda loş ve Declan avını ele geçirmek isteyen bir iblis gibi yükseliyor. Düz, siyah saçları dağınık, sanki yıkadıktan sonra şekil verme zahmetine girmemiş gibi. Kıyafetleri mükemmel kesimli vücudunu sararken saçları dağınık.

Eğer şeytan ayartmak ve kızdırmak için bir maske takıyorsa, Declan da güzel ve günahkâr bir maskedir.

Kalçalarımı kavlıyor ve beni yatağa çekiyor, güçlü kolları gücüyle esniyor. Dizlerim bükülüyor, böylece ayaklarım yere düşüyor ve ben çırılçıplak, onun önünde uzanıyorum, o ise hâlâ giyinik ve kontrolü elinde tutuyor. "Ne yapıyorsun?" Bir şey çıkarmak için eğildiğinde soruyorum yatağının köşesinden.

Declan deri bir kayış çıkarıyor ve bana sırtıyor. "Kaçmayacağından emin olmak için."

Kalçalarımı tutuyor ve hızlı bir hareketle beni çeviriyor, böylece önünde yatağa doğru eğilmiş oluyorum. Deri kayışı kalçamın etrafına sarıyor, bacağımı hareket ettiremeyeceğim kadar sıkı.

Omzumun üzerinden bakarak, diğer taraftan bir kayış çekmesini izliyorum. Dizlerimi kapatamayayım diye bacaklarımı açıyor, sonra da kalçamı bağlıyor. "Bu daha iyi."

Tekrar aşağı inmeden önce ellerini iç kısmına doğru kaydırıyor, kaygan göbeğimin üzerinde gezdiriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum.

"Neydi o?" Declan kıkırdıyor ve bu benim öfkemi körüklüyor.

Zaten onun merhametine kalmış durumdayım ve bunu yapmasına izin veren benim, ama bu kolayca boyun eğeceğim anlamına gelmiyor.

Beni duyabilmesi için daha yüksek sesle "Senden nefret ediyorum," diyorum.

"Emin misin?" İki parmağını içime sokuyor ve nefesimi kesiyor. "Küçük dar amcığın bu ifadeye katılmıyor gibi görünüyor."

"Belki de sen değilsindir," diye yalan söylüyorum, geri adım atmayı reddederek. "Belki de gözlerimi kapatır ve başka birini düşünürüm."

Declan parmaklarını çekiyor ve hızlı bir hareketle avucuyla kığıma sert bir şaplak atıyor.

"Kötü kızlar cezalandırılır, Teal." Beni tekrar tokatladı. Gözlerimin arkasında yanma oluşuyor.

"Siktir git, Declan."

"Merak etme, tatlım. Onu da halledeceğim." Beni iki kez daha tokatladı, ama bu sefer kalçalarımın iç kısımlarına.

Acımaya başladığında bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama bacaklarımı bağladıkları için yapamıyorum.

Declan saçlarımdan tutup başımı geriye çekti, sırtımı acıyla kamburlaştırdı ve başıma sert bir şaplak daha indirdiğinde beni ona bakmaya zorladı.

Kıçımı. Tekrar yapıyor, klitorisimi çimdiklemek için benimle yatak arasına uzanırken gözlerinin içine bakmamı sağlıyor.

Acı o kadar yoğun ki gözlerimden yaşlar akıyor. Acının kanıtı. Ama bu onu durdurmuyor. Aksine, yüzüne hınzır bir sırıtış yayılıyor.

"Ben seni becerirken o küçük güzel aklından kaçabileceğini mi sanıyorsun?" Saçlarımı daha sert çekiştiriyor ve kotunu karıştırdığını duyuyorum. "Gözlerimin içine bakacaksın. İçinde kimin siki olduğunu bileceksin. Ve umarım sana içimdeki dölleri sıktırdığımda bundan nefret ediyorsundur çünkü tam olarak bunu yapacaksın. Değil *mi kızım*?"

Bu övgüden çok bir alay ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ama konuştuğumda bedenim bana ihanet ediyor.

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ben onun soğuk, kalpsiz gözlerine bakarken siki beni dürtüyor, girişime sürtünüyor.

"Prezervatife ihtiyacın yok mu?"

"Neden? İkimiz de biliyoruz ki tıbbi kayıtlarını zaten okudum ve sen iyisin."

Hatırlatma karşısında dişlerim gıcırıyor. "Peki ya sen? En son ne birini becerdin?"

Aslında bu cevabı istemiyorum. Kelimeleri telaffuz etmek bile acı veriyor. Ama içimde yüzeye çıkardığı her neyse onu söndürmek için bir şeye ihtiyacım var ve Declan'ın kadınlarla nasıl olduğunu hatırlatmak bunu yapacak.

Declan'ın parmakları saçlarımı öyle sıkı tutuyor ki kafa derimi çekiştirirken acıtıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, baş aşağı, arkamdan üzerimde gezinen ona bakarken yanaklarımdan aşağı nehirler çiziyor. Eli sikini üzerimde gezdiriyor ve beklentiyle kalçalarımdan aşağı damlıyor.

Başımı yana doğru çekerek kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı, "Tam olarak neyi siktin, tatlım? Birinin amını mı? Kıçını mı?"

Sikini kıçıma kadar sürüklüyor ve oraya baskı uyguluyor, amıma geri kaymadan önce bir korku ciyaklamasını dışarı çıkmaya zorluyor.

"Sanırım benim hakkımda araştırma yapmamışsın." Kulağıma yalıyor. "Ben sadece boğazlarını sikerim."

"Hiç mi?"

"Bir süredir."

"Neden?" Gözyaşlarım battaniyeye damlıyor ama neden ağladığımı bilmiyorum. Ben ağlamıyorum.

Aynı şekilde ben de gerçekten gülemiyorum. Her şey zorlama. Hiçbir şey gerçek değil. *Bunun dışında.*

Declan yanağımdaki gözyaşlarını silmek için saçlarımı serbest bırakıyor ve ben de omzumun üzerinden onu, gözyaşlarıyla sikini ıslatırken izliyorum.

"Kendimce sebeplerim var." Tekrar saçlarıma uzanıyor ve tek bir acımasız hamleyle sikini içime gömüyor.

OceanofPDF.com

Bu Biz Değiliz

Deniz mavisi

VÜCUDUM GERİLİYOR VE tüm düşüncelerimi kaybediyorum. Tüm mücadeleyi. Declan'la artık neden savaş halinde olduğumuzu bilmiyorum, sadece onunla ilgili her şey beni içten dışa yakıyor.

Başımı geriye itip ona bakmamı sağlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Kendini kabzasına kadar gömüyor ve hareket etmeyi bırakıyor, içime yerleşiyor ve beni geriyor. Onu içimin en derin yerlerinde hissetmemi sağlıyor.

Declan bir elini vücudumda gezdirip göğüs ucumu sıkarken bakışlarımı kırmıyor ve bir gözyaşı daha serbest kaldığında sırtıyor.

"Bunu hissediyor musun, Teal?" Yüzümün yan tarafını yalamak için eğiliyor. "Beni hissediyor musun?"

"Evet." Kelime boğuk. Bir fısıltı.

duymadığını bile bilmiyorum ama biraz daha yüksek sesle çığlık atacağım. Tek hissettiğim o. İçimde. Her yerimde.

Onun acısı. Kırılmam için bana yalvaran baskı. Muhtemelen beni korkutmalı.

Peki neden bu sessizlikte bir parça huzur hissediyorum? Sadece ikimizin arasındaki bu anda.

Ona direnmem gerekirken neden vücudu benimkiyle birleşiyor? Neden sadece onun gözlerinde dinginlik buluyorum?

"Seni kim beceriyor, Teal?" Kalçalarını bedenime sıkıca yapıştırıyor, siki içimde zonkluyordu. "Vücudun kime tepki veriyor?"

"Sen."

"Mm-hmm. Aynen öyle." Saçlarımı serbest bırakıyor ve ben de yatağa yığılıyorum. "Bunu durduramadığın için kendinden ne kadar nefret ediyorsun?"

Hiç de değil.

Ama bunu ona itiraf etmiyorum. Yüzümü battaniyeye gömüyorum ve dilimi ısırarak onu tatmin etmeyi reddediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıkırdıyor.

Declan kıcımlı tutuyor ve yavaşça, neredeyse sonuna kadar çekiyor. Ve tekrar içime girmeden önce ne yaptığını görmek için ona dönüp bakmamı bekliyor. Onu izlemek acı veriyor ama gözlerim üzerinde olmadıkça hareket etmeyi reddediyor. Bu yüzden kalçalarına odaklanıyorum, ileri doğru itiyor ve beni ruhumun en derin girintilerinde bağlayan zincirlerden kurtarıyor.

Uyuşukluğu yırtıyor ve bu o kadar hızlı ve o kadar yoğun ki çoktan uçurumun kenarına geldim. Zevk, kendi elimden hiç yaşamadığım bir şekilde içime işliyor. Göbeğim titriyor ve zar zor dayanıyorum.

Ne kadar acırsa, onu o kadar çok istiyorum.

Daha sert ittikçe, ona daha çok ihtiyacım oluyor.

"Henüz değil." Declan kendini iliklerime kadar içime gömüyor ve duraklayarak kıcıma sert bir şaplak atıyor. "Eğer ben söylemeden önce boşalırsan, seni alt katta bir haça zincirler ve Sigma Sin'in inisiyellerinin her birinin seni kontrol etmeyi öğrenene kadar her deliğinden sikmesine izin veririm. Beni anlıyor musun, Teal?"

." Beni daha sert sikerken kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Beni gerçekten sınamak mı istiyorsun?" Beni derinden vuruyor. "Vücudun sadece ben söylediğimde geliyor. Sadece benim için geliyor. Bu doğru değil mi? Kime ait olduğunu kabul etmeye hazır mısın, yoksa sana hatırlatmam mı gerekiyor?"

Cora'yla yaptığı testten sonra, tehditlerinden şüphe etmiyorum.

Soğuk gri gözleri beni izliyor ve ben zevkten kızarıırken bile Declan'dan yayılan tek şey acı. Öfke.

Öfke, beni kömürlerin üzerine sürüklerken kömürleri sıcak tutuyor.

Neden her yönden ona ait olmamı istediğini bilmiyorum ama artık bunu inkar edemiyorum.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Sen söyleyene kadar gelmeyeceğim," diye fısıldıyorum.

Umarım şu anda canlı bir tel olduğumda bu sözü tutabilirim. Bir dokunuş - herhangi bir dokunuş- beni harekete geçirebilir.

Declan kollarımı kavrayıp arkamda sabitliyor, yüzümü yatağa bastırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Bu sefer, göz temasımız kesildiğinde beni sikmeyi bırakmıyor. Daha derine itmek için duruşunu ayarlıyor.

Bunun nasıl mümkün olduğundan bile emin değilim. Ama kalçalarının her sert hamlesinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Kıpırdamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Göğsümden aşağıya sabitlendim. Kayışların sardığı bacaklarım açılmış ve ağrıyor. Yine de, duyularıma saldırırken bana merhamet etmeyi reddediyor.

Declan'ın tırnakları tuttuğu bileklerimi ısıyor. Kalçaları acımasız darbeleriyle kıcıma çarpıyor. Aleti o kadar derin ki nefes alamıyorum.

Boynumdan aşağı ter damlıyor ve gözyaşlarım yatağı ıslatıyor. Ama ben buradayım.

Ben

hayattayım.

Uyandım.

Acıyı kabul ettiğimde beni geride tutan korkudan arınıyorum. Bizi nefretimizin ötesine iten bu ihtiyaca teslim oluyorum ve Declan'ın uyandırdıklarını içime çekiyorum.

Bu arzu, zevk ya da mutluluk olabilir. Herhangi birine arkadaş demeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, nasıl hissettirdiklerini hatırlayamıyorum. Ya da belki de bende yanlış olan her şeyi ortaya çıkarıyor. Zihnimde kovaladığımı bildiği çarpık arzuları. Beni tıpkı onun gibi yapan şeyleri.

"Ne dediğimi unutma." Declan dudaklarını boynumda gezdirmek için eğiliyor ve yemin ederim . "Sadece ben söylediğimde ."

Parmaklarımı avuçlarımın içine sokarak bağlara karşı mücadele ediyorum ama deri kalçalarımı sıkıca sarıyor ve kaçış yok.

Çıkıntıdayım ve Declan bunu hissetmiş gibi kollarımı bırakıyor ve saçlarımı tutarak yüzümü yataktan çekiyor. Yüzüm ağlamaktan ıslanmış ama beni yataktan çekip sırtımı eğmeye zorladığında gözlerimin içine bakabiliyor ve yüz ifadesi hayranlıkla parlıyor.

Bir eli saçlarımdayken, diğer eli göğsümde dolaşıyor. Meme oynuyor, onları çimdikliyor, klitorisime gelene kadar aşağı iniyor. Ve o zaman

işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkıldığında, içimden kopan çığlıkla neredeyse bu Dünya ile bağlantımı kaybediyorum.

Daha ne kadar emin değilim. Ses azaldı; görüşüm kararıyor. Gelmeye havadan daha çok ihtiyacım var.

Ama ben Declan'ın gözlerine bakarken, o beni orada tutuyor.

Ona hiçbir zaman bir şey vermek istemedim, ama bunu talep ediyor ve ben de onu reddedecek gücü kendimde bulamıyorum.

Korku. Zevk. Öfke.

Hepsi bir arada zirve yapıyor. Vücudum conta gibi ve patlamaya çok yakını. "Şimdi boşalmaya izin vermemi ister misin?" Klitorisimi tekrar sıkıyor. "Lütfen." Yalvarıyorum ve umurumda değil.

Şimdi gelmek için her şeyi yaparım.

Declan klitorisimle oynuyor, içeri girerken daireler çiziyor. Sikini o kadar sert sıkıyorum ki ikimizin de canı yanıyor olmalı ama yüzünde hiçbir şey yok. Ben patlamanın eşliğindeyken o her zaman kontrolü elinde tutuyor.

"Benim için damlayan böyle özensiz bir amcık." Declan klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor, içime girerken hızını sabitliyor. "Vücudunun bana ait olduğunu kabul etmek nasıl bir duygu?"

Nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ama varlığından haberdar olmadığım bir noktaya vurduğunda sadece bir inilti çıkıyor.

"Aynen öyle, o pis ağzınla bana yalan söylemeye kalkma." Sırıttıyor, daha sert sürüyor ve hızını artırıyor. "Benim için gel, Tealene. Parçalanırken gözlerimin içine bak ve seni kimin kirlettiğini hatırla. İyi bir evcil hayvan gibi sikimi sık ve kendini döllerimle doldur."

Bu bedenimin reddedemeyeceği bir emir çünkü kelimeler ağzından çıktığı anda paramparça oluyorum. Aletinden aşağı damlıyorum ve bacaklarım bağlara karşı titriyor. Yavaşça tepeye çıkmaya başladığımda her şey sisli.

Nefretim başka bir şeye dönüşüyor ve daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum, tüm bu süre boyunca Declan'ın gözlerine bakıyorum. Vücudu sarsılıp içime boşalırken o da benimkilere bakıyor.

Bu zoraki bir anlaşma ya da çarpık bir bağ olabilir. Beni yatağının üzerinde bir su birikintisine bıraktığında artık aradaki farkı bilmiyorum. Declan geri çekiliyor ve onun içimden damlamaya başladığını hissediyorum. Bacaklarımı serbest bırakmak için bağları çözerken döllerini kalçalarımın altına kayıyor.

Kayışlar çözüldüğünde bana giysilerimi fırlatmasını bekliyorum ama ön kollarımın üzerine kalktığımda bir elini sırtıma bastırarak beni sabit tutuyor.

"Sen ne-"

İki parmağını ağrıyan amıma sokmasıyla kesiliyor ve tüm vücudum acıyla irkiliyor.

"Senin gibi bir sanatçı olduğumdan şüphe ediyorsun, Teal." Declan parmaklarını geri çekmeden önce derinlere sokuyor.

"Bir ne?" Kafamı sallıyorum, kafam karışmış ve endorfinin etkisinden kurtulmaya çalışıyorum.

Yatağın etrafında dönmesini izlerken neden bahsettiğini bilmiyorum. Yatağın başucunda duruyor ve içime giren parmaklarını resmime doğru kaldırıyor.

"Seninle sanat yapacağım." Spermlerimizi tuvale bulaştırıyor, loş ışıktaki parlayan ıslak bir çizgi çiziyor.

Zamanla kaybolacak, ama mesele bu değil. İkimiz de orada olduğunu biliyoruz. Yanıma dönüp koluma uzandı. "Buraya gel."

Beni ayağa kaldırmaya yardım ettiğinde başım dönüyor. Gözlerim kararıyor ve neredeyse düşüp onun kollarına yığılıyorum.

Serbest düşüş.

Genelde sadece doktorlarım ilaçlarımı değiştirdiğinde hissettiğim bir şekilde bulanıkım. Gerçeklikten uzaklaşıyorum.

Uçuyorum.

Yoksa beni alan Declan mı?

Declan'ın beni duşa taşıdığını ve ılık suyun tenimin üzerinden aktığını hayal meyal hissediyorum.

Tamamen soyunmuş olmalı çünkü elleri bizi temizlerken taş gibi sert her kasın benimkiyle aynı hızda olduğunu hissediyorum. Duştan çıktığımızda beni küvetin kenarına oturtuyor, böylece saçlarımı kurulayabiliyor.

"Üzgünüm,

ben-" Ben

ne?

Odağın mı

kaybettin?

Kendimi mi

kaybettim?

Declan'ın bunların hiçbirini bilmesine gerek yok.

"Açıklamana gerek yok." Saçları ıslakken simsiyah oluyor ve gözlerini daha da parlatıyor.

Bu nasıl mümkün olabilir?

O şeytanın oğlu, ama o gözler gece gökyüzünden kesilmiş. Dilek yıldızları, eğer onları hiç görmediysem.

Çiy çıplak tenini kaplıyor ve onu içime çekerken gözlerimi kırıştırıyorum. Sert kasları, havlusunun altında V uzanan derin oluklar. Göğsünün katı dalgaları. O-

"Bunlar ne?"

Göğsüne bir ustura alıp çizmiş gibi derisine yedi harf kazınmış.

EBEDİ

Kızgın kırmızı yara izlerine uzanıyorum ama Declan bileğimi tutarak beni durduruyor.

"Bu cevabı hak etmelisin." Sözleri sertti. "Hadi gidip uzanalım."

"Yurda dönmem gerekiyor."

kalktığımda beni yakalıyor, hala bacaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Bu gece olmaz." Beni kucağına aldı ve yatağına taşıdı.

Hayatta kalma içgüdülerim bana kaçmam için yalvarıyor. Eğlenmeyi planlamadığımız avantajlarla çizgiyi çoktan aştık ve şimdi evcilik oynar gibi yatağına girmemi istiyor. Bu çok tehlikeli. İkimiz de diğerine bundan fazlasını veremeyiz.

Ama Declan havluyu bırakıp çırılçıplak benimle yatağa tırmandığında, sırtımı göğsüne çekip beni kollarının arasına aldığı anda, ona karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum.

Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve rüyalarım beni altına çekerken, onun gerçekte kim olduğunu hatırlatan şeye tutunuyorum çünkü bu o değil.

Bu *biz* değiliz.

Eğer ona güvenirsem, beni pişman eder.

Ben Bilenim

Deniz mavisi

GÖZLERİM KARANLIĞA AÇILDI.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve saatin sabahın dördü olduğunu görüyorum. Declan'ın yatağında uyuyakalmayı planlamamıştım ama gözlerimi kapattığım anda yorgunluk beni ele geçirdi ve buna karşı koyamadım.

Sırt üstü dönerek kolumu uzatıyorum ve Declan'ın yanının boş olduğunu görüyorum. "Beni mi arıyordun?"

Oturup çarşafı göğsümün üzerine çekiyorum. Declan odanın karşısındaki masasında oturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış ve ayaklarını sandalyeye uzatmış. Üzerinde eşofman ve tişört var ve saçları duştan çıktığı için hâlâ dağınık. Bir şeyler yazarken telefonunun ışığı yüzünü aydınlatıyor.

"Ben de şeytanın seni gece cehenneme geri çağırıp yarının emirlerini verdiğini sanıyordum."

Sırıttıyor. "Öyle bir şansım yok."

Odaya göz gezdiriyorum, bir kez daha ben çıplakken onun giyinik olması nedeniyle kendimi savunmasız hissediyorum.

O rahat ve ben savunmasızım.

Ne zamandır sandalyede oturmuş beni uyurken izliyor? Gerçek anlamda dinlenmemi imkânsız kılan kâbuslar hakkında bir ipucu yakaladı mı?

"Ne yapıyorsun?" Omzumdaki saçlarımı tarayarak soruyorum.

Telefonunu kilitleyip yere bırakıyor ve ayaklarını yere indiriyor. "Bir şeyi kontrol ediyorum."

"*Bir şeyi kontrol ediyorum.*" Gözlerimi deviriyorum, sinirleniyorum. "Ne?"

"Neden benim hakkımda her şeyi bilmene izin da bana kendin hakkında bir şey söylemeyi reddediyorsun? İlişkiler böyle , biliyorsun değil mi?"

"Artık öyle olduğumuzu kabul ettiğinizi gördüğüme sevindim." "Ben-"

"Beni tanımaya mı çalışıyorsun, Tealene Donovan?" Öne doğru eğilerek sözümü kesti.

"Hayır." Kaşlarımı çatıyorum. "Belki de sadece kendime şantaj yapmak istiyordumdur." "Bundan şüpheliyim." Sırıttıyor. "Seninle tanışmak istemen çok güzel. erkek arkadaş."

"*Sahte* erkek arkadaş."

Omuz silkiyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ışığı yanınca telefonuna bakıyor. "Seni ne zaman eve bırakmamı istersin?"

Dün gece beni kalmaya zorlayan oydu, ama şimdi uyandığım için beni odasından aceleyle çıkarıyor. Şaşırmamalıyım ama canımı yakmasından nefret ediyorum.

"Şimdi, sanırım." Çarşafı göğsüme doğru tutarak yatağın kenarına doğru kayıyorum.

"Şu anda gitmen gerektiğini ."

"Merak etme, alınmadım." Kırgınlığımı alaycılıkla örtmeye çalışıyorum. "Burası olmak istediğim son yer."

Declan ayaklarımı yere indirip odada kıyafetlerimi ararken beni izliyor.

Neredeyse onu tanıdığımdan beri savaş halindeyiz ama ilk defa savaşmaktan yoruldum.

"Teal-"

" değil." Gülümsemeye zorladım. "Zaten bu sabah bir randevum var. Ondan önce kıyafetlerimi değiştirmem gerek."

"Ne randevusu?"

"Terapi seanslarımı takip ettiğine göre zaten bilmiyor olmana şaşırdım."

Kaşları çatıldı. "Salı ve Perşembe günleri terapiye gidiyorsun."

"Nasıl-" Donup kaldım, ona bakıyordum. Ben şaka yapıyordum ama belli ki o yapmıyordu. "Son dakika randevusuydu."

"Bir sorun mu var?"

"Birden umursamaya mı başladın?" Gülüyorum.

"Soruya cevap ver, Teal." Declan'ın sesi odaya gök gürültüsü gibi iniyor.

"Hiçbir sorun yok." Çarşafı göğsüme bastırıyorum. "Dr. Parish dozumu yeniden ayarladı, o yüzden kontrol etmek istedi. Hepsi bu kadar."

"Neden ayarladı?"

Dişlerimi sıkıyorum, Declan'ın neden özellikle bu konuşmayı seçtiğinden emin değilim. Her ne kadar ona cevap vermemek istesem de, öyle ya da böyle bilgiyi bulacağını biliyorum.

"Bir öncekine kötü tepki veriyordum." Ayağa kalkıyorum, çarşafı etrafıma sarıyorum. "Önemli bir şey değil. Her zaman olur."

Declan mırıldanıyor, beni izliyor.

"Bu yirmi soru da neyin nesi?" Sinirim tepeme çıkıyor. "Kıyafetlerim nerede?"

Declan sandalyesinden kalktı, şifonyere doğru yürüdü ve kıyafetimi aldı. Orada görmemiştim. Ama gecenin bir vakti onları yerden alıp katlamış olmalı.

Declan'ın kontrol konusunda başarılı olduğunu biliyorum, ama görünüşe göre, aynı zamanda son derece düzenli.

"Ne tür bir kötü tepki?" Önümde durup kıyafetlerimi yatağın üzerine fırlatıyor.

"Aman Tanrım, Declan." Gözlerimi kapatıp burun kemiğimi sıkıyorum. "Ne tür bir kötü reaksiyon olduğu kimin umurunda? Sen benim doktorum değilsin."

"Bu, benimle bu konuda konuşamayacağın anlamına gelmez."

"Çok anlayışlı olduğun için mi?" Ona ters ters baktım. "Çünkü bazen bunun hakkında konuşmak yardımcı olur."

"Bu yüzden terapistimi görmeye gidiyorum." "Ve ona her şeyi anlatacak mısın?"

"Evet." Güçlü olmaya çalışarak çenemi yukarı kaldırıyorum. "Çoğunlukla..."

"Sen benim kız arkadaşımısın, Teal. Eğer seni rahatsız bir şey varsa, bana söylemelisin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Beni rahatsız ediyorsun." Gözlerimi kısıyorum.

Declan hiç eğlenmeden başını yana eğiyor. "Bahsettiğim bu olmadığını biliyorsun."

"Seninle neden konuşayım Declan? Daha fazla şantaj toplayabilesin diye mi? Hayır, teşekkürler."

Çenemi tutuyor. "Çünkü eğer dışarı çıkarmazsan, seni içten içe yiyip bitirecek." "Bunun senin için ne önemi var?"

"Sen benim kız arkadaşımsın." "Fa-"

"Yapma." Çenemi daha sert sıkıyor. "Kendine yalan söylemeyi bırakmalısın, Teal."

"Öyle olduğumu kim söyledi?"

Declan beni serbest bırakıyor. "Seanslarınızı dinledim. Dr. Parish ona sadece duymak istediklerini söylediğini fark edemeyecek kadar egoist olabilir ama ben değilim. Birine içini açmalısın, yoksa asla dışarı çıkamazsın."

"Neyi çıkaracaksın? Sırlarımı mı?" Dün gecedен sonra, anlasam da anlamasam da Declan'ın asıl peşinde olduğu şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Her şeyi."

"Yani sana açılmamı mı bekliyorsun?" Kaşlarım çatıldı. "Tıbbi kayıtlarımı hackleyen, terapi seanslarımı dinleyen ve beni kendisiyle çıkmaya zorlayan kişiye mi?"

"Aynen öyle." Declan kendisiyle gurur duyuyor gibi.

Buna şaşırmamalıyım. Kuklacı olmayı en büyük başarılarından biri olarak görüyor.

"Sen hastasın."

"Yardımlı olabilir."

"Şimdi de beni düzeltmeye mi çalışıyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Düzeltilmeye ihtiyacın var mı, Teal?" "Psikiyatristime göre."

"Psikiyatristini sormuyorum. Senin fikrini soruyorum."

"O zaman *bence* bu seni ilgilendirmez." Omurgamı dikleştirdim.

Declan çenesini düşürüp başını sallıyor. Hayatımı daha da zorlaştırmaktan zevk aldığına yemin edebilirim.

"Demek istediğim şu ki" -bana bakıyor- "eğer bir konuda içini *dökmek* istersen ya da kötü bir gün geçiriyorsan, *erkek arkadaşın* bir mesaj uzağında."

"*Sahte* erkek arkadaşım. Dün gece hiçbir şeyin *gerçek* duygularımızı değiştirmedeği konusunda anlaştık." İhtiyacım olan son şey de intihara meyilli olduğumdan ya da aklımı kaçırdığımdan endişelenen bir kişinin daha beni kontrol etmesi.

Hayatım boyunca tasamam hep kısa oldu. Tıbbi vesayet altına girip çıktım. Şimdi bile, on dokuz yaşındayım, hala ne *yapacağımı* bilmiyorum.

ve yasal olarak babamın kararı. Sormaktan çok korkuyorum, eğer gerçekten tüm güce sahip olan oysa, asla kendim olamayacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum.

Ama Declan'ın burada oturup şimdilik erkek arkadaşım olduğu için umursuyormuş gibi davranması sabrımı taşıyor. Özellikle de bunun nedenini anladığımda.

Declan'ın umurunda olan benim sağlığım değil; sahte bir olduğu için bunun onu nasıl göstereceği. Bu yüzden en başta tıbbi kayıtlarımı araştırdı. Akli başında olduğu sürece deli bir kızla çıkması onun için sorun değil.

"Vay canına, neredeyse beni kandırıyordun." Bir kahkaha attım. "Umursuyormuş gibi yapıyorum, tıpkı senin seni arkadaşlarının önünde utandırmamak için erkek arkadaşımımışsın gibi davranman gibi. Dün gece yanlış bir karar verdim. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Yanlış bir karar mı?" Odanın etrafına bakarken kaşları havaya kalktı. "Şu anda kime yalan söylüyorsun Teal? Çünkü burada sadece sen ve ben varız ve ben senin saçmaladığını zaten biliyorum."

"Değilim." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Declan çarşafı tutup üzerimden çekip alıyor. "Dec-"

Yatağa tırmanıp beni yukarı çekerek ikimizin de yatağın üzerinde durmamızı sağlamasıyla kesiliyorum. Beni ensemden tutup duvara bakacak şekilde döndürüyor.

Resmimle yüzleşiyorum.

"Yala."

Renk cümbüşüne bakarken kaşlarım çatılıyor. "Neyi yalamak?"

Boynumun arkasına baskı uyguluyor, böylece yüzüm resmin tam karşısına geliyor. Ağzını kulağıma doğru indirirken göğsünün sıcaklığı sırtımı yakıyor. "Yala."

Declan Pierce'ın her zaman kötünün de kötüsü olduğunu düşünmüşümdür, ama onun emrine dilimi çıkarırken daha iyi olmadığımı fark ediyorum çünkü ona aşık olmaya devam ediyorum.

Yüzümü öne doğru itiyor, dilimi resme doğru düzleştiriyor ve beni orada tutuyor.

"Tadına baktın mı?" Kulağıma hırlıyor. "Dilindeki o lanet yalanları tattın mı? Yoksa döllерimizin tadına bakmakla mı meşgulsün?"

Declan beni bırakıyor, yataktan atlıyor.

Geri çekilmem ve boyanın üzerine bıraktığımız izleri sildiği yerin tadını hâlâ alabildiğimi fark etmem bir anımı alıyor. Dönüp yatağın üzerine oturuyorum ve onun odanın diğer ucuna gidişini izliyorum.

Kızgın ve *Declan Pierce her zaman bir pisliktir* tarzında değil. Söylediğim şey için bana gerçekten kızgın.

"Bu gerçek değil Declan." Başımı iki yana sallayıp yataktan kalkıyorum ve kıyafetimi alıyorum. "Bütün bir ilişkinin sahtesini yapabiliriz ve bu süreçte birbirimize sadık kalabiliriz. Ama bunun gerçekten bir anlamı varmış gibi davranamayız."

Pantolonumu iliklerken ve gömleğime uzanırken ellerim titriyor.

"Gerçeği tanımla." Declan dönüyor, masasına yaslanıyor ve tişörtümü üstümden çıkarmamı izliyor. "Odamı süsleyen dölün gerçek, değil mi?"

"Şey, evet..." Mırıldanıyorum.

"Gelmene izin vermem için bana yalvarman gerçek miydi?" "Declan-"

"Kapa çeneni, Teal." Bana doğru hışımlla geliyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. "Ailenizden ve arkadaşlarınızdan kopabilirsiniz. Günü atlatmak için kalbinizle ya da lanet olası kafanızla bağlantınızı kesebilirsiniz. Ama bu -"

Çenemi sertçe kavradı ve başımı geriye eğdi.

"Bu lanet olası gerçek. Sana yaptığım şey gerçek. Nasıl *istediğin* gerçek. Dün gece bir karar hatası değildi. En az benim kadar berbat durumda olduğunu itiraf ettin ve bunu nasıl kaldıracağını bilmiyorsun. Bir anlaşma yapmıştık. Sen benimsin. Öyleyse öyle davranmaya başla. Bunu kabul ettin ve etmemiş gibi davranmandan gerçekten yoruldum." Çenemi bırakıp geri çekildi, gözlerinde cehennem çukuru kadar sıcak bir ateş vardı.

"Beni zorladığın için kabul ettim." Neredeyse bir fısıltı.

Oda sessizleşiyor ve ikimiz de o kadar zor nefes alıyoruz ki artık ne hakkında tartıştığımızı anlayamıyorum.

"Beni manipüle ettin." Başımı sallıyorum. "Dün gece Cora'yla bile... Bunların hepsi senin için bir oyun ve oyunlar sonsuza dek sürmez. Ayrıca, ikimiz de bunu gerçekten istemedik."

Çenesi gerildi.

"Değil mi?" Kaşlarım çatılıyor ve ilk kez Declan'ın yüzünü okuyamıyorum. "Değil mi Declan?"

"Bu konuda iyisin, değil mi?" Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmek için uzanıyor. "Kendine duymak istediğin şeyleri söylüyorsun, böylece gerçekten bir bok hissetmek zorunda kalmıyorsun. Güzel olmalı."

"Ne hissettiğim ya da hissetmediğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Geri çekiliyor. "Sen de öyle, tüm hayatını bunu atlatmak için kafayı bulmakla geçirdiğine göre."

Sözleri ağzından çıktığı anda göğsümde bir şeyler çatlıyor ve kiminle uğraştığımı hatırlıyorum.

"Siktir , Declan." Çantamı kaptığım gibi fırlayıp odadan çıkıyorum.

Hayatım boyunca etrafımdaki herkes bana deli dedi. Bu o kadar çok tekrarlandı ki karşı koymayı bıraktım. Ama Declan ne kadar korkunç olsa da, bu yüzden kendimi asla zayıf hissettirmeyen birkaç kişiden biriydi.

Şimdiye kadar.

Beni durdurmasını bekliyorum ama durdurmuyor ve odasının kapısı arkamdan çarpana ve ondan kurtulana kadar bir daha nefes almıyorum. Uzun sürmeyeceğini bilsem bile.

OceanofPDF.com

NEYLE Ölürüz

Declan

SIGMA Ev'i'nin bodrum katında, cesetler çıkarılıp gömüldükten sonra bile derin ve sürekli bir kan kokusu vardır. Bu kadar eski binaların çoğuna hayaletler musallat ama bu duvarlara değil. Hayaletler bile burada kalmaya cesaret edemez.

Kimse bilmiyor.

Sigma Sin bile.

Mezun olduğumuzda, onlardan asla gerçekten kaçamayacağımızı bilerek ayrılırız. İlk işaret tenimize kazındıktan sonra, kardeşliğin zincirlerini gerçekten kırmanın tek yolu ölümdür.

Bunun için yetiştirildik, bunun için yetiştirildik. Sırları ortaya dökmek için. Günah çıkarmak için. Bizden önce gelen erkekler için şantaj biriktirmek ve erkekleri inşa etme ve kırma geleneğini sürdürmek için.

Eskiden bu göreve inanırdım. Göğüs kaslarıma kazınan her harfle sadakatim daha da derinleşti. Her denemede daha da güçlendim.

Belki de hala Ev'in mantrasına inanıyorum ve sadece bakış açımı değiştiriyorum. Benim sadakatim bu duvarların dışındaki adamlara değil, . Daha iyi bir şey olana kadar bunu kullanacağım.

-Daha güçlü bir şey.

Kırılmaz bir şey.

Meclis yedi duruşmayı eski bir başlangıç olarak adlandırıyor. Ama bu bir işkence. Yeterince güçlü olduğumuzu kanıtlamak için kendimizi maruz bıraktığımız acı. Bizi test eder.

Hayal bile edemeyeceğimiz şekilde ve hayatta kaldıkça evrimleşiyoruz.

Buna göre yaşar ve buna göre ölürüz.

Gerçek Sigma Sin'in her şeyden sağ çıkacağına dair tek bir gerçek. Buna inandım. Saygı duydum. Onu kazandım.

Kanımı döktüm. Cezamı çektim. Tişörtümün altındaki yedi harf bunun kanıtı.

EBEDİ

Bana bu fikri veren Teal'di, kendisi açıkça hatırlamıyor olsa bile.

Yakında hepsi bunun ne anlama geldiğini öğrenecek ve Konsey planlarımı gördüğünde, bu konuda hiçbir şey yapamayacaklar.

Parmaklarımı bodrumun ortasındaki masanın üzerindeki aletlerin üzerinde gezdirirken odak noktamı buluyorum. Liam ve Braxon'ın Violet'e yaptıklarından sonra her şey anlamını yitirdiğinde netliğimi buluyorum.

Hayır... ondan daha geriye.

Konsey'in Alex'e yaptıklarından sonra.

Sigma Sin olmak için Ev'in her şeyden önce gelmesi gerektiğini söylerler - ilişkiler, kariyerler, dostluklar, kişisel kazançlar. Katılıyorum, yeter ki bu unvana sahip olanlar kendi çıkarlarını düşünen pislikler olmak yerine verdikleri sözü yerine getirsinler.

Konsey, Evi herkesten daha fazla kullanıyor ve suiistimal ediyor. Adam yaratmıyorlar; onları saklıyorlar.

Küçük kirli sırlarını saklamak için bizi kullanıyorlar ve biri düzene meydan okuduğunda, onları ortaya çıkarmanın bir yolunu buluyorlar. Henüz mezun olmadığımız için fark etmey düşünüyorlar ama ben görüyorum.

Meclisten alın, biz de sizden alalım.

Sigma Sin sloganı uygun bir şekilde karıştını dışarıda bırakmaktadır.

Ev'e verin, o da size versin.

İşim bittiğinde, Sigma House artık geri vermeden alanlar için bir hayır kurumu olmayacak. Gerçekten bir kardeşlik olacağız. Bir olacağız ve durdurulamayacağız.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Oda ter ve kan kokuyor.

Bu rahatlatıcı ve bana hala kontrolün bende olduğunu hatırlatıyor. Bunu kaybetmediğim sürece başka hiçbir şeyin önemi yok.

Eğer bir elim kılıç, diğer elim turnike ise, neyin hayatta kalacağına ve neyin kanamaya devam edeceğine karar veren benim.

Kapı gıcırıyor ve Kole'un bodruma girdiğini görmek için bakıyorum. Hemen odayı tarıyor ve bakışları ortadaki sandalyeye zincirlenmiş, başında bir çuval olan baygın adama takılıyor.

"Bir duruşma için hazırlandığınızı sanıyordum?" Kole çenesini adama doğru uzatır. "Kim o?"

"Brax Violet'i aldığında sana yaptığım iyiliği hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Birkaç dakika içinde bir tanesine ihtiyacım olacak."

Kole nadiren gülümsüyor ama ondan ne istediğimi anladığında gözlerinde beliren o hastalıklı ışık arkadaş olmamızın nedeni. Çoğu insan cesetlerin parçalanmasına ve gömülmesine körü körüne yardım etmek istemez ama Kole'un bundan zevk aldığını hissediyorum.

Çuvalın altından alçak bir inilti geliyor ve ben sırtıyorum.

"Oyun zamanı." Odayı geçip Simon Blackthorn'un kafasındaki çuvalı yırtıyorum.

Kole yanımda durup onu içeri alıyor. "Bu iş ilginçleşmeye başladı. Bir Sigma Evi mirası mı?"

Kole ve benim gibi mirasçılara dokunulamaz. Birini alaşağı etmenin ve Konsey'in elinde acı çekmemenin tek yolu, bunu Evi korumak için yaptığınızı kanıtlamaktır. Şanslıyım ki Simon bunu kolaylaştırdı.

"Neredeyim ben?" Gözlerini kırıştırarak açıyor ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakarken gözleri puslu.

Maddox Simon'a güçlü bir doz enjekte etmiş olmalı çünkü uyanması birkaç saat sürdü. Buna şaşırılmamalıyım. Maddox çok özel becerileri sayesinde Sigma Evi'nin kimyageri olarak ün kazandı. Bir çırpıda her şeyi karıştırabiliyor, bu da birkaç gece önce Ben'de ve şimdi de Simon'da işe yaradı.

Simon birkaç kez daha gözlerini kırıştırır ve artık bilinci yerinde olduğu için uyuşturucuların vücudundan hızla atılması için mücadele eder. Kısıtlamalarına karşı mücadele ediyor ama bunun ona bir faydası olmayacak.

"Ne yapıyorsun?" Bana bakıyor.

"Seni eve getiriyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sırtıyorum.

Simon beton duvarlara ve zemine bakarak nerede olduğunu anlıyor. Başka biri için burası çoğunlukla boş bir bodrum gibi görünebilir ama Simon da benim gibi Sigma Sin'den geldi. Bu duvarlarda ne saklı olduğunu biliyor.

Uğruna öleceğimiz sırlar.

Bize musallat olan aletler.

Simon tekrar hareket etmeye çalışır ama yapamaz. Kolları ve bacakları sandalyeye bağlı ve boynundaki kalın deri kayış başını yerinde tutuyor.

"Bu da ne demek oluyor? Seni Konsey'e rapor ettiğimde-"

"Bir tane bile kalmayacak." Kole'un beni izlediğini hissederek gözlerimi kısıyorum.

Kole kör değil ve son zamanlarda benim için bir takım iyilikler yapıyordu. Eminim bir şeylerin peşinde olduğumdan şüphelenmiştir, ancak bu noktaya kadar onu işin en karışık kısımlarından uzak tutmaya çalıştım.

Akıntıyı tersine çevirebileceğimden emin olana kadar, iş o noktaya gelirse Meclis'ten kimsenin benimle birlikte batmasını istemedim. Ama şimdi nihayet bir değişiklik yapmaya başlamak için yeterli güce sahip olduğuma göre, onun da sağ kolum olarak bu işe dahil olması gerekiyor.

"Önerdiğiniz şey dine küfürdür."

Dilimi damağıma tıkırdatıyorum. "Bu duvarlar arasında Tanrı yok, Simon. Bunu sen de biliyorsun. Ve Konsey'in yaptığı şey kutsal olmaktan çok uzak."

"Neden bilmiyorsunuz." "Ev her şeyin üstünde, doğru mu?"

Simon dişlerini gıcırdatarak başını sallar.

"Elbette." "Buna asla karşı çıkmaz mısın?"

"Asla." Bu imadan iğrenmiş gibi kaşlarını çatıyor.

"Küçük kirli sırlarını düşününce bu çok ilginç." Sırıyorum. "Paul Donovan sana bir iyilik yaptı. Neydi o?"

"Paul mü?" Teal'in babasından söz edilince Simon'ın kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Üç yıl önce Paul Donovan'a Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nun yönetim kurulunda bir koltuk verdiniz. Aynı yıl kızı da hastaneye yatırıldı. Ona bu yeri vermeniz için ne yaptı?"

"O da herkes gibi oylanarak seçildi."

"Sizin tavsiyeniz üzerine. Tıbbi Direktör olarak konumunuz göz önüne alındığında, sizi dinleyeceklerini biliyordunuz."

"Yeni yönetim kurulu üyeleri için tavsiyelerde bulunmam alışılmadık bir durum değil." Simon cevabın etrafında dans ediyor.

"Rakip iki hastanenin sahibi olması nedeniyle çıkar çatışması yaşadığı zamandır. Sadece bu bile onu görevden uzaklaştırmak için yeterliydi. Yine de bunun için bastırdınız."

Simon hâlâ yanımda sessizce duran Kole ile bana bakıyor. "Kurul geçmişe baktı."

"Neden?" Simon'ın yüzünü tutup onu bana bakmaya zorluyorum. "Onları ne ikna etti?"

"Paul halka açılmakla tehdit etti." Simon'ın nefes alış verişini zorlaştı. "Ne hakkında?" Çenesini daha sıkı kavriyorum. "Sana karşı elinde ne vardı?"

"Yürüttüğümüz bazı tıbbi deneyler için henüz onay almadığımızı biliyordu."

Simon'ın bu kadar kolay kırılması çok komik. Sigma House'un ona bundan daha iyisini öğreteceğini düşünürsünüz ama bizden önceki nesillerin sorunu da bu. Onlar yumuşaktı. Zayıftılar. Hiçbir anlamı olmadığı halde konumlarının kendilerini güçlü hissettirmesine izin verdiler.

Simon'ın yüzünü yana itip geri çekiliyorum. "Ne tür tıbbi deneyler?"

"Görsel terapi." Simon nefesini tutuyor, bağlara karşı mücadele ediyor. "TSSB'ye yardımcı olması gerekiyordu."

"Ne yapması gerektiği değil. Ne yaptı?"

Simon iç çekerek bakışlarımı karşılıyor. "O kadar basit değil. Paul geldiğinde hâlâ kalibrasyon yapıyorduk. Belirli bir tepki uyandırmak için ölçülü dozlarda halüsinojenle karıştırılmış hipnoterapi gibi görsel uyarıcılar kullanıyorduk. Farklı bir tepki ortaya çıkarmak için belirli tetikleyicilere dokunmaya çalışıyorduk. Ama..."

Sertçe yutkunarak uzaklara bakıyor. "Ama ne?"

"Bazı karışıklıklar oldu." Simon'ın bakışları benimkilere kaydı. "Hastalar zaman içinde boşluklarla baş başa kaldılar. Kayıp anılar."

"Delikler." Teal'in onlara ne dediğini hatırlayarak başımı sallıyorum. Simon başını sallamaya çalışıyor ama yapamıyor.

"Onu ."

"Ama sen ." Cevabı zaten bildiğim için çenem sıkılıyor. "Bana bir şey söyle. Paul seni ifşa etmekle tehdit ettiğinde neden davaları gerçekten önemseydiğini biliyor muydun? Yoksa gerçekten sadece bir piyon muydun? Gerçekten kapatılmasını istediğini mi düşünüyordun?"

"İlk başta, evet." Simon'ın dişleri sıkılır. "Ama sonra fikrini değiştirdi. Her şeyi düzelterek söz verdi. Düzeltbildiğimiz sürece kimsenin sorunları gerek olmadığını söyledi. Yönetim kurulunda yer alırsa Konsey'in bizi destekleyeceğini söyledi."

Ve tabii ki yaptılar.

"Koltuğunu kazanmasına yardım etmeniz karşılığında size ne verdi?"

Simon cevap vermiyor. Çenesi sıkılır ve dudaklarını birbirine bastırır.

Boğazını öyle bir sıkıyorum ki bir anda nefessiz kalıyor. "Soruya cevap ver, Simon."

"Para kaybediyorduk. Programı ayakta tutmak için fon sağladı. Bizi batmaktan kurtardı."

"Gerçekten bu kadar , değil mi?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Paul'e paranın gerçekte nereden geldiğini hiç sordun mu?" Başımı sallıyorum. "Sana paravan bir şirket kurdu, böylece eğer ona ihanet etmeye kalkarsan, bunun için batacak kişi sen olacaktın. Onun parası değildi, Simon. Ve eğer biri kazarsa, ne bulacaklarını biliyor musun?"

"Hayır." Gözleri kocaman.

Daha yakına eğildim. "Sigma Evi fonları."

"Ben ." Deri bağlara karşı mücadele ediyor. "Yapmazdım."

"Konsey'in umurunda olmaz." Gitmesine izin verdim. "Onlara göre sen zaten bir hainsin, küçük tıbbi denemelerini ayakta tutmak için Saray'dan çalışıyorsun."

"Ama yapmadım. Bunu biliyorsun. Anlatmak zorundasın-"

"Bunu neden yapayım ki?" Sözümlü kesiyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için eğilerek bizi yüz yüze getiriyorum.

Masumiyet gösterisiyle beni kandırdığını sanıyor. Ama ben onu görüyorum.

"Paul'ün sana neden yardım ettiğini biliyorum. Daha da kötüsü, ona nasıl yardım ettiğini de biliyorum. Sana verdiği sadece yönetim kurulundaki koltuk değildi, değil mi? Deneklere ihtiyacın vardı ve ikimiz de biliyoruz ki üç yıl önce o senin hastandı."

"Bu onun kızıyla mı ilgili?" Simon'ın gözleri büyür. "Bunun parayla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Beceriksiz adamlar Tanrı'yı oynamaya çalışmamalı, Simon. Her şeyi berbat ettin. Senin olmayan şeyleri çaldın. Sanırım benim karma dediğim bir şeyi öğrenmenin zamanı geldi." Kole'a baktım. "Git getir onları."

Başını sallayıp kapıya yöneliyor. İnisiyeller dışarıda beklemekte, bir duruşmaya götürüldüklerini düşünmektedirler, ancak bunun beklemesi gerekecektir.

Öncelikle, bir ders almaları gerekiyor.

"Bu yanına kalmayacak." Simon dişlerini sıkar. "Ne yaptığınızı biliyorum. Bu onunla ilgili."

"Öyle." Sırtarak onu izliyorum. "Ama bu aynı zamanda Ev'le de ilgili. Sen ve diğerlerinin listesi bu dersi öğrenmek üzere."

"Bir yolunu bulurlar."

"Muhtemelen." Masaya doğru yürüyorum ve Simon'ın gözlerinin açılmasına neden olan büyük bir metal alet alıyorum. "Ama bunu yaptıklarında senin konumunda olacaklar, o yüzden fark etmez, değil mi?"

"Bekle-"

Aleti ağzına soktuğumda Simon'ın sözleri kesildi. Alet dişlerini sıyrıyor ve arkalarına takılıyor, böylece ağzını açabiliyorum.

Konuşmaya çalıştıkça tükürükler akıyor ama dilini bir penseyle sıkıştırdığımda çığlıklara dönüşüyorlar.

Kapı tekrar açılıyor ve Kole üç inisiyemizle birlikte içeri giriyor. Trent ve Shane hâlâ ilk denemelerinde, yüzden önlerindeki sahneden biraz rahatsız görünüyorlar, ancak Jase üçüncü denemesinde ve rahatsız değil.

Şimdilik dokunulmaz olan Jase'i odanın içinde dolanırken izliyorum. Teal için anlaşmayı babasının yapmış olması, henüz bunun acısını ona çektirmek için bir nedenim olduğu anlamına gelmiyor. Tek bildiğim, bu karmaşada masum bir taraf olabileceği.

Buna başka bir gün karar vereceğim. Şu anda uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım var.

Hepimiz odaya girdiğimizde Kole kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanımda duruyor. "Sessiz ol."

İnisiyeler arasındaki fısıldaşmalar kesiliyor ve hepsi bana odaklanıyor.

"Sigma Sin'in ana kuralı nedir?"

"Evden alın, biz de sizden alalım" diye hep bir ağızdan cevap veriyorlar.

Başımı sallıyorum, masaya doğru yürüyorum ve bir bıçak seçiyorum. Döndüğüm anda Simon çırpınmaya başlıyor ama bağlı olduğu için hiçbir yere gidemiyor. Boğazı yırtılırcasına ağlarken ve salyaları göğsüne akarken çırpınması işe yaramıyor. Gözlerinden yaşlar dökülüyor ve eğer gördüysem bu sakinleştirici bir manzara.

"Aynen öyle." Simon'ın dilini tutan kısıkaçı tutuyorum ve o da çığlık atıyor. "Bu sana ders olsun, bunu söylediğimizde ciddiyyiz."

Bıçağı kaldırıp Simon'ın ağzının derinliklerine sokuyorum ve dilini kesip çıkarıyorum. Tereyağı gibi pürüzsüz, hızlı.

Dilini kısaçla çekip yere fırlattığımda Simon'ın çığlıkları hırıltıya dönüşüyor. Ve inisiyeler izlerken kanında boğulurken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Kole hafifçe kıkırdıyor. Bu durumun onu eğlendiren tek durum olması biraz tuhaf ama anlıyorum. Birine yaptıklarından dolayı acı çektirmekten daha tatmin edici bir şey yoktur.

Genelde Simon'ın yanlışlarını Konsey'e bildirir ve onların ilgilenmesini beklerdim. Paul tuzağı düzenlemiş olsa bile, Simon'ın onu asla bu tuzağa düşüremeyeceği şekilde tuzağını örerken dikkatliydi. Bunu bir araya getirebilmemin tek nedeni onların dikkat etmediği şeylere benim dikkat etmemdi. Teal'in tedavileri Paul'un yönetim kuruluna seçilmesiyle mükemmel bir şekilde örtüşüyordu.

Paul'ün sırların gömülmesine ihtiyacı vardı ve bunu yapmanın bir yolunu buldu. Konsey biliyor olmalıydı. O kadar da beceriksiz değiller.

Bu konuda Konsey'e güvenemem. Artık onlara hiçbir konuda güvenemem.

Simon nihayet irkilmeyi bıraktığında başımı kaldırıp inisiyelere bakıyorum ve kimin sınavlardan sağ çıkacağına karar veriyorum. Dördünü geçmek onları üye yapıyor ama mirasçı olmak için yedisini de geçmek zorundalar. Ve Shane'in bir adamın kendi kanında boğulmasını izlerkenki solgun halini düşününce, bunu yapabileceğinden emin değilim.

Jase ise soğukkanlılığını koruyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Trent soruyor.

Gergin belli ama en azından kusacakmış gibi görünmüyor. "Simon kendi kişisel çıkarları için Sigma House'dan çaldı," diyorum. "Şimdi Sigma Evi'ne ihanet etmeyi düşünen herkese bir mesaj bırakıyoruz.

House."

Kole'a bakıyorum ve o da başını sallayarak telefonunu çıkarıyor.

Üvey babasından nefret ediyor ama Kaptan Evans Meclis için önemli bir miras. Konsey'in yasal anlamda pislikleri temizlemesine yardımcı oluyor. Ve Konsey bu pisliğe bulaşmak istemeyeceği için ona ihtiyaçları olacak.

"Sorusu olan var mı?" İnisiyelere soruyorum. Hepsi başını sallıyor.

"Güzel."

Telefonum çalıyor ve bu kesintiye sinirlenmeye hazır bir şekilde cebimden çıkarıyorum. Ama ekrandaki ismi okuduğumda, sırtışıımı zar zor gizleyebiliyorum.

Teal dün odamdan kaçtığına bana kızgındı, bu yüzden ona sakinleşmesi için zaman verdim. Ama bu sabah, ne yapacağını görmek için ona bir mesaj gönderdim.

Nasıl olduğunu sordum ve konuşmak isterse burada olduğumu hatırlattım. Neredeyse iyi davranıyormuşum gibi göründüm, oysa gerçekten, bundan sonra güveneceği tek kişinin ben olduğumu anlamasına ihtiyacım var.

Teal: İyiyim. Biraz başım dönüyor.

Deniz mavis: Ve kolayca sinirlenir.

Sorumu görmezden gelebilirdi ama yapmadı. Sadece bu da değil, ona semptomları hakkında bana açılabileceğini söylediğimde söylediklerimi dinledi. Bunun için onu daha sonra ödüllendireceğim.

Onun hakkında bilinmesi her şeyi öğrenmek istememden nefret ediyor ama bunu yavaş yavaş kabulleniyor. Çünkü mükemmel vücudundaki her kemikle benden nefret etse bile, onu sahiplenmeme izin verdiği an, ikimizin de içinde bulunduğu bu cehenneme boyun eğdi. Ve burada hayatta kalmasına gerçekten yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyor.

Ne de olsa artık tüm bunları onun için yapıyorum. Telefonum tekrar çalışıyor.

Teal: Not: Sen bir pisliksin ve senden nefret ediyorum. Biliyorum.

OceanofPDF.com

Zaman Bizi Değiştirir

Deniz mavisi

BAZEN doktorlarımdın bana yardım etmeye mi çalıştıklarını yoksa bana karşı mı çalıştıklarını anlayamıyorum. Ama yine de, paranoya řu anki ilaç tedavimin bir yan etkisi, yani bu dūřünceler sadece haplarımdan kaynaklanıyor olabilir.

Yan etkiler ters etki yaratır.

İlaçların yardımcı olması gerekiyor ama beni daha da kötüleştirme riski de var. Eğer durum buysa, gerçekten yardımcı oluyorlar mı?

Sigma House'da olanlardan sonra ona kızgın olsam da Declan'ın mesajına yanıt vermemin nedeni muhtemelen buydu. Nasıl olduğumu sordu ve her ne kadar ona siktirip gitmesini söylemek istesem de, içimi daha çok ihtiyacım vardı.

Duygularımı evrene gönderirsem, onları içimden atabileceğimi dūřündüm. Ve bir anlığına iře yaradı. Bununla savaşmak için o kadar çok zaman harcarken birine açılmak iyi hissettirdi.

Bu kişinin neden Declan Pierce olduğunu anlamak mümkün değil ama olan oldu.

Ne de olsa Declan benim erkek arkadaşım. Sayılır.

Burnumun kenarını sıkıyorum ve asansörün uğultusuna odaklanıyorum. Hayatımda değişmeyen tek şey, istesem de istemesem de her zaman Declan olmuştur. Diğer herkes ne kadar prezentabl olduğuma ya da ne yaptığıma bağlı olarak bocalarken

Declan bana hep aynı şekilde davrandı. Bana işkence etmek için kullansa bile tüm ilgisiyle.

Ve şimdi bu çizgileri bulanıklaştırdığımız için, kendimi ona daha da bağlı hissediyorum. Zevk ve nefret yoluyla.

O haklıydı. Birlikte geçirdiğimiz gecenin hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmaya çalışırsam kendime yalan söylemiş olurum ve bundan nefret ediyorum.

Asansörün arkasına yaslanıyorum ve onun hayatımda kendim için yaptığım ilk seçim olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Ailem okullarımı, tedavilerimi ve ilaçlarımı seçti. Arkadaşlarım üzerinde söz sahibi oldular. Yurt odamı ve stüdyomu bile onlar seçti.

Ama Declan, *ben seçtim*.

Başlangıçta anlaşılmaya zorlamış olabilir ama Cora'yı getirip onunla birlikte olup olmayacağımı sorduğunda kendimi tamamen ona teslim ettim. Çekip gidebilirdim. Cora'nın onu almasına izin verebilirdim.

Ben yapmadım.

O benim nefret ettiğim. Rahatsız etmek için benim. Benim işkenceme maruz kalacak. Telefonumu çıkarıp başka bir mesaj yazıyorum.

Deniz mavisî: Bencil. Sahiplenici.

Çok bunaltıcı.

Bu duyguların hiçbirisi ilacıma karşı bir tepki değil, ama yine de gönderiyorum, tek kelimelik cümlelerimin ona bir anlam ifade edip etmeyeceğinden emin değilim. İçimden atmam lazım. Damarlarımda bir çürük gibi dolaşıyor, her santimetrekaremi ele geçiriyor. Declan'ın iyi ya da kötü başka birine odaklandığını düşünmek bile derimi kaşıntırıyor.

Elimdeki telefon çalıyor.

Aynen.

Ne hakkında konuştuğumuzu bilmeme yetecek kadar konuşmuyoruz ama yine de hayatımda bana anlamlı gelen tek kişi o.

Asansör sarsılıyor ve dördüncü katta durduğunda midem bulanıyor. Kapılar kayarak açılıyor ve keşke bugün Dr. Parish ile polikliniğinde görüşebilseydim diye düşünerek dışarı çıkıyorum.

İntihar girişimimden sonra dört ay boyunca Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nu evim olarak görmemin üzerinden üç yıl geçti ve burada olmak hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu duvarların ağartılmış, steril kokusu burnuma dolduğunda kendimi hasta hissediyorum.

Eğer hayatım ikiye bölünebilseydi, o noktada bölünürdü. Buraya gelmeden önceki ben ve sonraki ben. Yolun ortasında duran kız,

ve bunu neden yaptığını hatırlamayan kız.

Delikler.

Neden artık burada olmak istemediğimi unutmanın beni huzura kavuşturacağını düşünürsünüz ama öyle olmuyor. Aksine, boşluğu daha da kötüleştiriyor.

Resepsiyon masasına doğru yürüyorum, arkasındaki duvarda asılı saate bakıyorum. Dr. Parish ile on beş dakika daha görüşmem gerekiyordu ve o asla erken gelmezdi.

Yine de kiosktan check-in yapıyorum ve randevu saatim geldiğinde bir mesaj almayı tercih ediyorum. Sonra koridorda ilerleyerek eskiden evim dediğim asgari güvenli koğuşa gidiyorum.

Buradaki herkes kendi iradesi dışında tutulmuyor. Sadece beşinci kattakiler içeri girip çıkmak için şifre gerektiren bir kapının arkasında kilitli tutuluyor. Buraya ilk geldiğimde, o bendim. Beni bir şilte ve çarşaf olan bir odada tuttular. Pencerelerde kiriş ya da parmaklık yoktu çünkü çarşafımdan bir ilmek yapıp bunu sonlandırmak için kullanmamı göze alamazlardı.

Bu kata çıkmam iki haftamı aldı çünkü o noktada artık beni tedavi etme girişimlerine karşı koyacak gücüm kalmamıştı. Kaçmak bir yana.

Uzun koridorda ilerlerken, eskiden benim olan odanın önünden geçiyorum. Koridorun karşısına bakıyorum ve Benny Walters'ın hâlâ orada, ileri geri sallanarak pencereden dışarı baktığını görüyorum. Bazen ona katılır, pencereden dışarıda gözlerini ayıramayacağı kadar ilginç ne gördüğünü merak ederdim. Hiçbir şey olmadığını anlamam birkaç haftamı aldı ve asıl mesele de buydu.

Sessizdi.

Huzurluydu.

Birkaç kapı aşağı yürüyorum ve kapıyı açık buluyorum. İçeriye baktığımda Alex'i yatakta oturmuş, defterine bir şeyler yazarken görüyorum. Patience tekrar yazmaya başladığını söylemişti, bunun doğru olduğunu görmek güzel.

Dışarıdan bakan biri yanından geçse Alex hakkında hiçbir şey düşünmez. Montgomery'de kendisine ait özel bir süitte iyi bakılıyor. Lancaster'ların Pierce'lardan daha fazla parası var ve bunu oğullarının ihtiyacı olan her şeyi almasını sağlamak için kullanıyorlar.

Süitin bir tarafında bir yatak ve uzun bir şifonyer var. Karşısında eliptik bisiklet ve ağırlıkların bulunduğu bir kanepe var. Uzak duvar pencerelerle kaplı ve uzun minderli bir bank bu duvarı boydan boya kaplıyor.

Beyaz tişörtü ve gri eşofmanının üzerindeki Montgomery Psychiatric Ward logosu olmasaydı, neredeyse bir ziyaretçi sanılabilirdi.

Odaya girdiğimde beni duyduğunu biliyorum. Sessiz değilim. Ama kafasını kaldırıp bakmıyor ya da bir şey söylemiyor. Okuldaki söylentilere göre iki yıldır konuşmuyormuş. Başarısız Sigma Sin kabul töreninden beri. Bu doğru mu yoksa artık kiminle konuştuğu konusunda seçici mi bilmiyorum ama bir şey söylediğini hiç duymadım.

Odanın derinliklerine doğru yürürken bana bakmıyor ve birlikte büyüdüğümüzü hatırladığım çocuktan ne kadar değiştiğini düşünmek kalbimi acıtıyor.

Patience'ın ağabeyi her zaman son derece dışa dönük biriydi. Herkesin arkadaşıydı ve sosyal çevresinde olmayan insanlara iyi davranan birkaç basketbolcudan biriydi. Benim gibi dışlanmışlara bile nazik davranırdı.

Koridorda karşılaştığımızda gülümserdi. Ve yağmurda bir yığın kitabı düşürdüğümde, onları toplamama yardım etmek için durur, sıırıslıkla olsa bile onları mahvolmasınlar diye eşofmanının altına saklardı.

Kabul töreninde ne oldu bilmiyorum ama artık farklı bir insan. Bazen bunun sebebinin ruhunun Sigma Sin için fazla iyi olması olduğunu düşünüyorum. Şeytan onu reddetti ve şimdi burada, bu işkencenin bedelini ödüyor.

"Hey, Alex." Karşısındaki kanepeye oturuyorum ama başını kaldırmıyor.

Kapısı açık olduğunda, randevularımı beklemek için buraya geliyorum çünkü bekleme odasından daha iyi ve Patience arkadaşlığı sevdiğini söylüyor.

Alex aldırıyor gibi görüldüğü için, bu benim rutinim haline geldi. Ne de olsa bir zamanlar benim yanımdaydı. Benim de onun yanında olmam en doğrusu. Hayatımı kurtardığı için Alex'e her zaman borçlu kalacağım.

Birkaç yıl içinde yer değiştireceğimizi ve buradaki kişinin o olacağını bilmiyordum.

"Seni tekrar yazarken görmek güzel." Odaya şöyle bir göz gezdirdim. "Çok resim yapıyorum. Meşgulüm. Paris'e gittim."

Yazdığı şeye geri dönmeden önce kalemi bir saniyeliğine duraklıyor.

"İşler bu kadar iyi gidiyorsa neden burada olduğumu merak ediyorsundur, değil mi?" İkimiz de eğlenmiyor olsak da gülüyorum. "Sanırım klinik olarak depresyonda olduğunuzda işler böyle yürüyor. Zorluyor olmam kafamın içindeki şeytanlardan kaçtığım anlamına gelmiyor."

Ayağımı yere vurup pencereden dışarı bakıyorum.

"Belki de burada kalmanın bir yolunu bulmuşsundur. Patience bana ailenin sana gitme seçeneği verdiğini ama senin gitmediğini söyledi. Bana söylediğinde anlamamıştım ama şimdi... bazen çok *zor* oluyor." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Alex'e bakıyorum, hâlâ yazıyor. Tepesindeki vantilatör altın sarısı saçlarını dalgalandırıp alnında savuruyor. Küçükken saçları kız kardeşininki gibi sarıydı ama yıllar geçtikçe koyulaştı.

Zaman bizi değiştirir.

Elinin arkasındaki ve kolunun ön kısmındaki yaralı deriyi göstermek için uzanıp saçlarını geriye doğru fırçalıyor. Sigma Sin'in ona yaptıklarının dalgalanan anıları.

"Teal." Patience'ın sesi kapı aralığından geliyor ve beni şaşırtıyor.

Ayağa fırlıyorum ve Patience ile Mila'nın beni izlediğini görüyorum.

"Selam." Gülümsemeye zorlayarak aceleyle odanın karşısına geçiyorum.

"Bir randevum vardı.

Umarım sakıncası yoktur."

Patience benden kardeşine bakarken kaşları çatılıyor. "Sorun yok."

Ses tonu sözleriyle uyuşmuyor.

"Pekala, gitmeliyim."

"Bekle." Mila yanından geçip Alex'in odasına doğru ilerlerken Sabır beni durduruyor. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Başımı sallıyorum ve Patience beni koridora kadar takip ediyor, kardeşinin duyamayacağı bir yere.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Orada ne yapıyordun?"

"Arkadaşlığı sevdiğini söylemiştin." Kaşlarım şaşkınlığımla birlikte çatıldı. "Sadece merhaba diyordum."

Patience kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Beyaz-sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve elmacık kemiklerinin keskinliğini ortaya çıkarıyor.

"Geçen gece kiminle olduğunu biliyorum, Teal." Patience'ın sesi keskin ve soğuk. "Declan'la birlikte ortadan kayboldun ve ertesi sabaha kadar yurda dönmedin."

Bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamak için oda arkadaşlarımdan kaçıyordum ama belli ki artık bundan kaçış yok.

"Declan'la arayı kapatmamız gerekiyordu. Konuşmamız gerekiyordu," diyorum ellerimi ceplerime sokarak.

"*Konuşmak* mı?" Patience gözlerini kısar. "Sanki her şey başladığında Violet Kole ile konuşuyordu. Hadi ama Teal. Ben aptal değilim. Ve eğer

Ben, bu var..."

Telefonunu çıkarıyor, ekranı görebilmem için çevirmeden önce bir süre kaydırıyor. Declan'ın sosyal medya hesaplarını açtı ve en son paylaştığı fotoğraf benim fotoğrafiydi.

Çarşaf boynuma kadar çekilmişken sırtımın bir profili. Yüzüm görünmüyor ama renkli sarı saçlarım yatağındaki kızın ben olduğumu ele veriyor.

Telefonu elinden kapıp bakıyorum. Ben uyurken fotoğrafi çekmiş ve internette yayınlamış. Keşke bu ilişkiyi bu kadar ciddiye almayı bıraksa.

"Karışık bir durum." Telefonunu ona geri veriyorum.

"Öyle değil ama." Patience omuzlarını geriye atıyor. "Çok uzun zaman önce değil, en kötü zamanlarında kardeşim senin yanındaydı. Onu buraya tıkan kişiyle vakit geçiriyor olman ne anlama geliyor?"

"Declan değildi."

"O cümleyi bitirme bile. Declan'ın babası kardeşliğin başkanlarından biri ve Declan da onların başkanı. Doğrudan sebep olup olmaması umurunda değil. Sorumlusu o. Bunu Alex'e nasıl yaparsın?"

"Ona hiçbir şey yapmıyorum." Bir adım geri atıyorum, savunmam yükseliyor. "Declan'ın yapıp yapmadığını da bilmiyorsun. Sen ve ben hâlâ lisedeydik, Patience. Hatırladın mı? Onlardan başka kimse ne olduğunu bilmiyor."

"Onlara güvenemezsiniz."

"Yoksa ne olur? Arkadaşım olmayı bırakacak mısın? Aynı fikirde olmadığın bir şeyi yapan her insanı dışlayamazsın. Bu nasıl bir hayat?"

"Sanki sen iyi yaşam tercihleri hakkında konuşacak birisin." Patience gözlerini kısıyor, beni yargılıyor.

Kendimi bildim bileli arkadaşız ve şimdiye kadar depresyonumu bana karşı hiç kullanmadı.

"Kardeşini korumaya çalışmanı anlıyorum ama bu çok alçakçaydı."

"Özür dilerim, tamam mı?" Ama bunu demek istese bile, duruşu serttir. "Seni arkadaşım olarak önemsiyorum Teal. Sana söylüyorum; Sigma Sin iyi bir şey getirmez."

Başımı sallayarak alaycı bir nefes alıyorum. "Beni, Mila'yı ya da Violet'i nasıl etkiledikleri konusunda endişelenmek için o kadar çok zaman harcıyorsun ki, asıl etkiledikleri kişinin sen olduğunu göremiyorsun Patience. Eğer dikkatli olmazsan kızgınlığın seni içten içe yiyip bitirecek. Güven bana, biliyorum."

Telefonum randevumla ilgili bildirimle çalıyor. Aynı anda Patience'in telefonu çalıyor ve söyleyeceklerini yarıda kesiyor.

"Al şunu." Geri ekiliyorum. "Gitmem gereken bir randevum var."

Patience kaşlarını çatıyor ve cevap vermeden önce telefonunun bir saniye daha almasına izin veriyor.

Söyleyecek başka bir şey yok. Patience için yargılamak ve suçlamak, kardeşinin bu durumdan asla kurtulamayabileceğini kabul etmekten daha kolay. Ne kadar anlayışlı olsam da, bu işin peşini bırakması gerekiyor, yoksa arkadaşlıkları mahvolacak.

Patience Alex'in odasına giriyor, kapının hemen önünde durup telefonla konuşuyor. Onun yanından geçip pencere kenarındaki koltukta bacak bacak üstüne atmış oturan Mila'yı görüyorum. Bir yandan dışarıya bakıyor, bir yandan da iyi olduğu bir konudan bahsediyor. Atkuyruğu yaptığı kahverengi saçlarını geriye doğru çekerken parmakları birbirine dolanıyor ve gökyüzündeki bulutlar dağıldığında, güneş ışığı saç tellerindeki kırmızı çizgileri ortaya çıkarıyor.

Alex hâlâ elinde not defteriyle yatağında oturuyor ama artık yazmıyor. Mila'ya bakıyor ve onun söylediği her şeyi dinliyor. Yüzü bomboş ama Sigma Sin'in onu yakıp kül ettiğini düşündüğümde gözlerinde bir parça ışık beliriyor.

Telefonum randevumun bildirimiyle tekrar çalıyor ve buraya geldiğimden daha da endişeli bir şekilde koridora geri dönüyorum.

Belki Patience haklıdır. Belki de ben yanılıyorum. Belki de aklımı kaybediyorum.

Teal: Belki de ben deliyim.

Belki de hepimiz öyleyiz.

Sen ve Ben

Deniz mavisi

AİLEMİN EVİ beş mil yarıçaplı bir alandaki en gösterişli canavarlıktır. Babamın parasının ve statüsünün bir göstergesi. Annem beni doğururken komplikasyonlar yaşadığından ve mirasını devam ettirecek bir oğul sahibi olma şansını kaybettiğinden beri önemsedığı tek iki şey bunlar.

Her yeni girişim bana asla onun gurur bir şey olamayacağını hatırlatıyor.

Ön kapıda duraksıyorum ve bu gece buraya gelmeyi neden kabul ettiğimi merak ediyorum. Declan'la birlikte bağış gecesine katıldıktan sonra babam benimle konuşmayı reddetmişti, o yüzden bu toplantı için neden davetiye gönderdiğini bilmiyorum. Genellikle akşam yemeği partilerinden uzak durmamı tercih eder çünkü onu arkadaşlarının önünde utandıracağımdan endişe eder.

Belki de Dr. Parish ile konuşmuş ve ilaç tedavimin ayarlandığını duymuştur ve bunu kaldırabilecek kadar sağlıklı bir zihinsel alanda olduğumu düşünüyordur.

"Boo."

İki kol karnımı sararak gecenin serinliğini ısıtıyor ve Declan'ın bedenine doğru çekildiğimde şaşkınlıkla sırıyorum.

"Pislik." Ona vuruyorum ama gitmeme izin vermiyor.

Ağzını kulağımın dibine daldırıyor. "Bu sefer seni yakaladım."

O yaptı ve ben sürprizlerden nefret ederim. Ama yine de çırpınmayı bırakıyorum çünkü beş dakikadır bu kapının önünde donmuş bir şekilde duruyorum, eşikten geçemiyorum ve bir şekilde o bu sınırları yok ediyor.

Ona baktım. "Bu sefer şanslıydın." "Mm-hmm." Göz kırıyor, gitmeme izin veriyor.

Bu gece iyi görünüyor, ki bu onun için alışılmadık bir şey değil, sadece her zamankinden daha şık giyinmiş. Pantolon ve gömlek giymiş ama kravat takmamış, böylece üst düğmelerini açık bırakabiliyor. Kollarını kıvrımış, kalın ön kollarını gösteriyor. O bir zengin erkek pornosu ve ben de buna açık olmaktan nefret ediyorum.

Declan saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor. "Biraz daha pembe eklemiştir."

"Kendimi parlak hissediyordum. Neden buradasın?"

"Baban sana söylemedi mi?" Declan ellerini ceplerine soktu. "Babalarımız bu gece iyi oynamaya karar verdi."

"Bunun bir arkadaş toplantısı olduğunu sanıyordum." Bir kaşımı kaldırdım. "Ama baban buradaysa, sanırım değil."

"Şeytanla yapılan anlaşmalar genellikle onun varlığını gerektirir." Declan elimi elinin içine aldı. "Onları bekletmek istemeyiz."

Zili çalıyor, ilk geldiğimde beni kapının eşiğine hapseden buzları çözüyor. Neye doğru yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir kez olsun Declan yanımda olduğu için minnettarım, böylece bunu tek başıma yapmak zorunda kalmıyorum.

Declan'a baktığımda soğuk bir ifadeyle karşılaşıyorum ve düşüncelerini okuyamıyorum. Dümdüz ileriye bakarken gözleri çalışıyor, başparmağı elimin arkasını okşuyor.

Sahte değil, gerçek bir erkek arkadaş gibi davranıyor ve bu çok kafa karıştırıcı.

"Sorun ne?" diye soruyor, bana bakmadan.

"Hiçbir şey." Tekrar öne doğru bakıyorum. "Bu gece çok şıksın. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Göz ucuyla Declan'ın sade kıyafetimi incelediğini görüyorum. Siyah kot pantolonla siyah askılı bir üst giyiyorum. Normalde bundan daha renkliyimdir ama dolabımı karıştırırken hiçbir şey içime sinmedi, bu yüzden sahip olduğum en şık kıyafetleri seçmeye çalıştım.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Declan elimi sıkıyor. Gülümsememi bastırırken yanaklarım ısınıyor.

"Teşekkür ederim."

Yanağımın içini kemiriyorum, onun ilgisinden dolayı gerginim.

Neyse ki ön kapı açılır ve gerginlik sona erer. Margarite kapı aralığında gülümseyerek duruyor.

"Bayan Tealene."

"Merhaba, Margarite." Declan diğer elimi bırakmayınca boştaki elimle el sallıyorum.

Margarite, ailemin evini ziyaret ederken gördüğüm tek parlak nokta. Beni yetiştirdiği için annemden daha fazla övgü alıyor. İlk panik atağımı geçirdiğimde yanımda olan oydu ve her ayarlanmış dozda ve karanlık anda benimle birlikte oturdu. O olmasaydı bugün hala burada olur muydum bilmiyorum, bu yüzden yanımda olduğu için minnettarım, özellikle de beni yetiştirmek imkansız bir görev olduğu için.

"Herkes Mavi Salon'da." Gülümsüyor ve içeri girebilmemiz için kenara çekiliyor.

Kimsenin oturma odalarına onları ayırt edecek bir isim verecek kadar çok parası olmamalı. Ama babam böyle biri işte; harcayacağı yıllardan daha fazla servetin içinde boğulabilmek için başkalarının kanını emiyor.

Declan beni ileriye doğru yönlendirirken elimi bırakıp avuç içini belime koyuyor. Yanına mühürlendim ve başımın tepesine bir öpücük kondurup beni içine çekmek için bir an duraklaması rahatlatıcı. Bütün günü stüdyoda geçirdiğim için muhtemelen boya kokuyorum, ama o aldırıyor gibi görünüyor.

"Rahatla." Sırtımı okşuyor, evin içinde bana rehberlik ediyor.

Onun dokunuşu -onun rahatlığı- sinirlerimin bir kısmını serbest bırakıyor. Ama onunla her fırsatta mücadele etmeye alışkınım, bu yüzden doğal olarak karşılık veriyorum.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Declan kıkırdıyor, oturma odasına girdiğimizde benim şakacı kızgınlığımı görmezden geliyor.

Bu yemeklere katıldığında insanlar genellikle beni görmezden gelir. Ama Declan yanımdayken odaya girdiğim anda tüm gözler üzerimize çevriliyor. Buna odanın ortasında durmuş babamla konuşan Ian Pierce'ın gözleri de dahil.

Bizi izlerken yüz ifadeleri gergindi. Ian Pierce'ın bakışları Declan'a kaymadan önce saf bir tiksintiyle bana yöneliyor. Declan'ın amacı ikimizin de ailesini kızdırmaksa, bunu başardı.

"Öfkeli görünüyor." Declan'a bakıyorum, o da sırtlıyor.

"Güzel."

Etrafıma bakarken, insanların bakmıyormuş gibi yapmalarını izliyorum. Konuşmalarına dönüyorlar ve doğrudan göz teması kurmaktan kaçınıyorlar. Ama Jase ile göz göze geldiğimde omurgam karıncalanıyor.

Geçen gece bağış gecesinde olanlardan sonra ailemin beni neden burada istediğini şimdi anlıyorum. Bu beni bir odaya sokmak için büyük bir tuzak.

müstakbel kocamla. Bu da Declan'ın bir anda ortaya çıkıp benimle burada olmasını açıklıyor.

Benim iyiliğim için bir şey yapacağını düşünmemeliydim. Bu onun kendi çıkarları doğrultusunda yürüttüğü bir güç oyunu. Tek önemsedığı bu.

Ian babamdan ayrılıyor ve odayı geçerek oğluna doğru ilerliyor. Grup konuşmaya devam ediyor ama gözlerinin ona kaydığını, durumu takip ettiklerini gözden kaçırmıyorum.

"Declan," Ian oğlunun adını gıcırdatarak söylüyor. "Bir kelime."

Declan elimi bırakıyor ve ben de ortadan kaybolmasını bekliyorum. Ama önce çenemi kaldırıyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ve dudaklarımı iffetli bir öpücük konduruyor.

Yumuşak ve narin.

Onun gibi değil.

"Hemen döneceğim," diye mırıldanıyor ağzıma karşı ve babasını takip etmek için dönüyor.

Kalbim hızla atarken yanaklarım ateşle kızarıyor. Vücudum ondan nasibini aldığına göre, bağımlısı olduğumu inkâr edemem. Küstah yorumları ya da bencil güdülerıyla beni ne kadar kızdırırsa kızdırсын, dokunuşu tenimi ateşe veriyor.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, babasıyla konuşmak için odanın kenarına doğru kaybolurken arkasını izliyorum. Her yerde gözler üzerimde ve kendime öpücüğün oda için olduğunu hatırlatıyorum.

Bu bizim bir gösteri. Gerçek değil.

"Açık konuştuğumu sanıyordum." Babamın sesi düşüncelerimi kesen keskin bir ustura gibi.

Döndüğümde onu tam arkamda, kolunda annemle dururken buluyorum. Gülümsemesi zoraki ve gözleri gergin olduğunda yaptığı gibi odanın içinde geziniyor.

"Merhaba baba." Sıkı bir gülümseme sunuyorum.

"Denemeyin ve-" Omzumun üzerinden bir şey dikkatini çekince babam sözünü kesiyor. "Ah, Jase."

Jase yanımda dönüyor, babama gülümsüyor. Dikkati bana yöneldiğinde, ondan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Onun ailesi de benimkine çok benziyor, zenginler ve Sigma Sin soyundan geliyorlar. Jase'i kampüste birkaç kez gördüm ama hiç konuşmadık. Onun ya da ailesi hakkında duyduğum her şey dedikodudan ibaret. Ama kocaman gülümseyip elimi uzattığında, bunun gerçek olduğuna inanmıyorum.

"Sen güzel Teal olmalısın." Elimin arkasını öpüyor. "Declan iyi şeyler söyledi."

"Declan?" Neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum, babamın önünde inandırıcıymış gibi davranmam gerektiğini fark ettim. "Doğru... bu onun için çok... hoş."

Jase'in kaşları çatılıyor, elimi indirirken beni izliyor.

"Bu gece burada bu kadar çok insan olacağını bilmiyordum." Jase'in gözlerini benden ayırmamasını görmezden gelmeye çalışarak dikkatimi tekrar aileme veriyorum.

Bu adamla bir gün evlenmem gerekiyor ve şu anda onun hakkında bildiğim tek şey, tenimdeki dudaklarının vücudumdaki her kemiği huzursuz ettiği.

"Bazı misafirlerimiz beklenmedikti." Babamın sesi keskinleşir. "Declan'ın size katılacağından bahsetmemiştiniz."

"Son saniyelik bir şeydi." Kapının önünde durana kadar burada olacağını bilmediğimi düşünürsek bu yalan değil.

"Anlıyorum." Babam omzumun üzerinden Declan ve babasını izliyor, duruşu gergin. "Ivans ailesi önümüzdeki hafta yıllık av gezimiz için bize katılacak. Bu sana ve Jase'e dikkat dağıtıcı şeyler olmadan birbirinizi daha iyi tanımanız için biraz zaman kazandıracak."

"O seyahatlerden birine hiç çıkmadım." Declan'la çıktığımı açıkça belirtmek için elimden gelen her şeyi yaptığım halde hâlâ bana tuzak kurmaya çalışması hoşuma gitmiyor.

"Bu yıl gideceksin."

"Ben-"

"Orada görüşürüz, Teal." Babam annemin kolunu bırakıyor, böylece fısıltısını kimsenin duyamayacağı bir yere yaklaşabiliyor. "Paris'teki yazını kimin finanse ettiğini unutma. Ya da *kendini iyi* hissetmediğin zamanlarda bile seni Montgomery'den kimin uzak tuttuğunu. Av gezisinde olacaksın. Bu bir soru değil."

"Biri avlanmak mı dedi?" Ian Pierce babamın yanına gelip omzuna vuruyor.

Declan babasının yanında ve eğer mümkünse, Jase'in yanımda durduğunu gördüğünde bakışları daha da soğuklaşıyor.

Babam bir adım geri çekiliyor ve Declan elimi tutarak beni yanına çekiyor.

"Jase." Ona başını sallar.

"Hey, Dec." Jase bir adım geri çekilir. "Sonra evde görüşürüz."

Jase, Declan'ın sessiz emrine uyarak iyi bir küçük asker gibi ortadan kaybolur. Ama o gittiğinde bile Declan'ın üzerinden yayılan gerilimden hiçbir şey eksilmiyor.

"Bu bir aile geleneği." Babam Ian'ı başından savmaya çalıştı. "Donovan ailesinin av gezisi."

"Ivans'larla birlikte," diyor Ian, işin peşini bırakmayarak. "Duyduğuma göre Evans'lar ve birkaç kişi daha orada olacaktı. İş konuşmak için harika bir fırsat gibi görünüyor."

"I-"

"Belki Portland Projesi bile olabilir," diye babamın sözünü kesen Ian, sonunda onun dikkatini çekmeyi başardı.

Babamın kaşları çatıldı. "Portland Projesi için yatırımcılarla çoktan tanıştığını sanıyordum, yani bu konu kapanmıştı."

"Öyleydi." Ian omuz silkiyor ve viski bardağını dudaklarına götürüyor. "Ama çocuklarımıza örnek olmak adına, belki de bazı değerlendirmeler yapmanın zamanı gelmiştir diye düşündüm."

Babam içkisinden bir yudum alıyor, şüpheci olduğu belli ama bu oyuna gelmeyecek kadar da akıllı. "Katılıyorum. Neden Rochester Gölü'nde bize katılmıyorsun, daha fazla konuşuruz?"

"İsteriz." Ian sırtıyor.

Harika.

Hayvanları avlamak yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de işler kötü giderse birbirlerini avlama riskimiz var.

Declan'a bakıyorum ve o da bu durumdan benden daha mutlu görünmüyor. Bakışları babasına sabitlenmiş ve konuştukları her neyse onu rahatsız etmiş gibi görünüyor. Declan ve babası hiçbir zaman sevgi dolu bir baba ve oğulun parlak bir örneği olmayabilirler, ama şu anda onlardan gelen soğukluk buz gibi.

Ian bardağının dibine ulaştığında babam, "Sana bir içki daha alalım," diye teklif ediyor.

"Ben de bir tane isterim." Onlar uzaklaşırken Ian omzunun üzerinden Declan'a bakıyor ve ona sadece sessiz bir uyarı olabilecek bir şey gönderiyor.

"Baban bu gece son derece hayırsever görünüyor." Bir kaşımı kaldırdım. "O asla hayırsever değildir."

"O zaman ne istiyor?"

Declan omurgasını dikleştiriyor ve bana baktığında dikkatini dağıtan her neyse ondan sıyrılıyor. "Önemli bir şey değil."

"Bana yalan söylemene gerek yok." Beni başından savmaya çalışmasına sinirlenerek ondan uzaklaşıyorum.

"Değilim, bırak . umurunda, bu bir iş."

"Onlar için," diye bağıyorum, istediğimden daha yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum ve gözler çoktan üzerimde. "Her neyse Declan, bana bir şey söyleme o zaman. Ben buna alışkınım. Beni istediğin kadar kullan, ama Tanrı beni bu konuda bilgilendirmekten korusun."

"Teal-"

" değil." Koluma uzandığında geri çekiliyorum. "Biraz hava alacağım."

Duvarlar yaklaşıyor ve insanlar bakıyor. Yardım etmek için hiçbir şey yapmadıkları halde gözleri sahte bir endişeyle doluyor. İzleyecekler. Fısıldayacaklar.

Elimde daha şey kalana kadar beni kullanacaklar.

Bir hiç olana kadar.

Dönerek bir grup insanın arasından geçiyorum ve yanlışlıkla bir kadının elindeki şampanya bardağını deviriyorum.

"Dikkat et," diye tersledi, elini artık ıslak olan elbisesinde gezdirerek. "Özür dilerim."

Öyleyim. Bana bir faydası olduğundan değil. Ama burada olduğum için, çabaladığım için, babama bir şey anlatabileceğimi ve onun da bir kez olsun gerçekten umursayacağını düşündüğüm için üzgünüm.

"Teal, bekle." Declan beni takip ediyor, ben bahçeye açılan cam kapıları iterken elimi tutmaya çalışıyor.

"bir dakika ver," diyorum, izin vereceğinden emin değilim.

Beni bahçeye kadar takip ediyor ve cam kapıları arkamızdan kapatıyor.

"Siktir." Tırnaklarımı kafa derime geçiriyorum ve muhtemelen içeride duran insanların duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğimi biliyorum ama umurumda değil.

Bu gece buraya gelirken ne düşünüyordum?

Babamın beni ciddiye alacağını mı? Fikrini değiştirebileceğimi mi?

"Teal." Declan kolumu tutup beni ona doğru çevirdi.

"Yapma." Yumruğumu göğsüne vuruyorum ama onu itmeme izin vermiyor.

Beni kendine çekiyor, vücutlarımız birbirine çarpıyor. Bir kolu belime dolanarak beni kendisine bağlarken, diğer eli saçlarımın arkasında duruyor ve kulağımı göğsüne yapııştırıyor.

"Sorun yok." Gömleğini kavrıyorum, içimdeki endişe sarsılırken kalp atı larını dinliyorum. "Ben iyiyim."

Declan çenesini ba ımın üstüne yaslayıp derin bir nefes alıyor. "Yalan söylemeyi bırak. Burada sadece sen ve ben varız."

Sırtımı ok uyor ve ben de gözlerimi kapatıp ona sarılıyorum. Tüm kalbimle bunun aradığım huzur olmasını diliyorum, oysa olamayacağını biliyorum.

"Sadece sen ve ben," diye fısıldıyor.

OceanofPDF.com

Soğuk SAVAŞIMIZDAN Önce

Deniz mavisi

BAHÇE, ailemin evinde huzur bulduğum tek yer. Küçükken burada vakit geçirir, Margarite ile ekim yapar ya da resim çizerdim. Doğayla iç içe olmanın besleyici bir yanı var. Büyümenin ve yaşam döngüsünün iyileştirici bir yanı.

Burası stüdyomun dışında beni rahatlatan tek yer. Bu gece hariç, soğuk, karanlık ve renksiz.

Declan'ın gömleğini bırakıyorum ve bakışlarından kaçınarak geri çekiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve karnımı sıkarak merkezimi buluyorum. Declan beni patlamalarımın şaşırmayacak kadar uzun süredir tanıyor ama birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimiz için son zamanlarda daha net bir resim elde ediyor. Kırılğanlıklarımın tadına bakıyor olması sinir bozucu.

Deli kız olmaktansa kaltak olmayı tercih ederim.

Bu yüzden ondan nefret etmek her zaman çok kolay olmuştur.

"Çocukken beni burada bulduğun zamanı hatırlıyor musun?" Partiden biraz uzaklaşmak için verandaya doğru yürürken soruyorum. "Sanırım on yaşındaydım ya da o civarda bir yerdeydim."

Her iki taraftaki saksıların arasından dolanan parke taşlı yolu takip ediyorum. Banklar ve çalılar etrafa dağılmış, kilit noktalara birkaç taş heykel dikkatle yerleştirilmiş.

"Hatırlıyorum." Declan beni takip ediyor.

Bahar gelmiş olabilir ama geceleri hala soğuk. Bu nedenle, bazı çiçekler açarken, birçoğu hala taç yapraklarını çıkarmak için sıcaklığı bekliyor.

Margarite'in ayçiçekleri için ayırdığı toprak alanda duruyorum. Şu anda yerde soğuk, boş bir kare var. Declan'la buraya en son geldiğimizde ayçiçekleri parlak ve çiçekliydi ve ona en sevdiğim çiçekler olduğunu söylemiştim.

Bağış kampanyası için teslim ettiği elbiseye iğnelediği elbise bir şeyi kanıtlıyorsa, hatırlamış olmalı.

Gözlerimi kapatarak, yazın bu bahçeyi ısıtan güneş ışığını özleyorum.

Ayçiçeklerini özledim.

Sarı renkte her zaman benimle konuşan bir şey var, aynı zamanda her zaman ulaşılamaz hissettirse bile. Sarı mutluluğu ve pozitifliği temsil eder.

Sarı sıcaktır.

Sarı umutludur.

Sarı, umut ve güç dolu bir ayçiçeğidir. Ama ben güçlü değilim, parlak da değilim.

Çoğu gün gözlerimi açacak iradeyi zor buluyorum. Topraktaki tohum gibiyim, yüzeyi kazıyorum, ancak düşündüğümde daha derin olduğumu fark ediyorum.

Ulaşamayacağı bir yerde, bir bardak su için çaresiz.

Boş ayçiçeği tarlasının yanındaki banka çöküyorum ve Declan ellerini ceplerine sokmuş beni izliyor. Ay, şeytan için çalışmaya daha uygun biri için uygun olmayan bir hale gibi onu çerçeveliyor.

Yıldızlar berrak geceye serpiştirilmiş ve obsidyen karanlığa karşı göz kamaştırıcı derecede parlaklar.

Soğuk savaşımız başlamadan önce Declan'la iyi anlaştığımızı hatırladığım çok az zaman var. Onunla bahçede olmak bunlardan biriydi.

Ailemin partilerinden birinden saklanıyordum ve Declan buraya gelip beni buldu. Karşılıklı banklarda oturduk ve çiçekler, boyalar ve bu tür etkinliklere katılmaya zorlanmamızın ne kadar sıkıcı olduğu hakkında konuştuk.

O zamanlar hâlâ gençti ve masumiyeti henüz tam olarak sönmemişti. Bu babasının kölesi olmadan önceydi. Ian Pierce onu dışarıda bir Donovan'la konuşurken yakalamadan önceydi.

Declan'ın bana en son iyi bir şey söylediği ya da kendi seviyesindeymişim gibi davrandığı zamandı. Ondan sonra, kanım ve sosyal etkileşime girememem yüzünden benimle alay etti ve içindeki iyi olan her şey gitti.

Şimdi Declan'a bakarken, dönüştüğü soğuk kalpli canavarın ötesini görmeye çalışıyorum. Bahçede oturup bir saat boyunca benimle konuşan çocuğa dair herhangi bir ipucu arıyorum. Etrafındaki kil sertleştiğinden beri var olmayan bir çocuk.

Declan bana bakıyor ve ben onun benim hangi versiyonumu gördüğünü merak ediyorum. Dünyayı hala berrak gözlerle görebilen küçük kızı mı yoksa üzerini defalarca boyadığım için artık tanıyamadığım halimi mi?

Tam da bir tanesi gökyüzüne fırladığı anda yıldızlara bakıyorum. Sönmeden önce bir dilek tutmalıyım muhtemelen ama hayatımda zaten çok fazla soyut şey var ve bunlara bir de *umut* eklememe gerek yok.

Declan'a "Dün Alex'i gördüm," diyorum ve Alex'in adını duyunca yüzünün değişmesini izliyorum.

"Dr. Parish'i görmeye gittiğinizde mi?" Başımı salladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

Gökyüzüne bakıyor.

"Alex'e olanlardan sen mi sorumluydun?"

Bankı kavriyorum, Declan'ın muhtemelen bana cevap vermeyeceğini biliyorum çünkü hiçbir soruma gerçekten cevap vermiyor, ama Patience'ın haklı olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Alex beni 16 yaşımıdayken kurtardı ve ona borçluyum. Declan'a güvenmek beni kötü bir insan yapar mı bilmem gerek.

"O kadar basit değil." Declan saçlarını alnından çeker.

Yanımdaki banka çöküyor ve kolunu bankın arkasına uzatıyor. Bakışları, küçük renkli yaprak patlamalarının soğuk ve karanlık geceyi böldüğü uzaklara kayıyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Elini yüzüne sildi. "Oradaki herkes dolaylı ya da dolaysız olarak sorumluydu."

"Kendini mi suçluyorsun?"

Declan bana doğru bakıyor ve başparmağını omzumun arkasında gezdiriyor. "O odada olanlar için kendimi suçlamıyorum çünkü benim de onun kadar kontrolüm . Ama sonrasında bu konuda hiçbir şey yapmadığım için kendimi suçluyorum."

"Ne oldu?"

Declan başını sallayarak bakışmamızı kesiyor. "Bunun bir önemi yok. Olan oldu ve artık geri dönüş yok."

Soruyu geçiştirmesine şaşırmadım. Ve umursamam gerekse bile, umursamıyorum. O haklı. Şu anki sonucu değiştiremeyeceğimize göre, o zamanlar ne olduğunun bir önemi yok. Bu yüzden kefaretin gerçek bir şey olup olmadığını hiç anlamadım. Hiçbir telafi birinin günahlarını tamamen silemez.

Alex yanmış, yaralanmış ve bir psikiyatri koğuşuna kapatılmıştır. Hiçbir şey ona kaybettiklerini geri veremez ve Declan da bunu biliyor.

Declan'ın başparmağı çıplak omzumu sıyırarak tenimi gıdıklıyor. Bakışlarını uzaklara diktiği için bunu yaptığının farkında bile olmayabilir. Bana karşı asla nazik ve tatlı değildir. Ama bir şekilde, yavaş yavaş, bir şeyler değişiyor.

Declan uzaklara bakarak, "Onu görmeye giden tek kişi sen değilsin, biliyorsun," diyor. "Birkaç gün önce ben de oradaydım."

"Sabır Alex'i görmeni mi sağlıyor?" Kaşlarım çatılıyor ve Declan kıkırdıyor. "Neden onun iznine ihtiyacım olsun ki?"

"Sanırım bilmiyorsun." Lancaster'ların Sigma bağları Alex'in ötesine uzanıyordu, bu yüzden ailesinin muhtemelen bu konuda bir sorunu olmazdı. "Ama olanlar için seni suçluyor."

"Patience neden bahsettiğini bilmiyor." Declan'ın çenesi geriliyor ve muhtemelen onunla benzer bir yüzleşme yaşadığını hissediyorum. "Ve bilip bilmemesi de umurumda değil. Alex artık nerede durduğunu biliyor ve önemli olan da bu."

"Demek Alex'le konuşuyorsun?" Declan'a bakıyorum. "Hiç karşılık verdi mi?"

Declan bakışlarımı karşılıyor, beni izlerken hâlâ omzumda daireler çiziyor. "Hayır."

Yazdıklarının iyileştiği anlamına geldiğini ummak çok fazlaydı, bu yüzden sanırım Patience haklı.

"Müstakbel nişanlıyla sohbetin nasıldı?" Declan, ses tonunda taze bir acılıkla konuyu değiştirerek soruyor. "Jase bu gece hiç vakit kaybetmedi."

"İyiymi." Omuz silkiyorum, evin pencerelerinden bakıyorum ve Jase'in Mark Gallagher'ın kızlarından biriyle konuştuğunu görüyorum. "İyi birine benziyor."

Declan mırıldanıyor, benim gibi Jase'i izliyor.

"Babamın bu gece bana tuzak kurmaya çalıştığını biliyor muydun? Bu yüzden mi geldin?"

"Tahmin etmiştim. Jase burada bir akşam yemeği partisine gideceğini söyledi ve ikiyle ikiyi bir araya getirmek çok da zor olmadı."

Pencereden Jase'i izliyorum. "Bütün bu maskaralık babamın benimle ilgili planlarını sadece bir süreliğine erteleyecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Eninde sonunda bu iş bitecek ve ikimiz de başladığımız yere geri döneceğiz."

"Şimdiden kaçmak için bahaneler uydurmaya çalışıyorsun?"

"Daha çok, sonuç aynı olacakken bunu neden yaptığınızı anlamaya çalışmak gibi."

"Sana söyledim-"

"Kendince sebeplerin var." Gözlerimi deviriyorum. "Biliyorum. Sen de babama çamur atmak istiyorsun ya da baban sana ne yaptırıyorsa. Ama zamanını boşa harcıyorsun Declan. Her ne arıyorsan, hatırlamayacağım."

"Sanırım göreceğiz."

Declan'ın iyimser biri olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu gece öyle görünüyor. "Babanı nasıl bu kadar kolay ikna ettin?" Ona bakarak soruyorum.

pencereden geri döndü. "Partiye birlikte girdiğimizde sinirli görünüyordu. Sonra bir de baktım ki ailemin av gezisine kendini davet ettiriyor. Benimle çıkmandan mutlu olması için ona ne söyledin? Hep düşünmüştüm-"

Sözümü , kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Ne düşünüyorsun?" Declan cümlemi bitirmediğimde soruyor.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ne düşündüğümü biliyorsun Declan. Oradaki herkes bunu ya yüzüme karşı ya da arkamdan söyledi. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü bir sır değil. Ve belki de haklılar. Hangisine sorarsan sor, Alex'le aynı koridorda olmaktan bir erime nöbeti uzakta olduğumu söyleyeceklerdir."

Declan çenemi tutup yüzümü ona çeviriyor. Gözlerinin yoğunluğu, genellikle onun etrafında tuttuğum bariyerleri delip geçiyor.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar," diyor dişlerini sıkarak. "Ve sen oraya ait değilsin, içlerinden biri ne derse desin."

"Bunu sen söylüyorsun, doktor olmayan."

"Bu konuda bana güven." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve tenimde bıraktığı iz yanıyormuş gibi hissediyorum.

"Declan." Adı neredeyse bir fısıltı.

Bir soru.

Bir korku.

Onu gökyüzü, beni de okyanus olarak düşünebildiğimde bu daha kolaydı. O zaman birbirimizin zıttıydık ve anlamaya çalışmamı gerektirecek bir şey yoktu. Ama ufku unutmuştum. İki zıt ucun buluştuğu bir yer. Ve şimdi o sanki üzerime yağan bir fırtına bulutu gibi.

Biz karşıt güçler miyiz, yoksa bir bütün müyüz?

Düşman mıyız yoksa birbirimizin aynası mıyız?

Declan ağzımı kendine çekiyor ve o bir gelgit dalgası gibi .

O çenemi tutarken elim bileğini kavırıyor. Öpücük basit. Dil, diş ve kavga yok. Ama yine de tüm duygularımı hissettirmeyi başarıyor. Bana sert davrandığı zamanlardan daha güçlü, tıpkı suyun ateşten daha fazla zarar verme gücüne sahip olması gibi.

Alevler yüzeyi kömürleştirir, ama nehirler çatlaklardan kayar. Yüzeyi aşındırır ve şeklini değiştirirler.

Declan bir elini saçlarımın arkasına doluyor ve ben de gerçekmiş gibi öpücüğüne gömülüyorum.

Ondan neden nefret ettiğimi unuttum.

Gökyüzünde sonsuza dek süzülen bir yıldız olmadığımı unutuyorum. Ve ayrıldığımızda ve serin gece aramızdaki boşluğu doldurduğunda, hiç bu kadar hafif olmamıştım.

Declan gözlerimin içine bakıyor ve onun düşman olmadığını düşünmek istiyorum. Ama bakışları omzumun üzerinden geçtiğinde ve pencereden beni izleyen Jase'i görmek için döndüğümde, bunun sadece bir oyun olduğunu hatırlıyorum.

Sahte.

Declan istediğini yapmam için iplerimi çekiyor. Ama beni asla gerçekten istemeyecek.

"Hadi içeri girelim. Hava soğuk." Declan ayağa kalkıyor, eve doğru ilerlemeden önce beni bekliyor.

Ama kimse izlemediği için bu sefer elimi tutmuyor.

Bir Kara Deliğin İçine Düşmek

Declan

Briar'ın ana avlusu gün ortasında her zaman kalabalık olur. *Yanlışlıkla* karşılaşmaya çalıştığınız birini yakalamak için kolay bir yerdir.

İşte bu yüzden masalardan birine oturmuş, ayaklarımı uzatmış bekliyorum. Renkli küçük minnoşumun bir sonraki dersi için ortaya çıkmasını izliyor ve bekliyorum.

Teal son yirmi dört saattir benden kaçıyor ve ben de ona izin verdim. Babasının partisinden sonra onu rahat bıraktım çünkü bu kadar sosyal etkileşim onu ketum yapıyor ve önceden inşa edilmiş savunmaları olmadan engellerini aşmak zaten yeterince zor. Ama artık yeter.

Onunla ne zaman bir adım ileri gitsem, savaş pozisyonuna geri dönüyor. Her fırsatta bana meydan okuma dürtüsüne karşı koyamıyor ve benden nefret etmek için yeni nedenler bulmakta ustalaştı.

Eskiden bana diş bilemesinden ne kadar keyif alsam da, artık bazı şeylerin değiştiğini kabul etmesini duymaya hazırım.

Ondan nefret etmenin bir amacı vardı ve yıllarca bana iyi hizmet etti, ama artık değil. Ian Pierce'ın el kitabında belirtilen kurallara göre oynamaktan bıktım. Tealene Donovan artık sınırların dışında değil.

En azından benim için değil.

Başka biri ona elini sürmeye kalkarsa, o başka bir hikaye.

Bu anlaşmayı yaptığımdan beri inkar ediyorum. Onun benim merhametimde ve yatağında olmasının nasıl bir şey olduğunu hissettiğimden beri. Teslim olup beni öptüğü anda değişen şeye direniyordum. Ve şimdi ben bunu kabul ettiğime göre, onun da aynısını yapması gerekiyor.

Kole, avlunun karşısında Violet ile birlikte duruyor. Onu Sosyal Bilimler binasına karşı kafeslemiş ve kendi dünyalarında bir şeyler konuşuyorlar. Kole, Violet'in siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve Violet kızarıyor.

Onun saçları dümdüz, benimkiler ise hafif dalgalı. Yine de benzerliklerimizi inkâr edemem. Kole'ye duyduğumuz ortak güven dışında kız kardeşimle pek ortak noktamız olmayabilir ama Pierce'in mavi gözlerini ve gece yarısı saçlarını paylaşıyoruz.

Violet'i hâlâ babama açmadım ama yakında açacağım. Kanlı canlı bir kardeşini bunca yıl saklamış olmasının ne anlama geldiğini henüz sindirebilmiş değilim. Onu babama karşı kullanmak isterdim çünkü yalancı bir piç olduğu için acı çekmeyi hak ediyor ama Kole'u onunla birlikte izlerken bunu yapamayacağımı biliyorum.

En iyi arkadaşımın içindeki iyiliği ortaya çıkaran tek kişi o.
-Kanlı ve çarpık olsa da iyi.

Yine de, Kole bu işe karışmamış olsa bile, onu incitecek bir şey yapabilir miyim bilmiyorum. Ağabeyim Emmett ile hiç yakın olmadım, bu yüzden ailemi bu kadar önemseyebileceğimi düşünmemiştim. Ama Braxton Violet'i rehin aldığında, onun kız kardeşim olduğu ortaya çıktığında koruyucu bir dürtü devreye girdi. Genelde sadece Sigma House için ayırdığım bir dürtü.

Kole, Violet'in elini tutuyor ve onu binadan uzaklaştırıyor. Onu bir sonraki sınıfına götürüyor ve kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar onu izledikten sonra bana doğru geliyor.

Dönerek masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturur ve Violet'in az önce girdiği binaya bakar.

"Önümüzdeki iki saat boyunca burada oturup onu mu bekleyeceksin?"

Violet'in sınıfının bulunduğu pencereye bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.
"Evet."

"Tam bir sapıksın."

"Konuşmayı seven birisin. Kimi , Dec?" Cevap vermeyince bilmiş bilmiş sırıtıyor.

Babam Teal'e olan ilgimi yeni yeni fark ederken, Kole onu kütüphanedeki raflara kadar takip ettiğim andan itibaren fark etti.

"Jase'in Pride davasını düşünüyordum." Konuyu değiştiriyorum.

"Ne olmuş ona?"

"Bunu Sorgucu'nun gelecek yıl Briar'a geri döneceği zamana saklamalıyız."

"İlginç." Kole başparmağını sandalyesinin koluna vuruyor. "Ve potansiyel olarak şiddet içeriyor. Bunu sevdim."

Tabii ki öyle. Kole, inisiyelerin son zamanlarda çok kolay sıyrıldıkları konusunda benimle hemfikir. Bizim Meclis'e katıldığımız zamanki gibi test edilmiyorlar ve bu yüzden de bizim kadar sadık değiller.

Şimdi, Sorgulayıcı'nın gelecek yıl Briar'da ders vermek üzere geri dönmesiyle birlikte, yeni üyelerin tartıldığı teraziye sıfırlayabiliriz.

Sigma House'da çalıştığı dönemde kendisinden korkulurdu ancak Konsey için çoğu insanın geri çevirmeye çalışacağı işler yaptığından beri daha da çok korkuluyor. Acımasız biri ve Konsey'e yakın olan ve hala güvendiğim birkaç mirasçından biri.

Sorgucu hiçbir şeyi Sigma Sin'in çıkarlarından üstün tutmaz, özellikle de kendisini.

"Jase ilk üç denemesini çok hızlı geçti. Uygun olduğundan emin olmak için onu gerçekten test etmemiz gerekiyor" diyorum.

"Gelecek yıl da burada olacağını varsayıyorum." Kole beni izliyor.

"Sanırım bu ona bağlı." Sırıtiyorum. "Şu an itibariyle, neden olmasın. Ama bunu değiştirebilecek nedenler her zaman vardır."

Jase Teal'e asılmadığı sürece ona uzaktan hayran olabilir. Benim olanı kıskanan insanlarla hiç sorunum olmadı.

"Sebeplerden bahsetmişken..." Teal kapıdan geçerken Kole avluya bir göz atar.

Güneş ışığında saçlarındaki sarılar göze çarpıyor. Başının arkasında düşük bir topuzla bağladığı saçları renklerin çoğunu gizliyor. Güneşin altında adeta parlıyor, her zaman özlemini çektiği ayçiçeği olduğunu görmüyor. Işıktaki o kadar parlak çiçek açıyor ki tüm vücudu ışınları içiyor. "Sorgucudan haber aldığında bana haber ver." Ayağa kalkıyorum.

"Er ya da geç ondan bir iyilik daha isteyebilirim."

"Yapacağım." Kole başını salladı ve ben de Teal'e doğru yürüdüm.

Beni fark ettiği anda çantasını daha sıkı kavlıyor ve bana bakmayı reddediyor. Beni görmezden gelmenin durmamı sağlayacağını düşünüyorsa, dikkatini vermiyor demektir.

"Şimdi neye kızdın?" Sırf onu kızdırmak için hızına yetişerek soruyorum.

"Benimle konuşma." "Ne gibi?"

Bakışları bana doğru yöneldi. "Sanki mantıksız davranıyormuşum ve aşırı tepki veriyormuşum gibi."

"Neden üzgün olduğunu bile bilmiyorum, Teal. Düünden beri seni ne gördüm ne de senden haber aldım. Nasıl olur da sana aşırı tepki veriyormuşsun gibi davranabilirim?" "Bunu söyleme şeklin bu. *Şimdi neye kızdın?*" Kusuyor gözlerini devirerek sinirlendiğini belirtti. "Bu bir soruydu."

"Ses tonunuz hiç hoşuma gitmedi."

"Teal, dur." Kolundan tutup onu binanın kenarına çektim. "Dürüst ol ve seni bu ruh haline sokan şeyin ne olduğunu söyle. Dün gece iyiydin."

"İyi olmakla rol yapmak arasında fark var, Declan. Dün gece parti için numara yapıyordum. Bugün değilim." Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor.

Bu anlaşılmayı yaptığımızdan beri yüzlerce kez yaptığı gibi sahte kelimesini vurguluyor ve bana neden kızgın olduğunu açıkça ortaya koyan cephesindeki çatlak bu.

"Anlıyorum."

"Neyi görüyorsun?" Dişlerini gıcırdatıyor.

"Neden kızgınsın?" Sırıtiyorum. "Artık benimle sahte bir şekilde çıkmak istemiyorsun."

"Seninle hiç çıkmak istemedim Declan. Bu yeni bir şey değil. Ama sonunda yettiğin için seninle gurur duyuyorum." Yine gözlerini deviriyor.

"Nuh-uh." Başımı sallayıp çenesine uzanıyorum. "Benimle *sahte bir* şekilde çıkmak istemediğini söyledim. Bunun gerçek olmasını istiyorsun."

Gözleri büyüdü. "Bilmiyorum."

"Yalancı." Çenesini yukarı kaldırıyorum. "İtiraf et. Seni rahatsız eden şey kız arkadaşım olman değil. Yatak odamda olanlardan sonra bile hâlâ bunu sahte olarak gördüğümü düşünmen."

"Bu doğru değil."

"Öyle değil mi?" Başımı eğiyorum. "Dün gece Jase'i bizi öpüşürken izlerken yakaladığında yüzündeki ifadeyi gördüm."

"Beni izlediği için öptüğün zamanı kastediyorsun." "Seni bu yüzden mi öptüm sanıyorsun?"

"Bu olduğunu biliyorum."

"Ve bu seni rahatsız ediyor," diye . "Çünkü benden gerçekten hoşlanıyorsun." "Senden nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum, Teal." Sırıtiyorum. "Ve bunu seviyorsun, değil mi?" Gözleri kısılıyor. "Egon gerçekten de sınır tanımıyor."

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. İsteddiği kadar pençe atabilir ama artık bundan kaçamayacak.

"Kes şu saçmalığı." Sırtını tuğlaya dayayana kadar onu döndürüyorum ve kaçış yok. "Bir kez olsun bana karşı dürüst ol."

"Sana karşı dürüst olmamı mı istiyorsun? İyi o zaman. Tüm bu bulanık çizgileri çizen ve onları anlamamı bekleyen sensin. Bir saniye önce bana şantaj yapıyorsun. Sonra, kafamın içinde sakladığımı düşündüğün şeyi hacklemek istediğini söylüyorsun. Ve tüm bunlar olurken, her beş saniyede bir ellerini üzerimden . Bu kafa karıştırıcı." Vücudu tuğla duvara yaslanırken nefessiz kalıyor.

Bu bana karşı en dürüst olduğu an olabilir. En savunmasız.

Kesinlikle büyüleyici.

"Gerçeği mi istiyorsun, Teal?" Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirerek soruyorum ve o da başını sallıyor. "Kendimi bildim bileli senden nefret ettim çünkü bu kolaydı ve doğrudu. Yapmak için yetiştirildiğim şey buydu. Ve dürüst olmak gerekirse, güzel gözlerine her baktığımda öfkeyle yanmanı izlemek içimi uyandırdı. Sana sahip olamazsam senden nefret etmek daha kolaydı, ben de öyle yaptım çünkü nefretin kayıtsızlığından daha iyiydi."

Bunu ona itiraf etmemeliyim. Görevim bitene kadar maskenin arkasına saklanmak daha kolay. Ama dün gece babamla yaptığım tartışmadan sonra, o bu durumu tersine çevirmeye çalışmadan önce kontrolü ele almam gerekiyor.

"Ne söylemeye çalışıyorsun, Declan? Beni istediğin için mi benden nefret ediyorsun? Bu hiç mantıklı değil." Kaşları çatıldı. "Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Neyi sevdiğim ya da ne istediğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Geri adım atarak onu serbest bıraktım. "Kimse bilemez."

Kontrolümü kaybetmeme neden olan tek bir kişi var.

-Bu da Tealene Donovan. Ona dokunmak, yakınında olmak, sırlarımı ona itiraf etmek beni bir kara deliğe doğru serbest düşüşe geçiriyormuş gibi hissettiriyor.

Ben geri adım atmaya çalışırken o ileri adım atıyor. Farkında olmasa bile her zaman yaptığı gibi beni tuzağa düşürüyor.

"Bunu gerçekten yapamayız" diyor.

"Neden olmasın?"

"Babalarımız, bir tanesi için." Bir kahkaha atıyor. "Ama aynı zamanda, aslında bunu istemiyorsun. Seni tanıyorum Declan. Yasak olan her şeyin peşinden koşuyorsun. İnsanlara sana ne yapacağını söyleyemeyeceklerini kanıtlamak için kuralları çiğnemeyi seviyorsun. Bu şimdi eğlenceli çünkü herkes bu konuda ayaklanmış durumda. Ama aradığın cevapları aldığında ve insanlar artık ilgilenmediğinde sıkılacaksın."

"Psikanaliz için teşekkürler."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

Ona yaklaşıp mırıldandım. "O zaman birkaç gerçeği belirtmem izin ver... Yanılıyorsun."

Beni izliyor, devam etmemi bekliyor, bitirdiğimi anladığında kaşları çatılıyor. "Hepsi bu kadar mı? Bütün argümanınız benim hatalı olduğum mu?"

"Evet."

"Aman Tanrım, Declan. Çok gülünçsün." Başını sallıyor. "Benden nefret ediyorsun. Yıllardır bana korkunç davranıyorsun."

"Biliyorum."

"mi? Çünkü şimdi sadece affetmemi ve unutmamı istiyormuş gibi davranıyorsun. Daha da kötüsü, gerçekten umurunda olduğuna inanmamı istiyorsun."

". Ne kadar çok şey yaptığım hakkında hiçbir fikri yok ve bu yüzden onun için neler yaptığım hakkında hiçbir fikri yok. "Bu değişti ve bunu kabul etmelisin."

Dudağını ısıyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun Teal." Parmak uçlarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Stüdyonda bunu kabul ettiğin anda bu sahte olmaktan çıktı. Sadece bunu kendine itiraf etmekten çok korkuyorsun."

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Bu senin için gerçek mi?"

Ağzımı onunkine yaklaştırıp dudak kreminin tadına bakıyorum, dudağını dişlerimin arasına alıp o inleyene kadar ısıyorum.

"Sen tanıdığım en gerçek şeysin. O kadar gerçeksinsin, sürekli başımı ağrıtıyorsun."

"Ne kadar tatlı."

"Ben tatlı değilim." Geri çekilmeden önce dudağını tekrar ısırdım. "Ama yalan da söylemiyorum."

"Yani ne istiyorsun? Artık seninle gerçekten çıkmamı mı istiyorsun?"

"Bunun aslında hiçbir zaman sahte olmadığını kabul etmeni istiyorum."

Gözlerimin içine bakıyor, ne sorduğumu anlamaya çalışıyor. "Sen yapana kadar olmaz."

Tabii ki öyle.

Teal'in mücadele etmemek gibi bir yeteneği yok. Kendisini savunmasız görmeme izin vermeden önce yumruklarını indirecektir.

"Yeterince adil." Geri çekiliyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Aradığınız kanıt size verebilecek tek yer Tealene Donovan."

"Nerede peki?" diye soruyor ben uzaklaşırken.

"Göreceksin."

OceanofPDF.com

ASLA Bütün DEĞİL

Deniz mavisi

Boya fırçam tuvalin üzerinde gezinirken MÜZİK damarlarımda dolaşıyor. Karanlık bir deniz kendimi mandalınanın bir tonuna uzanırken buluyorum. Altın ve kehribarla boyuyorum.

Mutlu renkler.

Griye karşı çiçek açan ve umudu resmin içine çeken ışık.

Bir zamanlar sadece kabuslar yaratabiliyordum. Çarpık yüzler.

Acı çeken figürler. Perili kalpler.

Üç yıl boyunca figürler zihnimin köşelerinde dolaştı ve yarattığım her sanat eserini lekeledi. Ama şimdi, bir ışık tuvali süpürüyor. Müzik iliklerime kadar işliyor ve karanlığa gömülmüş bir şey buluyorum.

Bir fısıltı.

Bir titreşim.

Farlar.

Ayçiçekleri.

Stüdyomda yüksek sesli bir uğultu duyuluyor ve tuval üzerinde boyadığım ince çizgileri bozmamak için geri sıcıyorum. Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve tekrar çaldığında telefonuma uzanıyorum.

Her zamanki gibi sessize aldığımı sanıyordum ama unutmuş olmalıyım. Telefonu açtığımda idari ofisten aradıklarını gördüm.

"Merhaba."

"Tealene Donovan?"

"Evet."

"Sanat süiti 7'de size ihtiyaç var."

"Ne için?"

"Umm..." Hattın diğer ucundaki her kimse bilgisayarında bir şeyler arıyor olmalı çünkü parmaklarının klavyeye her güçlü vuruşunda tuşları takırdıyor. "Yazmıyor."

"Tamam. Teşekkürler." Telefonu kapattım.

Gelecek hafta yerel müzedeki sergi için profesörlerimden birine bir parça gönderdim ve muhtemelen bunun için bir şeye ihtiyacı var.

Briar Academy, sanat binasının en üst katında özel sanat sütünlerinden oluşan bir koridora ev sahipliği yapıyor. Birkaçı profesörler tarafından kullanılırken, diğerleri öğrencilerin kiralaması için ayrılmıştır, ben de benimkini bu şekilde aldım. Bu, babamın parasını harcamasına aldırmadığım birkaç yoldan biri.

Yedinci süite hiç girmedim, o yüzden sergi deposu olarak kullanıyor olmalılar.

Boyarımın üzerini hızla örtüp fırçamı duruladıktan sonra atölyemden çıkıyorum.

Stüdyolar koridorun iki yanında olduğu için koridor pek aydınlık değil. Koridorun sonundaki küçük pencere, tepedeki ampullerden ancak daha fazla ışık alıyor.

Yedinci odaya yürüyüp kapıyı çalıyorum ama kimse cevap vermiyor. Kolu denediğimde kilidi açık buldum ve kendimi içeri attım.

"Alo?" Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıp etrafıma bakarken neye baktığımı anlamam biraz zaman alıyor. Stüdyonun neredeyse her köşesini dolduran parçalarla metal bir harikalar diyarının ortasında duruyorum. Bazıları soyut, bazıları ise figürlü. Ve hepsi farklı metal formlarından üretilmiş.

Bakır parçalar, metal çubuklar, dişliler ve çok daha fazlası.

Odanın ortasından aşağıya doğru açık bir yol var, ancak başın üstünde bile parçalar tavandan asılı.

Odanın derinliklerine doğru adım atıp her ayrıntıyı inceliyorum.

Göğsü parçalanmış, mermi ve mermi kovanlarıyla bir araya getirilmiş bir ceset var. Yukarıda, altın paralardan yapılmış bir kalbe doğru damlayan bir kafa var.

Solumda gümüş tellerden yapılmış iki sağ ayak, kanlı bir karşılama paspasının üzerinde oturuyor.

Bazı öğeler bana ağaçları ve çiçekleri hatırlatan uzun heykeller, uzak duvardaki parça ise bir okyanus akıntısı gibi hissettiriyor.

Akademi'de gördüğüm en inanılmaz gösterilerden biri.

"Boo." Declan'ın sağımdan gelen sesi beni sıçratıyor ve dönüp onu sırtını bir çalışma tezgahına dayamış, elinde bir pense tutarken görüyorum.

"Declan?" Odaya tekrar göz gezdiriyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Elindeki bırakıp bana doğru yürüyor, bana yaklaşırken metal ormanı kesiyor.

Onu bu demir ve altın kaosunun içinde görmek, bir şekilde sanat eserinin dışına tırmanıyormuş gibi hissettiriyor. Onun parçaları şeytanlar canlanıyor.

"Bekle." Yaklaştığında ellerimi kaldırdım. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Acımasız ve keskin metal ormanın çerçevelediği bana bakıyor. Kızgın, soğuk sanat eserlerinin bir parçası da olabilir.

"Sana bir sanatçı olduğumu söylemiştim, Teal." Ellerini ceplerine soktu. "Sadece bana hiç inanmadın."

Bakışlarım odanın içinde geziniyor. "Paris'e böyle girdin."

Şimdi anlıyorum. Onu neden hiçbir sanat dersimde görmediğimi. Resim yapmıyor ya da çizmiyor. Ya da yapsa bile, tercih ettiği araç bu değil. Bu onun yarattığı sanat türü.

Ve mantıklı. Zanaatkarlık ve yaratıcılık. Elleriyle çalışmak ve etrafındaki çevreyi manipüle etmek. Hiçbir şey bu odada durmak kadar Declan Pierce gibi hissettirmemişti.

"Sana sanatsal olduğumu söylemiştim."

Ağzım hâlâ şok içinde açık. "Sen ."

Ona bakarken sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Yıllar içinde etrafında sertleşen kil kalıbına bir neşter vurulmuş ve o geceyi bahçede benimle konuşarak geçiren çocuğu bir kez daha görüyorum. Gerçek duyguları ve kırılganlığı olan bir çocuk. Bana annesinin, babasının parasını kendisinden daha çok önemsemesine rağmen, bildiği tek sevgi örneği olduğunu söyleyen bir çocuk.

Bana solmakta olan bir ayçiçeğini gösterip sabahı beklememi, çünkü çiçek açıp yeniden güzel olacağını söyleyen çocuğu hatırlatıyor.

On iki yaşındaki çocuk, uğraşmaya alıştığım canavara dönüşmeden önce. Gün ışığını elimden alan kişi.

"Neden bunu kimsenin bilmesine izin vermiyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Bu çok güzel."

"Bu onlar için değil." Omuz silkiyor.

"Herkes için olmalı, Declan. Sen gerçekten yeteneklisin."

Sırıtır. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, şuna bak." Kollarımı uzatıyorum ve sırtışı genişliyor. "Bunu söylediğinde neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Ağzından çıkan ilk iltifatla ne yapacağımı bilemiyorum Tealene. Belki de tekrar söylemelisin ki ben de kaydedebileyim."

"Yani bunu sosyal medya hesaplarında paylaşabilir ya da şantaj olarak kullanabilirsin?" "Ben de beni takip etmediğini sanıyordum."

". " Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sabır bana gösterdi." Mırıldanıyor, bana inanmıyor.

Declan'ın sosyal medyada benim hakkımda paylaşımlar yaptığını bana ilk bildirenin Patience olduğu doğru, ancak bunu yapmaya devam ettiğini bu şekilde bilmiyorum. Onu takip etmiyor olabilirim ama bu durum sayfasına bakarak utanç verici miktarda zaman geçirmeme engel olmadı.

"Erkek arkadaşından bir parça koparmak için beni takip etmene gerek olmadığını biliyorsun Teal." Saçlarını alnından iterek gülümsüyor. "Tamamen seninim."

"Ve sen de başımın belasısın."

"Olabilir." Göz kırptıyor ve ne ima ettiğini anladığımda kan yanaklarıma hücum ediyor.

"Öyle değil." Yüzümü ondan çeviriyorum ve Declan'ın beni kirlettiği düşüncesinin yüzümde bıraktığı izi gizlemeye çalışıyorum. "Bana tüm bunlardan bahset. Ne oldu?"

". " Stüdyoda tekrar yavaşça gezinirken beni takip ediyor. "Müze sergisi için bazı parçaları depodan çıkarmam gerekti."

"Yani şimdi gösteriş mi yapacaksın?"

"Seçeneğim yok. Bu staj zorunluluğunun bir parçası." Kolunu odanın ortasındaki yüksek bir sütuna dayamış, beni izliyor.

"Sanırım stajı gerçekten önemsiyorsun." "Aksine...?"

"Bana işkence edeceğini düşünmüştüm." Sırıtır.

"Bu sadece ek bir bonus."

"Tabii ki öyle." Gözlerimi deviriyorum, yarı insan yarı parçalara ayrılmış bir figürün önünde duruyorum. "İnsanların hiçbirisi bütün değil."

"Kimse değil." Mırıldanıyor.

Sanırım haklı; sadece bana gerçekten mantıklı gelen bir şekilde sergilendiğini görmek ilginç.

"Peki ben neden buradayım?" Declan'la yüzleşmek için döndüm. "Yönetimin beni aramasını mı sağladın?"

"Kanıt istemiştin." Yanıma geldi ve elimi tuttu. Kafam karışmış bir şekilde ona baktığımda yüzüm buruşuyor.

"Bu benim için başından beri gerçektir." Gözlerini odanın içinde gezdiliyor. "Sana bunu kanıtlayacağımı söylemiştim."

Zincirlerden oluşan bir perdeye bakıyorum. "Bu inanılmaz ama bunun bir şeyi nasıl kanıtladığını anlamıyorum."

Declan mırıldanarak odanın karşı köşesine doğru yürümeye başlıyor ve beni de peşinden sürüklüyor. Stüdyo ağzına kadar parçalarla dolu, bu yüzden sadece birkaçının etrafından dolaşmak için vücudumu yana çevirmem gerekiyor.

Uzun bir dişli sütununun etrafında dönerek sonunda köşedeki bir parçanın önünde durur.

Şekli kadınsı, sadece göğüs kısmı tam olarak şekillendirilmiş ve normalde göbek deliğinin olduğu yerde bir delik var. Metal talaşlar çiçek yaprakları şeklinde oyulmuş ve ellerinin olması gereken yerden sarkarak soluyormuş gibi yere düşüyorlar.

Tanıdık geliyor ve kısmen oluşmuş bir kafanın parçalanmış dağınıklığına odaklandığımda, bunun çiçek açan bir ayçiçeğinin parçaları olduğunu fark ediyorum.

"Nedir bu?"

"Seni avluda bulduğum o geceyi hatırlıyor musun?" Bana doğru baktı. "Yaptığımız küçük gösteri-"

"Hatırlıyorum," diye kestim sözünü, beni ne yaparken yakaladığını hatırlatmasına gerek yoktu.

Yeni reçeteme uyum sağladığımdan beri kendimi biraz daha akıllı başında hissediyorum ve kısa bir süre önce peşinde koştuğum çarpık yükselişlerin düşüncesi utanç verici.

"O gece sen gittiğinde buraya geldim ve bunu yaptım." Parçayı işaret ediyor.

"Ve bu da..."

"Sen."

"Ben mi?" Şekle bakarken kalbim küt küt atıyor.

O kırılmış. Acı çekiyor. Ortası oyulmuş ve çiçek açmaya çabalıyor. "O gece bana tam bir pislik gibi davrandın."

"İyi bir adam olduğumu kanıtlayacağımı hiç söylemedim, Teal." Duvara yaslandı. "Sadece bunun gerçek olduğunu kanıtlayacağımı söyledim."

"Peki bu bunu nasıl kanıtlıyor?" Bir adım geri çekiliyorum, içgüdülerim göğsümde çarpan kalbimle savaşıyor. "Bu nasıl bir şeyi kanıtlıyor?"

Benim için bir sanat eseri yaptın ve bunun beni önemsedğini düşündürmesi mi gerekiyor?"

"Hayır." Ben geri çekildikçe bakışları daralıyor. "Ama ben biliyorum."

"Hayır, yok." Tekrar geri çekiliyorum. "Benden nefret ediyorsun. Ve bunu yapamayız."

Ona sırtımı dönüp, sanat karmaşasından sıyrılıyorum. Onun metal harikalar diyarında kayboldum ve çıkış yolunu bulmaya çalışıyorum.

Avuçlarım terliyor ve oda beni yakıyor. Ensemi kaplayan teri silmek için saçlarımı ensemden ayırıyorum.

"Teal." Declan beni stüdyo boyunca takip ediyor, ortadaki boş yola ulaştığımda elimi tutuyor.

Ama temas kurar kurmaz elini çekiyorum. "Benimle olan ilişkini öylece değiştiremezsin. Bir anlaşmamız vardı. Hiç umursamadığın halde umursamaya başlayamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." Başımı sallayarak saçlarımı geriye itiyorum. "Senden nefret etmemin bir sebebi var. Beni incittin Declan. Korkunçsun. Zalimsin. *Beni incittin.*"

Karnımı tutup geri çekiliyorum.

"Biliyorum." Çenesi titriyor.

"O zaman bunun birdenbire değiştiğine inanmamı nasıl beklersiniz?"

Bir adım atar. "Birdenbire olmadı." "İyi saklamışsın," diye alay ediyorum.

"Belki de bunun nedeninin hâlâ anlamaya çalışmam olduğunu düşündün mü?" Belimden tutup beni kendine çekiyor. "Bunun benim için de kolay olduğunu mu sanıyorsun Teal? Seninle ilgili her şeyden nefret etmek üzere yetiştirildim ve sen benim için en tatlı şeydin. Beni deli gibi sinirlendiriyorsun. Ama bütün mesele de bu. Araştırıyorsun, araştırıyorsun ve kimsenin varlığından haberdar olmadığı bu kişiyi buluyorsun. Nasıl bir felaket olduğumu görüyorsun ve hâlâ buradasın."

"Yani, seni onaylamamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Sadece sana ihtiyacım var." Parmakları beni daha sert kavırıyor. "Ve bana nedenini sorma çünkü bilmiyorum. Beni aklımdan çıkarıyorsun. Kontrol benim için önemli olan tek şey ve sen her yerdesin. İstesem de seni zapt edemem. Ama buna ihtiyacım var. O çizgiyi aştık ve şimdi..."

Avuçlarını yüzüne silmek için beni bırakıyor.

"Senin deli bir pilice ihtiyacın var," diye cümlesini tamamlıyorum. "Kendine deli deme."

"Ben ." Omuz silkiyorum. "İstedigine sor. Bunca yıl benden uzak durmanı söyleyen sor."

Kaşlarını çattı. "Babamla ben ilgilenirim." "Senden bunu yapmanı istemedim."

"Benden bir şey istemene gerek yok. Sadece bir saniyeliğine bununla savaşımayı bırak ve hareketsiz dur."

"Hâlâ mı?" Omuzlarımı geriye atıyorum ve o da başını sallıyor. "Benimle birlikte."

"Seninle olamam, gerçekten."

"Jase yüzünden mi?" Çenesi gerilir.

"O... ve diğer pek çok sebep. Zamanın yarısında kendimle zar zor birlikte olabiliyorum, Declan. Yıkıldım."

"Benim için değil."

"I-" Cümlemi bitiremiyorum.

Gözlerinin içine baktığımda ona gerçekten inanıyorum. Kısmen oluşmuş metal ormanının ortasında dururken, o kadar çok parçası eksik iki insanız ki, onun sanat eserinin bir parçası olabiliriz.

"Benden ne yapmamı istiyorsun, Declan?" Başparmaklarımı ceplerime sokup onu izliyorum. "Ben zaten buna boyun eğdim. Sana her parçamı verdim."

"Fiziksel olarak," diyor.

"Evet, fiziksel olarak. Eğer seanslarımı dinlediyseniz, bunun benim için çok fazla olduğunu biliyorsunuzdur."

Elime uzandı. "Biliyorum. Ve kendimi sana verdim."

"Bu ayrıcalıkla ilgiliydi. Ya da sahip olmakla. Ya da kontrol. Ama senin istediğin şey..."

"Her şeyi."

Sertçe yutkunup ona bakıyorum. "Evet, her şey. Bu konuda sana nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl gerçek yapacağımı bilmiyorum."

Başını arkaya eğip gözlerini kapatıyor. Ve bana dönüp baktığında, tüm gerginliği omuzlarından akıp gidiyor.

"Biliyorsun Teal. Ama insanlar her zaman kendini ikinci plana atman için beynini yıkamışlar. Bunu en az benim kadar istiyorsun ve bu direncinin her zerresiyle kanıtlanıyor. Korkuyorsun ve bunu anlıyorum. Ben bir pisliğim ve bu değişmeyecek. Ama söz konusu sen olduğunda bana güvenilebilirsin. Seni babandan koruyacağım. Söz veriyorum." Declan bana doğru adım attı. "Bunu düzeltmem gerek. Bunun için bana güven."

Bizi düzeltmekten mi yoksa babamla olan sorunlarımı çözmekten mi bahsediyor bilmiyorum. Ya da belki onun babasıyla olan bir şeyden bahsediyordur.

Bunun gerçekten bir önemi yok çünkü elimi son kez sıktığımda onu reddedemiyorum.

Çeneme uzanıyor ve yemin ederim göğsümdeki dikişlerin hissediyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Sözcük ağzından çıkar çıkmaz eğilip ağzıma yapışıyor.

Tüm düşünceleri bastırıyor. Tüm meydan okumaları çalıyor. Ona hiç ihtiyacım olmadığını düşünürken ihtiyacım olan her şey oluyor. Çünkü o haklı; bunun gerçek olmasını istiyorum. Onun olmak istiyorum.

Declan'ın elleri kaçınılmaz olarak beni yok eden eller olacaktı. En azından şimdi bunu kabul ettim.

Öpüşmeyi derinleştirirken kollarımı omuzlarına doluyorum ve beni odanın en ucundaki çalışma masasına götürmek için kaldırıyor. Beni Cora'yla sındığında buna boyun eğdiğimi söylemiş olsam bile, şu anda buna gerçekten inanıyorum.

Teslim oluyorum.

Declan beni tezgâhın üzerine oturtuyor, duruşuyla bacaklarımı genişletiyor. Parmaklarıyla kıcımlı kavırıyor ve kalçalarımı eğerek amımı sert sikine sürüyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Başımı arkaya doğru eğiyorum ve o da dişlerini boynuma aşağıya doğru bir yol açıyor, sadece gömleğini yırtmak için teması kesiyor.

"Burası *benim* stüdyom olabilir." Boğazımın ortasını öpüyor. "Ama bu duvarları çılgınlıklarınla boyayacaksın. Değil mi, tatlım?"

"Evet." Parmaklarım göğsüne kazınmış harfleri izliyor ve şu anda böyle hissediyorum.

Ebedi.

Sanki içimdeki kıvılcımlar hep oradaymış da ben yeni yeni hissediyormuşum gibi.

Pantolonumun düğmelerini açıyor, dizlerinin üzerine çökerek pantolonumu çıkarıyor. Ve ağzı klitorisimi bulduğunda, başımın arkası duvara çarpıyor ve gözlerim kapanıyor.

Dili sanat yapıyor.

Yumuşak ama güçlü.

Acı için inşa edilmiş metal bir ormanda
zevk. Karanlığın içindeki ışık.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor, ama bu üzüntü değil. Direncim
eriyor. Boya dökülüyor. Çoktan bitirdiğimizi düşündüğümde yarattığımız
sanat.

OceanofPDF.com

KUTSAL Topraklar

Declan

Günahla doğdum ama Teal'in bacakları arasında cenneti buldum. Beni oracıkta yakması gereken kutsal topraklar.

Öyle.

Onun tadıyla kendimi yok ediyorum. Kafamın etrafında kenetlenen kalçalarının arasına gömüldüm.

Onu bana verirken bile kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Ona direndim, kendimi ondan nefret ettiğime ikna ettim, yıllarca etrafımda geçirdiği her saniye için ona acı çektirdim. Ama artık ona sahip olduğuma göre, gitmesine izin veremem. Biz yanarak kül olana kadar bu alevleri körükleyeceğim.

Hayatındaki herkes onu parçalara ayırırken, onun parçalarını anlayan tek kişinin ben olduğumu görmesini sağlayacağım. İçinde saklandığı kabuğu kıracağım ve güzel kaosunun dışarı dökülmesini izleyeceğim.

"Declan." Parmakları saçlarımı kavırıyor.

Kukusu dilime akarken tırnakları kafa derimi tırmalıyor.

Avuçlarım uyluklarının iç kısmındaki yara izlerinin üzerinde geziniyor ve sanki acısını dindirecekmiş gibi onu bacaklarının arasından öpüyorum. Her zaman acıyı veren kişi olmayı tercih etmişimdir. Ama zihnindeki şeytanlarla savaşırken kendi elleriyle yaşadıklarının kanıtlarını görmek, parmaklarımı acısının üzerinde gezdirip onu silmek istememe neden oluyor.

Ama yapamam.

Yapmayacağım.

Savaş yaraları hâlâ burada olduğunun kanıtı. O hayatta kaldı.

Teal kendini bana teslim ediyor ve elektrik çatırıyor. Birbirimize maruz kalan ham sinirler. Kendini bana teslim ediyor, ondan geriye kalanlarla bana güveniyor. Dilimin onun amına değmesini arzuluyor, sanki zevk günahlarımızı affettirecekmiş gibi.

Tadı umut ve kendini yok etme gibi. Bir arada olmaması gereken iki zıt güç, ama o var.

Amcığı dilimi yakalarken çığlıklarını dudaklarından sürüklüyorum ve daha derine itiyorum. Onu dilimle beceriyorum ve sonra tırnakları kafa derime batana ve tüm vücudu titreyene kadar klitorisini öpüyorum.

Boşalırken kalçalarından aşağı damlıyor ve yüzümü güzel bir karmaşaya boyuyor. Dizlerimin üzerinden onu izliyorum, yüzü buruşuyor ve vücudu titriyor. Ama ona bu heyecandan kurtulma şansı vermiyorum.

Onun amının artçı şoklarının sikimi sarmasına ihtiyacım var. Bu yüzden kalçalarını, kaburgalarını ısııyorum. Tenindeki işaretli her noktayı öpüyor, ısıyor ve acısının anısını zevkle değiştiriyorum. Ayağa kalkıyorum, gömleğini ve sütyenini çıkarıyorum, dişlerimin arasında mükemmel bir çakıllı meme ucunu emiyorum ve onu kıvranmaya yetecek kadar acıyla alay ediyorum.

Bu kız mükemmel.

O hiç istemediğim her şey, ama şimdi ona sahip olmadıgımda boğuluyorum. Ellerimde ve hayatımda ihtiyacım olan her şey o.

Avludaki o geceden sonra onu tekrar tekrar yaratmaya çalıştım. Onu gümüş, altın ve bakırdan işledim. Hiçbiri yaklaştımadı.

Hiçbir şey onun avuçlarımın altındaki kızarmış etiyle kıyaslanamaz. Dişlerimi küçük göğüslerinin etine geçirdiğimde çıkan sesle. Benden nefret ettiği kadar beni istiyor ve ben de ruhumun her zerresiyle ona ihtiyaç duyuyorum.

Meme ucunu bıraktıgımda Teal yüzümün yanlarından tutup ağzımı kendine çekiyor. Dilim kabarık dudaklarının arasına dalıyor ve onu zevkinin çılgınlığını tatmaya zorluyorum. Beni nasıl delirttiğini anlaması gerekiyor.

Teal yıllarca akıl sağlığını sorgularken benimkine ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerinden zevk ve acıyla birlikte yaşlar damlıyor. Yanaklarından aşağıya nehirler çiziyorlar.

Hissetmeyen -doktorlarının ona pompaladığı şeyler yüzünden hissedemeyen- kız benim için açılıyor.

Sanki tuzlu tadı tüm sırlarını açığa çıkarabilirmiş gibi yanağındaki gözyaşını yalıyorum. Sanki onu babalarımızın kanından korumak için korumak zorunda kaldığım alanı silebilirmiş gibi.

Denedim.

Uzak durdum.

Direndiğim için güçlü olduğumu sanıyordum.

Meğer başından beri benmişim. Bunu ailesini yok etmek için yaptığımı kendimi inandırmıştım ama dişleri alt dudağıma batarken, bunu onun için yaptığımı biliyordum. Onu başkasına vermeye çalıştılar.

O benim.

Teal'in parmakları kemerimle boğuşuyor ve onu üzerimden çıkarıyor. Bana içinde ihtiyacı var ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Onun her santimi benim olduğunu iddia edeceğim topraklar.

Kot pantolonumu önden aşağı itiyor ve ben de bileklerinden tutarak ellerini başının üzerinde sabitliyorum. Elimde değil. Onu kontrol altına almalıyım; onu kontrol etmeliyim. Tekrar parmaklarımın arasından kayıp gitmeden önce onu bu anın içinde tutmalıyım.

Sikimi bacaklarının arasına sokuyorum ve sıcak amcığı beni evinde karşılıyor.

O kadar sert ve derin itiyor ki, ciğerlerindeki tüm havayı kaybediyor.

"Gözlerini benden ayırma, Teal." Bileklerini daha sıkı kavriyorum, yeşil gözleri benimkilere kayarken sıcak çekirdeğinin derinliklerine doğru ilerliyorum.

İlk birlikteliğimizdeki tehdidi hâlâ içimde kırırdanıyor. Her an zihninin içinde kaybolabileceğini düşünmek beni yiyip bitiriyor. Bu bir alay olabilir, ama doğruluk payı var. Kayıyor ve onu burada tutmak için her şeyimi harcıyorum. Ona yanımda ihtiyacım var. Beni hissetmesine. Ne olduğumuzu anlamasına.

Konu biz olduğumuzda, bağlantıyı kesmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Bana bak." Saçlarını yüzünden siliyorum. "Burada sadece sen ve ben varız."

Belini kavramak için ellerini bırakıyorum, böylece onu kendime çekebiliyorum, kalçalarımın her sert pompasıyla onu beni almaya zorluyorum. Omuzlarımı kavriyor ve nefes nefese kalıyor.

Onsuz bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığımı anlayamıyorum. Onun içinde geçirdiğim her saniye, yükümü boşaltmamak ve onu doldurup benim olduğunu iddia etmemek için her şeyimi alıyor. Önce onu hissetmeliyim. Amcığı sikimi kavriyor ve benim olması için ona ihtiyacım var.

"Declan." Gözyaşları yanaklarını çiziyor ve onları başparmağımla siliyorum.

Tıkanana kadar ağzının derinliklerine sokuyorum ve o da almak için dudaklarını etrafıma sarıyor. Benim için acı çekmek istiyor ve ben de onu zincire vurup bunu izlemek istiyorum.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve ben onu boğazından tutarak açmaya zorladım. "Gözlerini benden ayırma, Teal."

Bu ikimizin
arasında. Şimdi.
Sonsuza kadar.

Dudakları aralanıyor ve daha sert sıkıldığında yeşil gözleri bir parça korkuyla açılıyor. Dehşetin parıltısı, her derin itişte amının sikimi daha sert kavramasını sağlıyor.

"Sana söyledim... Gözlerini benden ayırma, tatlım." Eğilip alt dudağını ısıyorum, acıyla sikimi kavrayışının tadını çıkarıyorum. "Ben senin içindeyken kaybolmak yok."

Vücudu titriyor ve boşalırken gözleri oksijensizlikten soluyor, ben de onu bırakıyorum.

Nefes almasına
izin verdim.
Yaşamalarına izin
verdim.

Onu güvende tutmak için yaptığım her şeyi bilmiyor. Ona zarar veren adamlara bunu ödetmek için yaptıklarımı.

Yapacak.

Güvenini kazandıktan sonra gerisini anlamasına yardım edeceğim.

İleri doğru itiyorum ve amcığı beni doruk noktasıyla kucaklarken ritmimi kaybediyorum. Taşaklarım sıkıca çekiliyor ve onu döllerimle doldururken omurgam karıncalanıyor. Onu o kadar derinden işaretliyorum ki ait olabileceği başka kimse yok. Serbest bırakılmam duvarlarını boyuyor ve amında kalanları vurmak için işim bitmeden çekiliyorum. Sikilmekten kızarmış ve kabarmış, içi ve dışı döllerimle damlıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel sanat eserini takdir etmek için dizlerini açıyorum.

"Günün birinde seni bir tuvalin üzerine sereceğim ve bütün günümü seni boyayarak geçireceğim." İtirafımla birlikte tırnaklarım onun yumuşak kalçalarına batıyor.

Başkası olsa hasta olduğumu söyleyebilirdi ama o gülümsemesini bastırıyor.

Benim sapkın kızım. O da benim gibi cinsel açıdan berbat durumda. Sadece *nedenini* daha iyi anlıyorum.

Nefes alıp verirken göğsü kabarıyor, mükemmel, küçük göğüsleri dalgalanıyor. Ve boğazındaki kırmızı izleri fark ettiğimde, elimi cebime atıp

Telefonumu ki o anda nasıl göründüğünü asla unutmuyayım.

Geri çekilip fotoğrafını çektim.

"Bununla ne yapacaksın?" Teal bir tane daha aldığımda başını arkaya eğip gözlerini kapatarak soruyor.

Kalçalarını kapatabilir ya da bana durmamı söyleyebilirdi ama yapmıyor. Kameranın sesini tekrar duyduğunda daha da açıyor.

"Daha fazla şantaj mı?" Gülümsüyor.

"Hâlâ sana şantaj yapmam gerekiyor mu Teal?" Kameradan videoya geçiyorum, şimdi onu kaydediyorum çünkü zor nefes alışının sesine doyamıyorum.

Başını sallıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Güzel." Döllerim akarken kameramı onun amina odaklıyorum. "Bunu daha sonra ben seni sikerken izleyeceğiz. Sana ne kadar mükemmel olduğunu göstereceğim."

Gözleri faltaşı gibi
açıldı. "Benim için
tadına bak."

Kaşları çatılıyor ve sessiz sorusuna cevap olarak amina bakıyorum.

İyi bir evcil hayvan gibi, uzanıyor ve parmaklarını amina sürterek döllerimizle kirliliyor. Onları kendi içine daldırıyor, derinlere sokarken acısından nefesi kesiliyor. Dudaklarına götürüp ağzına sokup emerken parlıyorlar.

Kendini emmesini izlemek için öne çıkıyorum. Kamerayı önce ağzına, sonra gözlerine odaklıyorum, bunun bizim ne olduğumuzu anlamasına yardımcı olup olamayacağını merak ediyorum. Her zaman olduğumuz şeyi.

Ebedi.

Videoyu durdurup telefonumu tezgahın üzerine koyuyorum ve bileğini tutuyorum.

Parmaklarını ağzından çıkarıp kendime doğru çekiyorum.

Tadına baktığım en güzel şey.

"Ne kadar iyi bir evcil hayvan." Parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum ve bunun yanaklarını nasıl kızarttığını takdir ediyorum.

"Bana böyle hitap etmeden nefret ediyorum." Gözlerini kısar.

"Biliyorum." Sırıttıyorum. "Sevdiğin kadar nefret de ediyorsun."

Pantolonumun düğmelerini iliklemek ve gömleğimi giymek için geri çekiliyorum, sonra onun giyinmesine yardım ediyorum.

"gerekmiyor mu?" diye soruyor.

"Sonra görüşürüz." Tişörtünü başından geçiriyorum. "Şu anda, benim dölümü giymeni istiyorum."

Yanakları kızarıyor ve gülümsemesini gizlemek için savaşıyor ama yapamıyor. Onu, hastalıklı zevklerini benden saklayamayacak kadar iyi tanıyorum. Özellikle de benimkilerle konuştuğunda.

İkimiz de giyindikten sonra, onu stüdyomun bir duvarına yaslanmış kanepeye sürüklüyorum ve bacaklarını kucağıma çekerek ona daha yakın duruyorum. Bana karşı koymayarak beni şaşırtıyor, bunun yerine kucağıma gömülüyor.

"Burası gerçekten çok güzel, Declan. Ve sen hepsini kendine saklıyorsun." Teal rahatlar; içindeki tüm mücadele bitmiştir. "İyi olduğun bir konuda bu kadar ketum olmak sana göre değil."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İnsanlarla bire bir sevişmiyorsun bile." Gözlerini deviriyor, bunun onu rahatsız ettiği gerçeğini gizlemeye çalışıyor. "Ama nedense bu konuda çok ketumsun."

Her ne kadar alaycı bir tavırla gizlemeye çalışsa da ses tonunda kıskançlık var. Muhtemelen bunun beni rahatsız edeceğini düşünüyor. Rahatsız etmeyecek. Onun da benim kadar sahiplenici olmasını istiyorum çünkü başka birinin ona sahip olduğunu düşünmek aklımı kaçırmama neden oluyor.

"Seni bire bir beceririm." Başparmağımla ağzına vuruyorum. "Benden başka kimsenin sana dokunmasına izin yok."

"Kendimden bahsetmiyorum."

Mırıldanıyorum, onu izliyorum. "Endişelendiğin buysa, birkaç yıldır kimseyle yatmadım."

"Kendimi daha iyi hissetmem için bana yalan söylemeni istemiyorum Declan." Gözlerini deviriyor.

"Yalan söylemiyorum."

Yüzünün köşesindeki hafif alaycı gülümseme, kaşları şaşkınlıkla kıvrılırken soluyor. "Sen neden bahsediyorsun? Söylentileri duydum. Sigma Sin seks partilerini biliyorum. Kaçamaklarınız konusunda pek de kurnaz sayılmazsınız."

"İnsanların duymasını istediğim şeyi duydun." "Seni gördüler." Gözlerini kısıyor.

"Neyimi gördüler? Sakso çekerken mi?"

"I-" Sözüünü keserken yüzü sıkışıyor. "Bilmiyorum. Sormadım."

"Aynen öyle."

"Bekle." Teal bana sarılana kadar dönüyor ve ben de onun kalçalarını kavıyorum, bir kez olsun şefkat gösterecek kadar rahat hissetmesi hoşuma gidiyor. "Ne demek istiyorsun? Seks yaptığımızda bakire değildin."

"Hayır." Gülüyorum ve o da bana ters bakıyor. "Ben bakire değildim."

"Ama sen kimseyle seks yapmadın ki..." Kaşları çatıldı. "Yıllar içinde mi?" Başımı salladım.

"Neden?"

"Doğru hissetmeyi bıraktı." Uzanıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Benim zevklerim tam olarak geleneksel değil, Teal. Acı çektirmekte zevkten daha iyiyimdir."

"Ama benimle-"

"Sen bir istisnasın." Elimi renkli saç tellerinin arasına sokup onları geri çekiyorum.

Bileğimi tutup beni durdurdu. "Gerçekten ciddi misin?" "Mm-hmm. Sana yalan söylemektense seni kızdırmayı tercih ederim."

Tartışacakmış gibi ağzı açık kalıyor ama gerçeğin bu olduğunu bildiği için ağzını kapatıyor.

"Bunu mu demek istiyorsun?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

"Hayatında yeterince boşluk var." Parmaklarımı şakağında gezdirip iki kez vuruyorum. "Benden bir cevap mı istiyorsun? Hoşuna gitse de gitmese de sana gerçeği söyleyeceğim. Bunu aklında tut."

Elimi yüzünün yan tarafına doğru tutuyor. "Bunun için teşekkür ederim Declan."

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirliyor ve onu öpmek için öne doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. Dudakları dilimi almak için ayrılıyor ve göğsü bana yaslanıyor.

Öpüşmeyi keserken alnını benimkine bastırıyor. "Zamanın yarısında kim olduğumu bile bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

"Bir yolunu ."

"Belki." İç geçiriyor. "Yatağının üstünde asılı olan tabloyu biliyor musun? Sürekli gördüğüm bir rüya. Ya da belki kabus demeliyim. Sanırım Montgomery'ye gittiğim o geceden kalma."

"O geceden herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Farlar." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve düşünürken kaşları birbirine çarpıyor. "Ayçiçekleri. Yıldızlar. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Yolun ortasında durmama neyin sebep olduğunu bile bilmiyorum. Sadece bitmesini istedim."

Her neyse, kötü bir şey olmalı çünkü zihnim bile bunu hatırlamak zorunda kalmamı istemiyor."

"Hatırlamak ister misin?"

Yeşil gözleri benimkilere bakıyor. "Hazır olduğumda, belki."

OceanofPDF.com

Deniz mavisi

MILA arabayı Sigma House kavşağının sonundaki boş alana çeker. Arabalar garaj yolundan her yöne dağılıyor. Sigma Evi şehrin dışında ama Sigma Sin bir partiye ev sahipliği yaptığında şehrin merkezi gibi hissediliyor.

Motoru durdurdu, ben de eteğimi düzelterek dışarı çıktım.

Asla etek giymem ama Mila bu gece beni ikna etti. Beni baştan çıkarmayı kendine görev edinmişti ve gecenin serin havası bacaklarımın üzerinden esmeye başladığı anda bunun iyi bir fikir olduğuna beni ikna ettiği için pişmanlık duyuyorum.

Ürperirken tüylerim diken diken oluyor.

"Beni bu kıyafete ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum."

"Çok seksi görünüyorsun, Teal. Güven bana, daha sonra bana teşekkür edeceksin."

"Bundan şüpheliyim." Eteğimin kenarını çekiştiriyorum ama bir işe yaramıyor. "Patience bu gece bu partiye gideceğimiz için ne kadar kızgın? Saçımı yaparken ikinizin tartıştığını duydum."

"Bunu atlatacaktır." Mila gözlerini devirir, at kuyruğunu düzeltir.

Kırmızı elbisesi benimkinden daha kısa, kıcını zar zor örtüyor. Siyah deri bir ceketle eşleştirmiş ama ceketin fermuarı açık, göğüs dekoltesini gösteriyor.

"Konu burası olduğunda Patience'ın bunu asla atlatabileceğini sanmıyorum." Mila'yla garaj yolunda buluşmak için arabanın etrafında dönüyorum.

Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "O zaman bu onun suçu."

"Declan'la konuştuğum için benden nefret ediyor."

"Kole'u Violet'e karşı tuttuğu gibi Declan'ı da sana karşı tutamaz."

"Bu onu durduracak gibi görünmüyor."

Mila kaşlarını çatıyor. "Declan başkan olduğu için gözünde Evi temsil ediyor. Ama bunu halledecektir. Sadece ona zaman tanı ve seni etkilemesine izin verme. İkimiz de Patience'ın sinirlendiğinde olayları nasıl ele aldığını biliyoruz."

"Olmaya hakkı var." İçimi ektim. "Alex'e yaptıklarından sonra, onun duyguları geçerli."

"Ona olanlar yanlış, evet. Ama bu onun tüm arkadaşlıklarını yok etmesine izin vermesi gerektiği anlamına gelmez. Sence Alex bunu ister miydi? Zaten yeterince acı çekti, bir de kız kardeşi gönüllü olarak kendini kurban listesine eklemesin. Ayrıca... karma. Sorumlular ettiklerini bulacaklar."

"Peki gerçek sorumlu kim? Patience bunun Declan olduğunu düşünmüyor gibi görünmüyor." Mila omuz silkiyor. "Sanırım sadece Alex biliyor."

"Alex'ten bahsetmişken..." Ona sırtıyorum. "Patience geçen hafta kardeşini kaç kez görmeye gittiğini biliyor mu?"

Montgomery Psikiyatri Koğuşu'na genelde ayda iki kereden fazla gitmem ama reetelerimde yapılan son düzenlemelerle birlikte bu hafta üç kez gittim. Ve randevum için Alex'in odasında beklemeye her gittiğimde Mila çoktan oradaydı, onunla konuşuyor ya da kitap okuyordu.

Patience ziyarete geldiğinde onun da peşine takılması alışılmadık bir durum değil ama Patience ortalıkta görünmüyor.

"Tam olarak değil." Mila dudaklarını büzerek gülümsemesini gizlemeye alışıyor. "Ama bir arkadaşlığı hak ediyor ve Patience'ın finallere çalışmakla meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden ben de kontrol edebileceğimi düşündüm. İnsanların onu unutmadığını bilmeye ihtiyaı var."

"Ziyaretlerinizi umursamıyor gibi görünmüyor."

Gülümsüyorum. "Kim bilir-"

"Mila, onu ayda birkaç kez ziyaret ediyorum ve bana hiç bakmadı. Ve onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Ama seninle... bu farklı. Bunu aıklayamam ama inan bana yle."

Mila alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "ok konuşuyorum. Tek bildiğim, bana bakıyor ve onu ne zaman yalnız bırakacağımı merak ediyor."

"Bundan şüpheliyim."

Sigma Evi'nin ana kapısından geçiyoruz ve büyük demir kafataslarına bakıyorum. İçeri giren herkese ruhlarıyla çıkamayabileceklerine dair bir meydan okuma.

"Patience'a bir şey söyleme, tamam mı?" Mila elimi tutuyor ve sıkıyor. "Ona karşı korumacı ve bir şey düşünmesini istemiyorum."

"Merak etme, yapmayacağım."

Patience bana ve Violet'e karşı zaten sinirliyken, yapmak istediğim son şey Mila'yı otobüsün altına atmak. Kendini tamamen soyutlamadan önce bir arkadaşına ihtiyacı var ve Mila, Patience ne kadar zorlarsa zorlasın böyle olmak için elinden geleni yapıyor.

Umarım Patience bir gün ağabeyi psikiyatri koğuşuna yatırılmadan önceki kız halini hatırlar. Orada geçirdiği gün daha soğuk ve içine kapanık oluyor.

Yakında gevşemezse, başka arkadaşı kalmayacak.

Sonunda derneğin ön kapısına vardığımızda Mila, "Gidip Violet'i bulalım," diyor.

İçeri doğru ilerlerken birbirimizi kaybetmemek için elimi tutuyor. Etrafımızı duman bulutları kaplıyor ve anlık bir temasla başım dönüyor. Hava sigara içen insanlar yüzünden yoğun ve puslu, yerler ise dökülen içkiler yüzünden yapış yapış.

Ana fuayeye doğru ilerliyoruz ve içerisi tıklım tıklım insan dolu. Sigma Sin partilerine neredeyse tüm okul katılıyor, yani tam bir kaos.

Yukarı bakarak, Declan'ın her zamanki tüneğinde olup olmadığını görmek için ikinci kat balkonuna bakmaktan kendimi alamıyorum, ama orada değil. Jase ve Maddox korkuluklara yaslanmış konuşuyorlar ve Jase beni izliyor. Bir şeyler söylüyor ve Maddox da bana doğru bakıyor.

Jase'i hâlâ doğru dürüst yargılayacak kadar tanımıyorum ama gözlerine her baktığımda huzursuz oluyorum. Babam için her zaman ne olacağımı hatırlatıyor. Poker oyununda bir fiş. Bir piyon.

Bakışlarımı Jase'den ayırıp merdivenlere bakıyorum ve Declan'ı görüyorum. Kole ve Violet onun arkasından geliyor ve Kole'un kolu Violet'in omuzlarına dolanmış. Violet dün gece Kole ile birlikte kalmış, yani parti başladığından beri burada.

Declan her adımda beni izliyor. Soğuk gri gözleri siyah saç tellerinin arasından bakıyor. Çabalamadan bu kadar iyi görünmemeli, ama öyle ve bu beni kızdırıyor. Onunla ilgili her şeye karşı koymak imkânsız.

Declan kıyafetime bakarken çenesini sıkıyor ve güçlü, kare çene hattını gösteriyor. Mila'ya asla itiraf etmeyecek olsam bile, onun bu beğenisi beni bunu giymeye ikna ettiği için minnettar olmamı sağlıyor.

"İşte orada." Mila, Violet'i işaret eder.

Ama Declan'la olan bakışmamı bozamıyorum. Stüdyosundaki o günden beri her şey değişti. Ben onun başka bir yönünü gördüm ve karşılığında o da beni en savunmasız halimle gördü.

Onunla savaşılmaya alışkınım, ama şimdi istediğim başka bir şey ve o bana doğru yürürken hala bunu uzlaştırmaya çalışıyorum. Ağzı sırtarak eğiliyor ve beni duvara yapııştırıp becermesini istiyorum. Kendimi ona tamamen açmak istiyorum. Bana önemliymişim gibi bakıyor.

Nasıl?

Değerimden daha fazla iş yapıyorum. Netlikten çok kafa karışıklığı.

Ama ya Decan haklıysa? Ya sürekli savaşımız, nasıl açıklayacağımızı bilmediğimiz duygularımız için bir maskeyse? Ya Jase bizim uyanış çağrımızsa? Ya Declan beni gerçekten istiyorsa?

Bu nasıl bitecek?

Declan'ın gruptan ayrılmasını bekliyorum ama ayrılmıyor. Doğruca bana doğru yürüyor ve eliyle saçımın arkasını kavrayıp çenemi yukarı kaldırarak beni derin bir öpücüğe boğuyor.

Parmaklarım tişörtünün ön kısmına batıyor. Çenemi kavrayıp atan kalbimi ellerinin arasında tutarken onu kendime çekmekten kendimi alamıyorum. Dili benimkine karışıyor ve o kadar yükseğe çıkıyorum ki, üstümüzde durmuş bize bakıyorum.

Zonklayan müzik azalıyor ve tek gördüğüm, hissettiğim ve duyduğum Declan'ın tüm arkadaşlarımızın önünde beni öpmesi oluyor.

Alenen beni onun olarak işaretliyor. Resmi olarak, zaten şüphelenmiş olsalar bile.

Öpüşmeyi kestiğinde hemen geri çekilmiyor, dudaklarını benimkilerin üzerinde ileri geri gezdiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım. "Herkes izliyor. Yapamayız-"

"Sen benim kız arkadaşımsın, değil mi?" Başımı salladım.

Sırıttırıyor. "O zaman kabul et."

Declan dönüp Kole'a bakıyor ve Mila ile Violet'in bana kocaman gözlerle baktıklarını fark ediyorum. Artık resmileşti; saklamaya gerek yok.

"Yani..." Declan bana dönüp bakıyor. "Kole ve benim bir şeyle gerekiyor. Ama işim bittiğinde seni bulacağım."

"buraya sırf ortadan kaybolmak için mi davet ettin?"

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Ona ters ters baktım. "Hayır."

"Mm-hmm." Geri çekiliyor, beni izlerken sırtıyor. "Geri döneceğim. Merak etmeyin."

"Ben asla yapmam." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Kole, Violet'i daha yakına çekiyor. "Biz dönene kadar arkadaşlarınızla kal."

Bunun bir tehdit mi yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyorum, ancak kulağına yanaklarını kıpkırmızı yapan bir şey fısıldadığında, bundan rahatsız olmadığını varsayıyorum.

Geri çekildiğinde, o ve Declan kalabalığın içinde kayboldular. Ve onlar gider gitmez Mila, Violet ve beni bir araya topladı.

"O da neydi öyle Teal?" Mila'nın gözleri kocaman. "Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu biliyorum ama az önce Declan'ı öptüğünün farkındasın, değil mi? *Declan Pierce*, senin baş düşmanın."

"Şimdi de süper kahraman mı olduk?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma." Elinin tersini alnıma koyuyor. "İyi hissediyor musun? Ateşin var mı? Halüsinasyon mu görüyorsun?"

Beni kontrol ediyormuş gibi yanağımı okşuyor.

"Ben iyiyim." Onu savdım. "Durum biraz karışık."

"Karmaşık mı?" Mila'nın kaşları çatılır. "Bunu açıklamanın bir yolu da bu. En azından şimdi Patience'ın sana neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum. Declan'la Violet'in hatırı için arkadaş olduğunuzu falan sanıyordum. Ama o bunu öğrendi, değil mi?"

"Aşağı yukarı."

"Sabrı unut." Violet elime uzandı. "Ama cidden Teal, neler oluyor? Seninle Declan hakkında son konuştuğumda kocaman bir uyarı levhası asmış ve uzak durmamı söylemiştin."

Sağ tarafımızdaki bir grup kız beni izliyor ve biri diğerinin kulağına fısıldarken bakışlarının alaycı olması hoşuma gitmiyor.

"Başka bir yerde konuşabilir miyiz?" Arkadaşlarıma geri dönüyorum. "Tercihen *başka bir yerde*."

"Gelin." Mila ikimizin de elini tutuyor ve bizi kalabalığın içinden çekerek tuvaletten çıkan bir grubun arasından geçiriyor.

Violet'i ve beni içeri itti ve kapıyı kilitletti.

Mila sırtını kapıya dönüp kollarını göğsünde kavuştururken Violet kendini lavaboya yaslıyor.

"Dökül." Mila benden Violet'e bakıyor. "Her şeyi bilmek istiyorum."

"Her şeyi..." Dudağını ısırarak Violet'e bakıyorum.

"Bekle, senin de mi haberlerin var?" Mila ellerini havaya kaldırır. "İşte bu kadar. İkiniz de ketum davranıyorsunuz. Bana neler olduğunu anlatın, yoksa bu banyodan asla çıkamayız."

"Bana bakma," diyor Violet savunmaya geçerek. "Declan'la çıkan ben değilim."

"Tabii ki, kardeşin olduğunu düşünürsek." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, beni otobüsün altına atmaya çalıştığında ona geri atıyorum.

"Kardeşin mi?" Mila'nın nefesi kesilir. "Ciddi misin?"

"Evet." Violet iç çekerek lavabonun üzerinden kalkıyor. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

haberleri sindirmeye çalışıyorum. Declan'la bu konuyu konuşmadım bile."

"Bunu söylememeliydim." Bu benim sırrım olmadığı halde anında kendimi suçlu hissettim.

"değil." Violet yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Sonunda bunu dile getirmek iyi hissettiriyor. Ne de olsa gerçek bu. Declan benim kardeşim."

Yüzü buruşuyor ve hâlâ heyecanlanmadığı belli oluyor.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, babam beni Jase Ivans ile evlendirmeye çalışıyor," diye itiraf ediyorum.

"Bunu yapamaz." Mila'nın gözleri genişler. "Hangi yüzyılda yaşadığınızı sanıyor?"

"Bilmiyorum ama bana başka seçenek bırakmıyor. Bu yüzden Declan yardım etmeyi teklif etti. Sahte bir ilişki yaşadığımız sürece babam bu konuda bir şey yapamaz."

"Sigma Evi kuralları mı?" Violet soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Buraya neden bu kadar bağlı olduklarını hâlâ anlamıyorum."

"Kimse bilmiyor." Mila başını sallar. "Ama geri dön Teal... *Sahte* mi? Declan tüm partinin önünde üzerine işediğinde hiç de sahte görünmüyordu."

"Üzerime mi işedin?"

"İşedim... iddia ettim... her neyse." Omuz silkiyor. "adam az önceki öpücükte numara yapmıyordu."

"Sahte başladı." İç çekiyorum. "Ama sonra, bilmiyorum..."

"Seviyorum." Mila gülümsüyor. "Aşk ve nefret arasındaki ince çizgi, değil mi?"

"Sanırım. Ne olduğumuzu bilmiyorum. Ama son zamanlarda ihtiyacım olduğunda yanımda oldu. Bu da bir şeydir."

"Bu çok büyük." Violet elimi tuttu. "Her şey yolunda mı Teal?"

"Sadece biraz zorlanıyorum." Birinden diğerine bakıyorum. "Kontrol altında tutamayacağım bir şey değil."

"Zor zamanlar geçiriyorsanız bize gelebilirsiniz," diyor Mila. "Patience bile. Stresli olduğunu biliyorum ama iyi günde kötü günde dördümüz varız. Her zaman."

Violet başını sallar. "Senin için buradayız."

"Minnettarım." Keşke insanları içeri almak bu kadar kolay olsaydı.

"Hadi bir anlaşma yapalım," diyor Mila, her birimizin omzuna bir elini koyarak. "Artık sır yok."

Violet bana bakarak, "Artık sır yok," diye kabul ediyor. "Deneyeceğim." Başımı sallıyorum.

"Artık sır yok."

"Güzel." Mila bizi serbest bırakıyor ve omuzlarını geriye atıyor. "Şu anda hepimizin biraz eğlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor. Sigma House'dayız, o yüzden bu sorunları yarına saklayalım. Kim parti yapmak, dans etmek ve gece boyunca içmek ister?"

Kaşımı kaldırıyorum.

Mila bunun yerine, "Teal için ayık bir eğlence," diyor. "Peki."

Bütün gece bir köşede oturup Declan'ı beklemeyeceğim. Ben de biraz eğlenmeyi hak ediyorum.

Mila aynada son bir kez saçını düzeltiyor, sonra banyonun kapısını açıyor. Dışarıda bir sıra kız bekliyor ve biz çıkarken beş kişilik bir grup içeri dalıyor. İçlerinden biri Cora ve beni tanıyınca ters ters bakıyor.

Neyse ki bir şey söylemiyor.

Mila önümüzde yürüyüp bize yol gösterirken Violet kolunu benimkine doluyor.

"Demek sen ve Declan, ha?" diyor sessizce.

"Evet." Ona bakıyorum. "Onun hakkında söylediklerimle seni korkuttuğum için özür dilerim, ancak en büyük ikiyezlü ben oldum. Sanırım Declan Pierce'ta görüldüğünden çok daha fazlası var."

En azından öyle umuyorum.

"Benim için endişelenme, Teal. On dokuz yıl boyunca kardeşim olmadan gayet iyi yaşadım. Ama sen dikkatli ol, tamam mı?" Violet kolumu okşadı. "Dikkatli ol."

"Yapacağım."

Ama kalabalığa karıştığımızda bunun gerçek mi yoksa yalan mı olduğunu bilmiyorum. Güvende olmak, bu dağları kalbimin etrafında tutmak anlamına gelir, böylece kimse geçemez. Declan nehirken, yavaşça merkeze doğru bir yol örüyor.

OceanofPDF.com

KIME Aitsin

Declan

Tırnaklarımın altını ovuyorum ve ellerimdeki kanı yıkarken suyun kırmızıdan pembeye dönüşmesini izliyorum. Niyetim bir partinin ortasında ellerimi kirletmek değildi ama bazen bu gerekli olabiliyor. Konsey, birilerinin Sigma Sin fonlarını özel iş girişimlerine aktarmak için Simon Blackthorn ile işbirliği yaptığına karar verdiğinde olduğu gibi.

Paul Donovan ellerini temiz tutmak için parmağını en yakın hedefe doğrulttu, ki bunda bir sorun yok. Bizi peşinden gönderdikleri adam da temiz değildi. Joshua Raven, Teal Montgomery'ye yatırıldığında ona danışmanlık yapan doktorlardan biriydi, yani eğer bir şey varsa, bana bir iyilik yaptılar.

Parti başlamadan hemen önce babam bir motelin adresini mesaj atarak Joshua'nın yarın şehir dışına çıkma planlarıyla otele giriş yaptığını bildirdi. Sigma House'un Simon Blackthorn'u üç yıl önce Montgomery Psikiyatri Koğuşu'ndaki deneysel tedavilerdeki rolü nedeniyle alaşağı ettiğini biliyordu ve onunla birlikte dibe batmak istemiyordu.

Bununla başa çıkmak için küçük bir pencерemiz vardı ve insanlar bizi bütün gece burada göreceği için parti mükemmel bir örtü oldu.

Her ne kadar Teal gelir gelmez onu yüzüstü bırakmak istemesem de, bu gerekliydi. Ve eğer bir şey varsa, bastırılmış duyguları biraz olsun boşaltmanın güzel bir yoluydu.

saldırganlık. Bu yüzden yalancı, ikiyüzlü babama siktir olup gitmesini ve bu işi kendisinin halletmesini söylemeyi tercih etsem de görevi kabul ettim.

Kole gönüllü oldu çünkü o her zaman kaos yaratmak ister. Benim sadist olduğum kadar o da bir psikopat, bu da bizi Ev'e sırt çevirenler için cehennemde yaratılmış mükemmel bir eş yapıyor. Violet burada olduğu için teklif etmesine biraz şaşırdım. Ama arkadaşları ve bütün gece onu izleyecek yüzlerce kamera yüzünden endişelenmiyor.

Biz de hiçbir şey olmamış gibi partinin örtüsü altında kaybolduk. Kimsenin Kole ve benim kırk dakikalığına ayrıldığımızı ve Joshua moteline gitti. Kimsenin Kole'un yakındaki tüm güvenlik kameralarını hacklediğini bilmesine gerek yok, böylece kimse bizi onunla ilişkilendiremez. Kimsenin bizi teşhis etme fırsatı bulamadan içeri girip kafasına yastık kılıfı geçirenin biz olduğumuzu bilmesine gerek yok.

İşimiz bittiğinde Joshua'nın kanı kumaşı ıslatmıştı ve nabzını kontrol etmek için etrafta dolaşmadım.

Ölü ya da diri olması umurumda değil.

Bu oyunda bir rol oynadı. Düşmek üzere olan uzun bir çizgideki domino taşlarından biri daha.

Ayrıca, benim kızımı incitti. Bunun için ona bir ders verecek biri varsa, o da ben olmalıydım.

Bristal'daki insanlar Teal'i anladıklarını sanıyorlar, ama anlamıyorlar.

O öyle bir güzellik ki, o kadar büyük ve gürültülü ki, onu akıllarına sığdırmaları mümkün değil. Her yöne yayılır ve her yeri doldurur. Onun dağınık olduğunu söylüyorlar çünkü geri adım atıp tuvaldeki resmin tamamına bakmaya zaman ayırmıyorlar.

Onu görüyorum.

Ne yapacağını bilemeyecek kadar derin bir acısı var. Sakinleştiriciler ve antidepresanlarla uyuşturuldu ama asla gerçekten tedavi edilmedi.

Ailesi sessiz olmasını

istiyor. Doktorları

uyuşmasını istiyor.

Dünya onun uygun olmasını istiyor.

Onu kırıp açmak ve her şeyi hissetmesinin normal olduğunu göstermek istiyorum.

Başkaları için ne kadar rahatsız edici olursa olsun, kendisi olmasına izin var. İçten içe kırılmasına izin var. Hepimiz öyleyiz.

Musluğu kapattım ve Kole'a bakarak bir havlu aldım. "Bu geceki yardımın için teşekkürler."

"Benim gibi davranmaya başlıyorsun, Dec." Neredeyse gururlu görünüyor.

Omuz silkiyorum. "Joshua Sigma House'dan çaldı, bu yüzden hak ettiğini buldu."

"Sanki bununla ilgilenmesi için bir inisiye göndermemenizin nedeni buymuş gibi konuşuyorsunuz."

Kole, kısmen zaten elimi gösterdiğim için ama aynı zamanda açık davrandığım için beni doğrudan görüyor. Genellikle inisiyeleri, Ev'e karşı gelen birini dövmek gibi önemsiz bir görevle ilgilenmeleri için gönderirdim. Bundan hoşlanmadığımdan değil, ama yapacak daha iyi işlerim var - özellikle de alt katta dolaşan renkli küçük minx'im varken.

Ama Kole ondan bazı kirli sırlarını ortaya çıkarmasını istedikten sonra Konsey üyelerini hedef aldığımı biliyor. Ve Teal'e uzanan ipuçlarını görmeye başladı.

"Bana ait olan bir şeyle uğraşmamalıydı." Omuz silkiyorum.

"Anlaştık." Kole sırtıyor ve bu Violet dışında herkese gösterdiği gülümsemeye en yakın şey.

Cebine uzanarak telefonunu çıkarır ve evdeki kamera kayıtları arasında gezinmeye başlar.

"Neredeler?" Kole'un Violet yokken telefonunda tek şeyin onu kontrol etmek olduğunu bildiğim için soruyorum.

"Ana fuayede dans."

"Violet onu sürekli takip ettiğini biliyor mu?"

"Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden ya da özür dilemeden. "Teal de benim kötü olduğumu düşünüyor." Kıkırdıyorum.

Kole bana bakıyor ve kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor. "Ona neyin peşinde olduğunu söyledin mi?"

"Hayır."

Yansımama bakıyorum.

Birkaç saatten fazla uyumayalı bir hafta oldu ve bu belli oluyor. Göz çukurlarımın etrafındaki koyu halkalar gölgeler çiziyor ve cildim her zamankinden daha solgun. Yanağımı kaşıdım, gözden kaçırdığım bir kan lekesini sıyırdım.

"Ve neyi kaçırdığımı anlayana kadar bunu planlamıyorum." Elimizi yüzüme sildim. "Hadi gidelim. Bunu düşünmekten bıktım."

Bu Sigma Günah Konseyi'ne karşı bir kin olarak başladı ama çok daha fazlasına . Bir noktada, bunu intikam için yapmayı bıraktım ve onunla ilgili hale geldi. Şimdi, gerçeği bilmeye her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Üç yıl önce o gece ne olduğunu hatırlamasını istiyorum. Ve hatırladığında, hepsi yanacak.

Kole yatak odasından çıkarken önden gidiyor, ben de kapıyı kilitliyorum. Müzik koridoru dolduruyor ve kadar yüksek ki neredeyse duvarları sarsıyor. "Böyle devam edersen bu iş tersine dönecek Dec." Kole bana bakıyor. "Bu bir uyarı mı?"

"Gerçekleri söylüyorum. Ne olursa olsun burada olacağım. Bunu biliyorsun. Liam ve Violet konusunda yanımdaydın, ben de aynı şekilde karşılık vereceğim. Ama ikimizin de sonunun altı ayak altında olmasını istemiyorsan benim desteğimden daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Kole az konuşan bir adam, bu yüzden uyarısı beni hazırlıksız yakaladı. O haklı. Şu anda kendini tehlikeye atan tek kişi ben değilim.

"Üzerinde çalışıyorum." Onu omzundan alkışlıyorum. "Ama göz kulak olduğun için teşekkürler."

Merdivenlerin dibine vardığımız anda Kole doğruca Violet'e yöneliyor. Ama ben bir an durup kalabalığın arasından Teal'i izliyorum.

Dans etmiyor ama vücudu ritme göre sallanıyor. Odanın en ucunda, sırtını duvara dayamış, su yudumluyor. Arkasında fuayeyi kaplayan büyük haçlardan biri var.

Bazı partilerde inisiyeleri işkence için haçlara zincirleriz. Ama bu gece değil. Teal'in rengarenk saçları ve sarışın halesiyle kutsallığın sınırında görünmesi beni ona doğru çekiyor.

Kole'u gördüğü anda gözleri odanın içinde dolaşmaya başlar.

Beni arıyor ve beni bulduğunda yüz ifadesindeki değişimin verdiği tatmin eşsiz.

Yeşil gözleri parlıyor ve yanakları ısınıyor. Dudaklarını ıslatıyor ve dizlerinin üzerine çöküp bana doğru süründüğünü hayal ediyorum. Eğer isteseydim, yapardı. O her yönüyle benim.

Bu kız bir siren ve bu gece uzun kollu gömleğinin üzerine kısa bir etek giymiş. Sırf kalçalarının arasında var olan cennetin tadına bakabilmem için evin ortasında dizlerimin üzerine çökmem için adeta yalvarıyor.

En son ne zaman böyle düşünmüştüm?

Bir kadının beni boşaltmak dışında bana dokunmasına izin verdiğimi. En son ne zaman bana dokunması için birine güvendim? Ya da en son ne zaman birine acıdan çok zevk hissettirmek istedim?

Bekaretimi on beş yaşında kaybettikten sonra, deneyler yapmak için çok zaman harcadım. O kadar çok insanla yattım ki saymayı bıraktım. Ama ne kadar çok seks yaparsam, o kadar az zevk alıyordum.

Zevklerim koyulaştı ve kurtulmak çabaya değdiğinden daha fazla zaman aldı, bu yüzden sonunda denemeyi bıraktım.

Bazen bir grup seks partisi düzenler ve arkadaşım onu sikerken bazı kızların sikimi emmesine izin verirdim, böylece erkekler odama asla kadın getirmediğini düşünmezlerdi. Ama son zamanlarda bu bile cazibesini yitirdi.

Onları bağlamak işe yaramadı.

Canlarını yakmak işe yaramadı.

Boğazlarını dölle doldurmak işe yaramadı.

Teal'in dudaklarını aletimin etrafına sarıp beni cennete götürdüğü ilk ana kadar bende neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Ta ki ben onun içine batana ve hemen derimden çıkmak istemeyene kadar. Ta ki gözlerine baktığımda gerçekten bir şey görene kadar.

O kadar iyi hissettiriyor ki, başka birine ait olduğunu düşünmek acı veriyor. Kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Teal'in önünde duruyorum ve vücudunu bana doğru kaydırıyor. Fısıltı gibi bir hareket. O kadar küçük ki muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değil. Ama bizi yörüngeye çeken yerçekimini görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor bana bakarak.

"Her şey yolunda." Ayrıntıya girmiyorum çünkü endişelenmesine gerek yok ve bilmek de istemiyor.

Pek sayılmaz.

Çenesini yukarı kaldırıp ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve yemin ederim ruhum evine dönüyor. Cehennem alevleri ayaklarımı yalıyor ama o bedenimi burada kendisiyle birlikte tutuyor.

Uzaklaştığımda gözleri hâlâ kapalıydı. Ve yeşil derinliklere bakmak için ne kadar çaresiz olsam da, kendini ellerime emanet ettiğini bilmek beni boğuyor.

Ona acı veren her şeyi parçalayacak eller.

Nefesi gözlerini kırıştırarak açıyor. Heyecandan boynu kıpkırmızı oldu ve ona yaptığım şeye karşı koymak için bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. İşe yaramadığından emin olacağım, ama denemesi çok hoş.

Bakışları Mila'nın odanın karşısında durduğu yere kayıyor, onu izleyen Marco'yu kızdırmak için inisiyelerimden biriyle flört ediyormuş gibi yapıyor.

Onu geri almak anlamsız olacakken neden hâlâ deniyor anlamıyorum. Mila'yla konuşurken o kadar çok kızla yattı ki. Onunla aynı odada olmak istemesine bile şaşırdım.

Teal'e dönüp bakarak anlamaya çalışıyorum. Onu kaybetmeye degecek ne olabilir ki?

Ucuz bir sikiş mi?

Oral seks mi?

Hiçbir şey.

Bir daha benden kaçmasın diye bizi birbirimize dikmek istiyorum. Belki de Kole haklıdır; bu kız için işim bitti.

Teal'in bakışları odayı taramaya devam ediyor, ta ki koltuklardan birinde açıkça sevişen bir çifti görene kadar. Birkaç adam etrafta durmuş onları izliyor ve Teal dudaklarını sıkarken sertçe yutkunuyor.

Başparmağımı boğazının ortasına sürüyorum ve bakışları bana kayıyor. Yakalandığını fark ettiğinde yanakları utançtan kızarıyor ama buna gerek yok. İzlemesi umurumda değil ve neden izlediğini de anlıyorum. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi ezberleyene kadar terapi seanslarının her saniyesini döngü halinde dinledim.

Çocukken yaşadığı saldırıdan sonra seks onu korkutuyor. Gördüğü kabuslara bir anlam veremediği için bunu yapmak için başkalarını kullanmış. Dışarıdayken, incinen kişi o değil ve her şeyin farklı şekilde ilerlediğini hayal edebiliyor.

Teal bu yüzden benden önce hiç kimseyle birlikte olmamıştı ve kendini bana teslim etmesi ve bana güvenmesi bağlılığımı mühürleyen şeydi. Kıskançlığı alevlenebilir ve dedikodulardan endişelenebilir ama ben onunum.

Beni tam istediğim gibi sahiplendi.

Parmaklarım Teal'in nabzının üzerinde duruyor ve kalbi küt küt atıyor. Seksle mücadele ediyor ama aynı zamanda ondan büyüleniyor. İster porno olsun ister toplum içinde sevişen insanlar, bunu acıyla değil iyilikle ilişkilendirmek istiyor.

Telefonunu araştırdım. Gecenin bir yarısı ne tür videolar biliyorum. O da benim gibi hasta, ama hayatındaki diğer herkesin aksine, onu değiştirmek istemeden bu haliyle kabul ediyorum.

"İstersen onları izleyebilirsin. Seni yargılamayacağım." Başparmağımı tekrar boğazında gezdiriyorum, köprücük kemiği boyunca aşağıya doğru iniyorum. "O küçük kirli zihninde ne hayal ediyorsun Teal?"

"I-" Sertçe yutkunuyor. "Hiçbir şey."

"Yalan söyleme." Kulağının kabuğunu yalıyorum ve o da titriyor.

Parmakları yanlarımı kavırıyor, yüzünü odanın kenarında hâlâ sevişen çifte çevirdiğimde daha sıkı yapıyor.

"Onları izlemeyi seviyor musun?"

"Evet." Dudağını ısıtıyor. "Nedenini bilmiyorum."

"Çünkü onun iyi hissettiğini görmek hoşuna gidiyor." Burnumu saçlarına gömüyorum ve onu içime çekiyorum. "O gece avluda bu yüzden hayal kırıklığına uğradın. Onu asılı bıraktı."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Seni tanıyorum."

Teal dudaklarını ıslatır. "Senin de hoşuna gittiğini biliyorum."

"Gruplar umurumda değil," diye itiraf ediyorum. "Ama seni paylaşmıyorum. Sana bunu söylediğimde ciddiye aldım."

Elim kalçasında kenetleniyor, sadece bunu düşünüyorum ve bu dikkatini tekrar bana çekiyor.

"Ben de seni paylaşmıyorum." Sesi kararsız, sanki bunu itiraf ettiği için üzüleceğinden endişelenmiş gibi.

"Biliyorum." Bir elimi onun yan tarafına doğru sürüklüyorum. "Bunu yapmanı istemezdim." "Bunu mu demek istiyorsun?" Kaşları çatıldı.

"Mm-hmm." Mırıldanıyorum. "Ama onu paylaşma düşüncesine aldırma, değil mi? Şu anda bunu hayal ediyorsun."

"Nasıl?"

"Çünkü, dediğim gibi. Seni tanıyorum. Dikkat ediyorum."

Oda müzikle zonklıyor ve ışıklar gökkuşağı renklerinde yanıp sönüyor. Ama ışık galaksisinin ortasında sadece Tealene Donovanı görüyorum.

Parmakları benimkilerin arasında dolanıyor ve benimkilerle birlikte bükülen bir ipin lifleri de olabilirler. Bizi birbirimize bağlıyor.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve sakız pembesi bir saç parçası gözünün üzerine düşüyor. Beni dağınıklığının içine sürüklüyor. Ben düzeni tercih ederken, o kaos dolu metal bir orman.

"Bana baktığında ne görüyorsun?" diye soruyor.

Onu yakınımı çekiyorum. "Her şeyi."

Başını arkaya yatırarak, mükemmel yakut dudaklarına sahip oluyorum. Sunduğu cennet kırıntılarını içiyor, saflığının tadına varmak için dişlerimi alt dudağına batırıyorum.

"Declan." Parmakları kollarımı kavlıyor ve az önce ısırığım yolu yalayıp dudağını kestiğim yerden sızan kanı içerken inliyor.

O yumuşak, ben ise keskinim.

Ben her gözeneğimden ölüm damlatırken, o hayat akıtıyor.

Göz ucuyla Jase'in bizi izlediğini fark ediyorum. Bakışları Teal'in dudağını ağzıma alıp onu boşalttığım yere sabitlenmiş. Çünkü sahip olduğu her şey benim.

Teal kime fark ederek geri çekiliyor.

"Çekinme." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp içine fısıldıyorum, "Seni fiziksel olarak paylaşmıyor olabilirim Teal. Ama ona kime ait olduğunu hatırlatmakta bir sorun görmüyorum."

Bakışlarımı Jase'in ayrılmış kalabalığın arasından bize baktığı yere doğru takip ediyor.

Konuşmanın ortasında ama gözleri tekrar tekrar onu buluyor.

Anladım.

Deniz mavisini ağırlık merkezidir.

Hepimizin yörüngesine bağlı olduğumuz odak noktası.

Elimi yan tarafına kaydırıp kalçasını kavıyorum ve onu dev haçın içine geri iterken bacağını kalçamın üzerine kaldırıyorum.

Parmaklarımı ağzına götürüp dudaklarına dokunuyorum. "Em."

İyi bir evcil hayvan gibi parmaklarımı açıyor ve emiyor. Ben parmaklarımı daha derine soktukça yanakları çukurlaşıyor ve kırmızı ruju parmak eklemlerime bir resim çiziyor - daha sonra sikimde yeniden yaratmayı planladığım bir resim.

Parmaklarım güzelce ıslandığında, elimi bacaklarının arasına indiriyorum ve kimse bir şey görmeden erişim sağlamak için eteğini yeterince yukarı kaldırıyorum.

Parmaklarım sırlıslam amına batıyor ve odada buraya bakıp da ne yaptığımı anlamayacak tek bir kişi bile yok. Ama umurumda değil. Umarım hepsi izler de onun kime ait olduğunu anlarlar.

Teal'in başı geriye düşüyor ve kirpikleri titriyor. "Declan."

Eğilip yüzümü boynuna gömüyorum, dişlerimi yumuşak etine batırıyorum ve ona kendini iyi hissetmesi için gereken acıyı veriyorum. Bir ısırık onu bu anın içine hapsedecek, böylece uçup gitmeyecek.

Müzik ılgılığını bastırıyor ama ben her titreşimi hissediyorum. Parmaklarımı içine pompalarken amının her çırpınışı parmaklarımı sıkıyor.

"Bu gece ait olduğun tek kişi kim, tatlım?" Boynunu yalıyorum. "Söyle bana."

Parmaklarımı daha derine sokuyorum ve elimin topuğunu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Sen." Tırnakları kollarıma batıyor, derimi parçalıyor.

"Aynen öyle. Ben." Dönüp Teal'in bana karşı kıvranışını izleyen Jase'e bakıyorum. "Göster ona."

Amından emirlerim damlıyor. Bakışları odanın diğer ucundaki Jase'inkilerle buluştuğunda beni sıkıyor ve kendi hastalıklı fantezilerinin öznesi haline geliyor. Arzulanan kişi. El üstünde tutulacak kişi.

"Ona kime ait olduğunu göster Tealene." Vücudumu ona doğru daha sert iterek onu haça sabitliyorum. "Bunun neden asla değişmeyeceğini ona kanıtla."

Teal başını sallıyor, vücudu iyi bir kız gibi boyun eğerken bile zihinsel olarak direniyor. Gözlerini Jase'den ayırmıyor ve onun için ifadesinin değişmesini izliyorum. Ona yaptığım her şeyin yüzünü boyamasını izliyorum, bunu görebileceğini biliyorum.

İsteyebilir.

Bekleyebilir ve onun olmasını dileyebilir. Ama o benim.

Ve güzel ağzı bunun ne kadar geçici olduğu konusunda ne derse desin, bu konuda bir şeyler yapacağım.

Etrafımızda parti devam ediyor. Eminim Jase'den daha fazla insan Teal'i parmaklarımla sikmemi izliyor, ama benim tek izlediğim o.

Benim sanat
eserim. Benim
şaheserim.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde kızıla boyanmış yanakları parlıyor.

Parmaklarım girip çıkarken amı beni sıkıyor. O çıkıntıda ve ben onu bir anlığına orada tutuyorum. Onu bu yere götüreceğine inandığı tek kişinin ben olduğumu anlayacak kadar uzun bir süre.

Tam boşalmak üzereyken çenesinden tutup gözlerini tekrar bana çevirmesini sağlıyorum. Diğerleri istedikleri kadar izleyebilirler ama boşaldığında gözlerinin içine bakabilecek tek kişi benim. Düştüğünde aklına girebilecek tek kişi benim.

Doruğa ulaştığında amcığı o kadar sıkıyor ki, sikim ağrıyor, onun içinde olmanın verdiği acıyla çaresizce kıvranıyorum. Teal tişörtümü kavırıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor, salıverilmesiyle birlikte bana karşı çığlık atıyor.

"Aferin kızıma." Parmaklarımı çekiyorum ve çenesini yukarı kaldırmak için bacağına bırakıyorum. "Sen benimsin, Teal. Bunu kanıtlamak için seni bu odanın ortasına yatırıp hepsinin önünde becermem gerekse bile."

Islak parmaklarımı ağzına götürerek dudaklarını yavaşça dölüyle boyuyorum. Rujuyla karışıyor ve görülmeye değer bir manzara oluyor.

Onun güzelliği kutsallığa saygısızlık.

Çarmıhta geriye yaslanıyor ve dua etmeye değer tek ilah o olduğunda dizlerimin üzerine çökmek istiyorum.

"Siktir, dölün dudaklarına çok yakışmış." Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, eğilip ağzına sahip oluyorum.

Onu tatmak için.

Ve ayrıldığımızda, dilimde Teal'in amının tadıyla Jase'e bakıyorum. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Güzel.

Rekabet, oyunları oynamayı çok daha eğlenceli hale getiren şeydir.

OceanofPDF.com

Hepsi senin

Deniz mavisi

"Yaz tatiline sadece üç hafta kaldığına İNANAMIYORUM." Çantamı kucağımda düzeltirken Declan ve Kole'un park yerinin karşısındaki arabayı yüklemelerini izliyorum.

"Bir de bana sor," diye kabul ediyor Violet. "Bir aydan biraz daha uzun bir süre Los Angeles'a gidiyoruz."

"Patience Kole'un bu yaz sizinle birlikte Los Angeles'a gideceği haberini nasıl karşıladı? Ona söyledin, değil mi?"

Violet kaşlarını çatıyor. "Kole ve Declan'la hafta sonu tatile gideceğimizi öğrendiğinde ne kadar iyi karşıladıysa o kadar iyi karşıladı."

Ailemin av gezisi bir Sigma Sin toplantısına dönüştü. Ian Pierce kendisini davet ettiğinden beri, Konsey'in neredeyse her üyesini içerecek şekilde büyüdü. Kulübede saklanıp tüm hafta sonu müzik dinlemeyi planlarken, planların değişmesiyle bu gerçekleşmeyecek.

En azından Declan Kole'u davet etmeye karar verdi çünkü Kole'un üvey babası zaten orada olacak. Ve Kole Violet olmadan hiçbir yere gitmeyecek, böylece bu hafta sonu kaçınılmaz olarak ters gittiğinde bir arkadaşım olacak.

"Sanırım bu beklenen bir şey."

Violet ellerini kucağında kavuşturur. "En azından hâlâ bizimle aynı evi paylaşmak istiyor. Bu çok üzgün olmadığı anlamına geliyor, değil mi?"

"Kendine bunu söylemeye devam et." Violet'in iyimser masumiyetini takdir ederek bir kaşımı kaldırıyorum. "Patience'ın kendine göre sebepleri olmalı. Kardeşinin özel akıl hastanesi süiti bir gösterge ise, kendi evini karşılayamayacak gibi değil. Lancaster'lar Pierce'ları para için mücadele ediyormuş gibi gösteriyor."

"Durumun böyle olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Aynen öyle." Gözlerimi deviriyorum ve bakışlarım arabayı yüklemeyi bitiren Declan'a takılıyor.

Bagajı çarparak kapatıyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak bagaja yaslanıyor. Gülümsemesi o kadar büyük ve mükemmel ki, parladığına yemin edebilirim.

Artık resmileşti. Eğer o zengin erkek pornosuysa, ben de bağımlıyım.

Declan ve Kole yolculuk için arabayı yüklerken, Violet ve ben birkaç adım ötede Kole'un arabasının arka koltuğunda oturmuş onları bekliyoruz.

"Sanırım Patience yazı yalnız geçirmek istemiyor." Violet gömleğinin eteğiyle oynuyor. "Söyleyeceğinden değil."

"Patience, birine ihtiyacı olduğunu kabul ediyor mu? Hiç şansı yok." Ben bu düşünceye gülüyorum ama Violet gülmüyor.

Kole'u izlerken bakışlarını endişe dolduruyor. Bakışları Declan'a kaydığında ise yanağının içini ısırmağa başlıyor.

"Bu hafta sonu hakkında nasıl hissediyorsun?" Ona soruyorum. "Sen ve Declan hâlâ her şeyi konuşmadınız, değil mi? Ve şimdi bütün bir hafta sonunu birlikte geçirmek için imza atıyorsunuz."

Violet bakışlarını Declan'dan ayırarak parmağının etrafında bir ip dolaştırıyor. "Gerginim ve bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Declan'ın benimle bir şey yapmak istediğini sanmıyorum."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Declan çoğu insanla hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Sen olmadıkları sürece." Sırıttıyor.

Gözlerimi deviriyorum, yorumunu görmezden geliyorum. "Her şey yoluna girecek, merak etme. Ayrıca, bir şey olursa ben orada olacağım."

"Kabul etmemin tek nedeni buydu," diye itiraf ediyor Violet. "Şey... o ve yurttta kalmayı teklif ettiğimde Kole'un bunu kabul etmemesi."

"Şaşırdın mı?"

"Hayır."

Onun sahipleniciliğinin hatırlatılmasıyla tüm yüzü aydınlanıyor ve en azından umursuyor gibi görünmüyor.

"Eminim bu hafta sonu iyi geçecek." Yorumumla ikimizi de rahatlatmaya çalışıyorum. "Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, Declan'ın seninle *hiçbir* şey yapmak istediğini sanmıyorum. Muhtemelen bunu kendi kendine aşmaya çalışıyordur. Bilmediğiniz bir kardeşiniz olduğunu öğrenmek ikiniz için de çok zor olmalı. Ve babası her zaman onun rol modeli olmuştur, bu yüzden bunun onu birkaç nedenden dolayı etkilediğini düşünüyorum."

"Anlıyorum. Babanın hiç bilmediğin gizli bir ailesi olduğunu öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ian Pierce'ın hayatının bir parçası olduğumdan falan değil. Ama yine de beni biliyordu ve sır olarak sakladı. Declan muhtemelen benden daha zor zamanlar geçiriyordur, bu yüzden şikayet etmemeliyim."

"İkisini karşılaştıramazsın." Elini sıkıyorum. "İkinizin de hissettiği şey geçerli ve Ian Pierce bu karmaşayı yarattığı için bir pislik."

Declan'ı otoparkın karşısından izliyorum ve son zamanlarda bu yüzden mi dikkatinin bu kadar dağınık olduğunu merak ediyorum. Ian Pierce'ı sevsem de sevmesem de Declan babasına her zaman saygı duymuştur. Anladığım kadarıyla tıpkı onun gibi olmak istiyordu.

Babasının bunca yıl boyunca böylesine büyük bir sır sakladığını keşfetmenin onun için ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyorum. Declan'ın hakkında hiçbir şey bilmediği bir kız kardeşi vardı. Kan bağı. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğim halde.

"Bu da işin diğer tarafını gündeme getiriyor." Violet'e bakıyorum. "Babanın bu hafta sonu orada olacağını bilmek seni nasıl hissettiriyor?"

"O benim babam değil." Violet kaşlarını çatıyor. "Aynı kanı paylaşıyoruz ama o benim için hiçbir zaman bir baba olmadı."

Sesi çatlıyor ve eminim ki canının yanmamasını diliyor ama ben öyle olduğunu hissediyorum.

"Declan'dan Kole'u bundan vazgeçirmesini istemeliydim," diyorum. "Bu herkes için çok erken."

"Sanırım Kole'a ihtiyacı var." Violet dudaklarını sıkı bir gülümsemeyle bastırıyor. "Benim için endişelenme. Ayrıca, dördümüzün gölde kendi kulübemiz var, değil mi? Onlardan uzak durur ve kendi eğlencemizi yaşarız."

"Sen nasıl istersen."

En son ne zaman sadece eğlenmek için bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Her şeyin kaçınılmaz olarak dağılacığından endişe etmediğim. Bu hafta sonunun amacı buysa, umarım berbat etmem.

Declan'la bir anlığına bakışıyoruz ve o da park yerinin karşısından bana göz kırpmıyor.

Küçük bir şey. Geçici. Ben bunu algılayana kadar o çoktan Kole ile konuşmasına geri dönmüştü.

Ama bu göz kırpma beni rahatlatıyor.

"Hayır, sen git onlara sor." Arabanın arkasından bir ses geliyor ve arka camdan baktığımda park yerinde durmuş Declan ve Kole'u izleyen iki kız görüyorum.

Kole'un arabasında oturduğumuz için adamlarımıza aval aval bakarken bizi görmüyorlar.

Adamlarımız.

Declan'ı ne kadar çok benim olarak düşünürsem, o kadar kök salıyor. Ve o bu sarmaşıkları suladıkça, onları asla ayıklayamayacağıma daha çok ikna oluyorum.

"Meşguller," diyor sarışın kız siyah saçlı arkadaşına.

"Meşgul." Kız gözlerini devirir. "Hiçbir erkek sevişemeyecek kadar meşgul olamaz. Declan'ın Sigma partisinde sana nasıl baktığını gördüm. Seni geri çevirmesine imkan yok."

"Şu an o hatunla birlikte değil mi?" Sarışın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bütün sosyal medya hesaplarında o var."

Benim hakkımda konuşuyor olmaları çünkü Declan sosyal medyada benim fotoğraflarımı paylaşmaktan vazgeçmiyor. Hiçbirinde yüzüm yok ama rengarenk saçlarımla kim olduğum belli. Bazıları başımın arkası, bazıları ise sadece elinin üzerinde olduğu bir kalça. Bir fotoğraf, dudak parlatıcısı sürerken beni izlediği bir andan ağzımın yakın çekimiydi.

Kendime bunun onun sanatçı yönünün ortaya çıkması olduğunu söyleyip duruyorum ama bu alışılmadık sahiplenme gösterisinin hoşuma gitmeye başladığını da inkar edemiyorum.

"O kız mı?" Siyah saçlı kız gülüyor. "Gerçekten çıktıklarından bile şüpheliyim."

Violet bu yorum üzerine bana bakıyor, konuşmalarını en az benim kadar iyi duyduğu belli.

"O kızın gerçekten deli olduğunu duydum. Muhtemelen onu hayır işi için falan beceriyordur. Declan deli bir sürtükten hoşlanmak için fazla seksi. Ayrıca Declan'ın nasıl olduğunu bilirsin, her zaman sınırları zorlamaya çalışır. Başka biriyle dikkati dağıldığı anda onu unutacaktır."

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken midem bulanıyor. Benim hakkımda konuşma şekilleri düpedüz zalimce ve

Declan'ın ateşi göğsümü yakıyor.

"Her şey gibi olacağına eminim. Ona bir hafta ver, sonra onu terk edecektir. Ya da belki şanslıysanız, babası onu akıl hastanesine geri gönderir."

Kızlar kahkahalara boğulur, oldukları yerden kıpırdamazlar.

"Onları dinleme." Violet uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Neden bahsettiklerini bilmiyorlar."

Onlar hariç.

Ve önerdikleri şey, her hafta endişelendiğim gerçek bir tehdit.

Ama Violet, iyimser biri olarak, tüm patlamalarımı görmezden geliyor. Stüdyomda saklanarak geçirdiğim haftaları görmezden geliyor. Kalabalıkta endişelendiğimde ve neredeyse anında ortadan kaybolduğumda beni yargılamıyor. Dedikoduları görmezden geliyor ve beni sadece arkadaşı olarak görüyor.

Keşke gerçekte olduğum kişi değil de arkadaşlarımdan gördüğüm kız olsaydım, çünkü hakkımda konuşan bu kızlar haklı.

Bir noktada Declan babasıyla aynı hizaya gelecek ya da babam artık canına tak ettiğine karar verecek ve beni içeri tıkmak için bir bahane uyduracak. Bunların hepsi geçici.

Sertçe yutkunarak ellerimi karnımın üzerine koyuyorum ve bu düşünceyi gömüyorum. Bana hiçbir olmayacak. Bu kızlar sadece ben izin verirsem kazanırlar ve bugün bu olmayacak.

Kendime yaşattıklarım neyse de, kıskançlıklarının felaketim olmasına izin vermeyi reddediyorum.

"değil." Omuzlarımı geriye atıp arabadan çıkıyorum.

Hareket ettiğim anda iki kızın da bana doğru baktığını, gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Muhtemelen ne duyup duymadığımı ya da karşılık verip vermeyeceğimi merak ediyorlar. Söylemiyorum çünkü zamanımı harcamaya değmezler.

"Sanırım gitmeye hazırlar," diyorum Violet'e, bakışlardan kaçınarak.

Violet arabadan iniyor, arabanın kapısını arkasından kapatırken benimle kızların arasına bakıyor.

Dünya istediğini düşünebilir. Declan

istediğini yapabilir.

Kendimden başka kimseyi kontrol edemem ve bu zor yoldan öğrendiğim bir ders. Bu yüzden, şu an için gerçek olanı kucaklıyorum.

Declan ve Kole'un arabaya yaslandıkları yere doğru yürüyorum, Violet da arkamdan geliyor. Yaklaştığım anda Declan elimi tutuyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor.

Hâlâ Kole ile konuşuyor ama parmaklarını arka ceplerime daldırıp beni kendine doğru çekiyor. Bakmadan bile beni görüyor. Denemeden beni sahipleniyor.

Kole Violet'e dönerken Declan, "Anladın sen onu," diyerek konuşmasını bitiriyor.

Declan ellerinden birini cebimden çekip çenemi kaldırıyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor.

Düşmanken nasıl bu hale geldik, zaman zaman boynum tutuluyor. Ve yine de, her zaman ait olduğum yer gibi hissettiriyor.

Declan geri çekiliyor, kaşları çatılıyor. "Bir sorun mu var?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Onu tekrar öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

Bu kez Declan'ın kaosumu yatıştıran ses olmasına izin verdim. Fırtınadan sonra enkazı yıkayan bir esinti olmasına izin veriyorum. Parmak uçlarını çenemde gezdirdiğinde tenimde bıraktığı hissin içine gömülüyorum ve gezegendeki en berbat insanlar değilmişiz gibi davranıyorum.

Bu manipülasyon ve şantajla başlamamış gibi davranıyorum. Aklımı kaçırmıyormuşum ya da bunu hayal etmiyormuşum gibi.

Ve topuklarımı yere indirip bakışlarımı Declan'ın soğuk gri gözlerinde tuttuğumda, dünyanın geri kalanını görmezden gelip yalnızca ona odaklanıyorum.

Declan'ın cebinden bir ping sesi geliyor ve telefonunu çıkarıyor, hâlâ gitmeme izin vermiyor. Ekrandaki bir mesajı okuyor ve kaydırarak uzaklaştırıyor. Ve tam telefonunu kilitlemek üzereyken dikkatimi çeken bir şey görüyorum.

"O da neydi?"

Aşağı bakıyor. "Babam, tahmini varış süremizi soruyor."

"Mesaj değil." Tekrar uyandırmak için ekranına dokunuyorum. "Bu. Neden ben senin arka planınım?"

"Neden ki?" Sırıttıyor.

"Telefonumun arka planında sen yoksun."

Etrafımda dolanıyor, çantamdan telefonumu çıkarıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu düzeltiyorum." Declan beni kollarında döndürüyor, böylece sırtım göğsüne dönük duruyorum.

Bir kolunu boynuma doluyor, burnunu boynuma gömüyor ve fotoğrafı çekerken omzumla birleştiği yeri öpüyor.

"İşte." Ayarlara tıklıyor ve bunu benim ana ekranım yapma seçeneğini seçiyor. "Benimki."

Her söylediğinde kelimeye daha çok inanmaya başlıyorum. Ve bu korkutucu.

OceanofPDF.com

Uzun Koşu

Deniz mavisi

ROCHESTER Gölü'nü çevreleyen arazinin tamamı özel mülkiyete aittir ve batı yakasının çoğu nesillerdir aileme aittir. Büyürken her yazımı burada geçirirdim ve okuldaki alaylardan ve kasabadaki fısıltılardan huzurlu bir kaçış olması gerekirken, bu gezilerde huzur bulamadım.

Rochester Gölü'nün perili olduğuna hep inanmışımdır. Kabinler kıyı boyunca sıralanır, ancak iskele yoktur ve kimse suda yüzmez.

Babam bana bunun dipte yetişen zehirli bitkiler yüzünden olduğunu söylemişti ama ben ona hiç inanmadım. Gölü kirleten bir şey var ve bu Doğa Ana değil.

Vardığımızda Declan bizi doğruca kulübemize götürdü. Konukların bir kısmı ailemin yanındaki kulübelerde kalıyor ama bize ormanın derinliklerinde bir kulübe tahsis edildi. Babamın bizi herkesten saklamak için yaptığı bir başka girişim olduğunu bilmesem bu mahremiyeti daha çok takdir ederdim.

"Buradan nefret ediyorum." Kulübenin ön kapısından içeri girdiğimde oturma odasındaki şöminenin üzerinde asılı duran bir geyik kafasıyla karşılaşınca kaşlarımı çatıyorum.

"O şeyler beni hep ürkütür," diye katılıyor Violet, Kole ile el ele yanımdan geçerken.

Declan arkamda duruyor, kollarını karnıma doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. "Neyi asmayı tercih ederim biliyor musun?"

Orada mı?"

"Bu soruya cevap vermekten korkuyorum."

Kıkırdıyor. "Senin resimlerinden biri. Ama aklından geçen o pis düşünceyi takdir ediyorum."

"Eminim biliyorsundur." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Resimlerimi gerçekten seviyor musun? Karmakarışıklar."

"Onlar sensin." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Kabus yakıtı olduklarını kastediyorsan, evet, onlar benim."

"Kendine her zaman çok yükleniyorsun, Tealene."

"Üzgünüm..." Bir kaşımı çattım. "Bu sadece senin işin mi?"

"Mm-hmm." Sırtımı göğsüne doğru daha sıkı çekerek bizi birbirimize kenetliyor. "Dediğim gibi, eğer mahvolmak istiyorsan, bunu yapan kişi olmaya gönüllüyüm."

Aleti bana karşı sertleşirken yanaklarım ısınıyor. "Çok komik."

"Şaka yapmıyorum." Başımın üstünü öpüyor. "Ama cidden, kendine çok yükleniyorsun. Sanatın seni Paris'e götürecekt kadar güzel, neden şüphe ediyorsun ki? Ve kâbusları dışarı çıkardığı sürece, önemli olan tek şey bu değil mi?"

Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama ne kadar derine inersem ineyim, gerçekten peşinde olduğum şeye asla yaklaşamıyorum.

"Biraz babamla buluşmam gerekiyor." Declan yüzüm ona dönük olana kadar beni kollarında döndürüyor, ellerini hâlâ üzerimden çekmiyor. "Burada tek iyi olacak mısın? Kole ve Violet ile takılabileceğini söyleyecektim ama onlar çoktan ortadan kayboldular."

"Bu yolculukta onları pek hissediyorum."

Declan eğilip boynumun kenarına bir öpücük konduruyor. "Şikayet etmiyorum."

Parmaklarım tişörtünü kavırıyor ve belime doladığı kolu beni sert bedenine doğru daha sıkı çekiyor.

"Declan..." Köprücük kemiğimi ve boğazımın ortasını öperken başımı arkaya doğru eğiyorum. "Az önce bir şeyle ilgilenmen gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Dikkatim dağıldı."

Gülüyorum, onu üzerimden itiyorum. "Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şey yok. O uzun yolculuktan sonra duş almam gerek. Ben temizlenene kadar bunların hiçbirisi olmayacak."

"Peki ya seni kirli seversem?" Başparmağını ağzıma sürterek dudak parlatıcımı bulaştırıyor.

Bileğini tutuyorum. "O zaman bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak."
"Peki," diyor kaşlarını çatarak, geri adım attığımda bana karşı koymuyor.

Ama atletimi düzelttiğimde, önden hafifçe aşağı çekiyor ve göğüs dekoltesinin ipucu, gözlerini öldürmek için dışarı çıkan bir yırtıcı hayvan gibi daraltıyor.

Onun ilgisi sarhoş edici olduğu için boyun eğmemek için her şeyimi vermem gerekiyor. Fiziksel olarak kendimi hiç bu kadar önemsememiştım ama Declan bana baktığında kendimi evrenin merkezi gibi hissediyorum.

"Otuz dakika." Declan geriye doğru adım atar. "O zaman tamamen benimsin."

Kapıdan çıkmadan önce son bir kez omzunun üzerinden baktığında acı çekiyor gibi görünüyor.

Declan'ın gitmesi, Kole ve Violet'in de ortalıkta görünmemesi üzerine üst kattaki ikinci ana yatak odasına çıkıyorum. Ayrı katlarda olmaları mahremiyete katkıda bulunuyor ve bunu takdir ediyorum.

Pratik ve rahat bir kıyafet bulmak için çantamı karıştırıyorum. Dışarısı sıcak, bu yüzden Violet'i dinlediğim ve normalde giydiğimden daha fazla şort aldığım için memnunum. Şortlar ve etekler yukarı kalktığında kalçalarımın iç kısmındaki yaraları gizlemek zor oluyor, bu yüzden genellikle onlardan kaçınıyorum ama onları gizleyebilecek kadar uzun birkaç çift buldum.

Yeni kıyafetimi ve losyonumu alıp banyoya giriyorum. Duşun buharı aynayı neredeyse anında buğulandırıyor ve vantilatör de pek yardımcı olmuyor, bu da kabin havasında asılı duran küf kokusunu açıklıyor.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum, yavaşça kaybolurken sisli aynada kendime bakıyorum ve Declan'ın bende ne gördüğünü merak ediyorum.

Stres son zamanlarda beni biraz fazla zayıflattı ve okulda konuştuğunu gördüğüm kızların yarısının kum saati kıvrımlarına sahip değilim. Göğüslerim küçük ve etkileyici değil ve cildim zihinsel savaşlarımdan dolayı izler taşıyor. Sarı saçlarım vahşi bir renk karmaşası ve nadiren şekillendiriyorum.

Benimle ilgili hiçbir şey insanların başını döndürmüyor. Ve eğer güzellik gerçekten içerideyse, bunun da benim lehime çalıştığını sanmıyorum.

Ayna, ben sadece bir insan taslağı olana kadar buğulanıyor. Kıyafet yığınının içinden telefonuma uzanıyorum ve yakalayabildiğim birkaç kıvrımı yakalamak için yan dönüyorum. Bir fotoğraf çekiyorum, bir mesaj yazıyorum ve kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan gönder tuşuna basıyorum.

Deniz mavisı: Otoportre.

Her zaman yaptığı gibi hemen cevap veriyor.

Sanat eseri.

Bunun bir iltifat olduğunu düşünmek isterim, ama sadece bir gerçek de olabilir. Sanat öznedir. Genellikle uzaktan daha iyi anlaşılır.

Sisli fotoğrafa bakıyorum ve Declan'ın onu nasıl yorumladığını merak ediyorum.

Telefonumu yere bırakıp duşa giriyorum ve sıcak suyun düşüncelerimi yıkamasına izin veriyorum. Soğuk kemiklerimi ısıtıyor ve kafamın içindeki gürültüyü susturuyor. Duşum her zamankinden iki kat daha uzun sürüyor ama beni bekleyen kimse olmadığı için acele etmiyorum, Declan dönene kadar acele etmiyorum.

Dışarı çıktığımda, kokunun böcekleri çekmeyeceğini umarak cildimi losyonla kaplıyorum.

Yarı kurumuş saçlarımı ıslak bırakarak dağınık bir topuz yapıyorum. Nemli olduğunda daha koyu oluyor ve renkler birbirine karışıyor. Saçlarım sadece sarı olalı çok uzun zaman oldu. Kendimin boyalı versiyonunun arkasına saklanmaya çalışmadığım zamanlarda nasıl göründüğümü hatırlamıyorum.

Şortumu ve bol bir tişörtümü giyip banyodan çıktığımda yatak odasını boş buluyorum. Declan ben duştayken bana bir mesaj göndermişti ve mesajda gölün bir fotoğrafı vardı. O sahil şeridini ailemin kulübesine yakın bir yer olarak hatırlıyorum.

Orada babasıyla buluşmuş olmalı ve umarım ebeveynlerimiz henüz birbirlerini vurmaya çalışmamışlardır.

Kulübeye doğru yürürken Kole ve Violet'in ortalıkta olmadığını fark ediyorum, ki muhtemelen hafta sonunun çoğunu böyle geçirecekler. Violet, Ian Pierce'tan uzak durmak için elinden geleni yapacaktır ve Kole de muhtemelen onun dikkatini dağıtmaktan mutluluk duyacaktır.

Declan otuz dakika içinde döneceğini söylemişti ve bu sadece yirmi dakika önceydi, bu yüzden beklemek yerine gidip onu bulmaya karar verdim.

Spor ayakkabılarımı giyerek kulübeden , ailemin kulübesine giden patikadan aşağı iniyorum. Güneş yeni yeni batmaya başlıyor, gölün üzerinde sıcak bir parıltı yayıyor. Cırcır böcekleri ve kurbağalar alacakaranlıkta bir senfoni oluşturuyor ve ben hepsini içime çekiyorum.

Mekan.

Temiz hava.

Bazen böyle bir yere, daha az perili bir göle kaçsam mı diye düşünüyorum. Belki o zaman sonunda mutluluğu bulabilirim.

Kahkaha ve konuşma sesleri ormanın sesini bastırana kadar patikayı takip ediyorum. Son bir dönüşte, tepenin ailemin kulübesini görebiliyorum ve ateş çukurunun etrafı insanlarla çevrili. Birkaçını Declan'ın kardeşlik arkadaşları, diğerlerini de ebeveynleri olarak tanıyorum.

Babamı toplantının bir kenarında Jase'in babasıyla konuşurken gördüğümde hemen gerildim. Yaklaşmamı izliyor ve bu omurgama bir ürperti gönderiyor.

Declan şenlik ateşinin yanında bir sandalyede oturmuş babasıyla konuşuyor ve ikisinin de yüz ifadeleri gergin. Konuştukları her neyse, Declan sinirlendiğinde yaptığı gibi elini saçlarına götürüyor. Babası sırtını sıvazladığında ise omurgası sertleşiyor.

Son birkaç söz söylerler ve Declan onun gidişini izlerken babası Paul ve Vince'i bulmak üzere uzaklaşır. Maddox, Declan'ın babasının terk ettiği sandalyeye çöküyor ve annemle birlikte piknik masasında oturan birkaç kızı işaret ederek bir şeyler söylüyor.

Kendimi hiçbir zaman kıskanç biri olarak görmedim çünkü kıskanmaya değecek bir şeyim olmadı. Ama yaklaşırken Declan'a bakarken -çıtırdayan ateşin parıltısı güçlü çenesine ve yüz hatlarına gölge düşürüyor, siyah saçları başında dağınık, uzun kollu gömleği sert göğsünü sarıyor- kendime ondan bir parça isteyen herkesi kıskandığımı itiraf ediyorum.

Geçen gece Sigma Sin partisinde beni paylaşmayacağını söyledi ve ben de onu paylaşmak istemediğimi itiraf edecek kadar gardımı düşürdüm. Ama bunu istemek çok mu fazla? İstemek çok mu fazla?

O Declan Pierce.

Ya kardeşliği ya da ailesi ve arkadaşları tarafından sürekli olarak yüzlerce farklı yöne çekiliyor. Ben sadece onun günündeki bir başka zorunluluğum. Özellikle de uzun vadede bir anlam ifade etmediğimizi düşünürsek.

Uzun vadede.

Her zaman çok belirsiz görünen geleceğe odaklanmama asla izin vermedim. Ama Declan'a baktığımda gördüğüm şey bu.

Uzun vadede.

Bunun mümkün olmaması çok kötü.

Hoşuna gitse de gitmese de babasının izinden gidecek. Politikaya girecek ya da aynı derecede yüksek profilli bir iş yapacak. Çekici ve karizmatik biri ve bu da insanları ona çekiyor. Declan'ın ateşi Briar'da geçirdiği yılların çok ötesinde büyüyecek ve bu süreçte yanında durabilecek birine ihtiyacı var. Uygun ve saygılı birine.

Annemin yanında oturmuş, ormanın ortasında kristal şaraplarını yudumlayan kızlara bakıyorum.

Ben asla öyle olmayacağım.

Ben plastik bir kap gibiyim.

Ateş çukuruna ulaştığımda Declan nihayet beni fark ediyor ve Maddox'a bir şeyler söyleyerek kalkıp gitmesini sağlıyor. Etrafımda dönmemi izliyor ve onun yakınındaki bir sandalyede durduğumda başını sallıyor.

"Buraya gel." Kalçasına vuruyor. "Ciddi misin?"

Kaşları havaya kalkıyor, yüz ifadesi ona cevap veriyor.

Ona doğru yürürken, ona ulaştığım anda elimi tutuyor ve beni kucağına çekiyor.

"Mutlu musun?" Gözlerimi kısıyorum.

"Şortunu çıkarırsan daha mutlu olurum." Çenemi kavırıyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ama beni öpmüyor.

"Buradaki kimsenin bunu takdir edeceğini sanmıyorum." "Ben ederdim."

"Senin dışında." Gözlerimi deviriyorum. Declan sırtıyor. "Daha iyi hissediyor musun?" "Kötü hissettiğimi kim söyledi?"

"Sen yapmadın." Boğazımın ortasından aşağı, göğsümün üzerinden ve göğüslerimin arasından bir yol çiziyor. "Ama okulun otoparkındaki o kızlar seni rahatsız eden bir şey söylediler."

"Onları duydun mu?"

Başını sallıyor. "Hayır, ama seni etkilediğini söyleyebilirim."

Ne konuştuklarını duymadığı için rahat bir nefes alıyorum çünkü biri Declan'ın aklına girmeden de bizden yeterince şüphe .

"Önemli değil." Kollarımı omuzlarına doladım. "Babanla yapman gerekeni yaptın mı? Dünyanın yok edilmesini mi planlıyordunuz yoksa her ne yapıyorsanız?"

"Evet." Declan'ın gözleri ve çenesi geriliyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sallıyor. "Önemli bir şey değil."

Bundan şüpheliyim ama zorlamıyorum da. İkimizin de hala duvarları olduğunun ve bu ne olursa olsun, eninde sonunda aramıza gireceklerinin farkındayım.

Avluya baktığımda babamın, yanında Jase'in babasıyla birlikte partinin geri kalanına doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Zaten işbirliği yapıyorlar." Kaşlarımı çattım. "Babamın bu işe razı olması pes ettiği anlamına gelmiyor."

"Biliyorum." Declan belimdeki kavrayışını sıkılaştırıyor. "Sanırım yapabiliyorken tadını çıkaracağız."

"Sanki gitmene izin verecekmişim gibi konuşuyorsun, Teal." "Başka bir seçeneğin olmayacak."

Declan sırtıyor, onu babasıyla konuşurken gördüğümünden beri ilk kez rahatlıyor. "Sen nasıl istersen."

Bir parçam benimle tartışmasını diliyor. Benim istediğim gibi bizim için savaşmasını.

Yapmayacak.

Bazı insanlar aşk için evlenirken, bir Donovan ya da Pierce için bu söz konusu değildir. Bizim iş anlaşmalarımız var, ilişkilerimiz değil.

Ama tam burada, şu anda, bunu unutmaya çalışıyorum.

Declan'ı kabul ediyorum ve şimdilik bunun gerçek olduğuna kendimi inandırıyorum. Onu kaybettiğimde, ondan nefret ettiğim yıllar boyunca bana yaptığı her şeyden daha çok acı verecek ama en azından üzerinde düşünmek için bu zaman dilimine sahip olacağım.

"Müzik yok." Parmağını kulağımın üzerinde gezdiriyor. "Kulaklıklarını getirdin mi?"

"Hayır."

Genellikle, kulaklıklarım sürekli olarak bana bağlı olan başka bir uzantıdır. Ama son zamanlarda onları giderek daha az takıyorum. Resim yapmadığım sürece, genelde yaptığım gibi müziğe bir koltuk değneği olarak ihtiyaç duymuyorum.

Declan gürültüyü susturur.

Ve kollarını bana doladığında, hayatımdaki başka hiçbir şeyin sunamadığı sıcaklığı sunuyor.

Ruhumu Kaybettiğim An

Declan

Sabahın bu erken saatlerinde göl mükemmel bir şekilde durgun.

İçimde yaşayan çürümüş her şeyi yansıtan bir ayna.

Bazen suya yeterince uzun süre bakarsam, onun da bana baktığını düşünüyorum. Dibe gönderdiğim insanların gözleri karanlık derinliklerde beni izliyor ve bana bir canavar olduğumu hatırlatıyor. Özellikle de onları oraya koyduğum için suçluluk hissetmediğimi düşünürsek.

Onların eti benimkinden daha iyi balıkları besler.

Suçluluk duygusuyla ilgili ilginç olan da budur: Suçlu olmak için onu hissetmeniz gerekmez. Yaptıklarımın pişman olsam da olmasam da günahlarım için yanacağım. Ve şu anda önemli olan tek şey, işler kötüye giderse Teal'in yanımda yanmamasını sağlamak.

Onunla geçirdiğim her saniye beni biraz daha parçalıyor. Var olduğunu bilmediğim başka bir karanlık derinliği ortaya çıkarıyor. Onun bu kulübede benim yatağında olması, gelecek hafta kampüse döndüğümüzde kendi yatağına dönmesine nasıl izin vereceğimi sorgulamama neden oluyor. O tamamen gömülü.

Başımı arkaya yaslayarak sandalyemi yavaşça sallıyorum ve kulübenin güvertesini oluşturan dengesiz tahtalara çarparak gıcırıyor. Sabahın bu erken saatinde orman neredeyse sessiz, bu yüzden sandalyenin tahtaya vurduğu her kıymık sesini duyuyorum. Gün canlanırken uzaktan birkaç kuş cıvıldıyor.

Saf olsaydım, huzurun böyle bir şey olduğunu düşünürdüm, ama daha iyisini biliyorum. Rochester Gölü, günahlarla cehennemden kaçılmayacağını hatırlatıyor.

ruhuma çentik attı.

Burası Araf, ama sanırım bu, her şey bittiğinde beni bekleyen şeyden daha iyi.

Neredeyse yaz geldi ama baharın serinliği günün bu erken saatlerinde havada hâlâ keskin. Çiy, ağaç yapraklarını yükselen güneşle birlikte parlatıyor ve toprak soğuk ve affetmiyor. Toprağa bir kürek saplasam, betonu kazmış gibi olurum, işte bu yüzden gölde buralardaki topraktan fazla ceset var. Ve bunu biliyor olmam hakkımda bilinmesi gereken her şeyi anlatıyor.

Kulübenin ön kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Teal olduğunu düşünerek bir an için göğsüm sıkışıyor. Uyandığımda uyuyordu ve bir saatten biraz fazla bir süredir verandada onu bekliyordum.

Battaniyeyi çıkarıp onu uyanıkken becermek istedim ama onun için nadir görülen bir şekilde huzurluydu. Dönüp durmuyordu ve söyleyebileceğim kadarıyla kâbus da görmüyordu. Çoğu geceyi kafasının içindeki şeytanlarla savaşıyor geçirirken onu rahatsız etmek yanlış geliyordu.

Şeytanlar, yüzlerine baktığı anda onları oraya koyan insanlarla birlikte öldüreceğim.

Kulübenin ön kapısı açılır ve Violet verandaya adım atar. Beni görünce gözleri büyüdü.

"Ah-" Bir adım geriye sendeliyor ve evin içinde kaybolacağını düşünüyorum ama kaybolmuyor. "Kimsenin uyanık olduğunu bilmiyordum."

"Kole uyuyor mu?"

Başını sallıyor. "Duş alıyor."

Umarım akan su Teal'i uyandırmaz.

Violet yanağının içini çiğneyerek beni izliyor. İçeri girecekmiş gibi sallanıyor ama onun yerine verandaya çıkıp ön kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bir sorun mu var?" O bakmaya devam edince soruyorum.

"Hayır." Korkulukta durup ona yaslanıyor. "Hâlâ çalışıyorum." Yalan söylüyor ama bunu ona söylemiyorum.

"İkiniz dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydınız."

"Evet." Sanki onu ele verecekmiş gibi bakışlarımdan kaçınıyor, Kole'un en iyi arkadaşım olduğunu düşünmüyor, bu yüzden zaten neyin peşinde olduklarını çok iyi biliyorum.

Benim kendi sapkınlıklarımdan bahsetmediğim gibi o da kendi sapkınlıklarından bahsetmiyor ama birbirimizin sırlarının çoğunu bilecek kadar uzun süre birlikte yaşadık.

"Bu çok garip, değil mi?" Violet arkasını parmaklıklara dönüyor ve topuğunu parmaklıklara vuruyor. "Sen ve ben o zamandan beri hiç konuşmadık..."

Cümlesini tamamlayamadan sözünü kesiyor. Braxton'ın Westwood'ların Sigma House'u ele geçirmesi için onu kaçırdığı geceyi düşünüyor. Ian Pierce'ın gayrimeşru çocuğunu lekelemenin intikam için mükemmel bir plan olduğunu düşündüler. Kole ve ben onu kurtarmış olabiliriz ama o gece tanık olduğu şeyleri kabullenmek kolay değil. Bu yüzden düşüncesini neden bitiremediğini anlıyorum.

"Peki bu berbat aile buluşması hakkında ne düşünüyorsun?" Yüzündeki endişeyi okumaya çalışarak ona soruyorum.

Dudağını ısırtıyor. "Rahatsız edici."

"En hafif tabirle." Kıkırdıyorum ve Violet'in ağzının köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Üzgünüm, bu kardeşlik meselesinde pek iyi değilim. Kardeşimle ben de hiç yakın olmadık."

"Emmett? Değil

mi?" Başımı

salladım.

"sonra sizi araştırdım." "Aileyi siber takip

mi ediyorsun?"

"Öyle değil-" "Şaka

yapıyorum."

Onu kızdırmak için fazla bir şey gerekmiyor.

"Anlıyorum. Bu senin için de çok fazla olmalı." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Sadece bir baban değil, iki erkek kardeşin olduğunu öğrenmek. Büyük kardeşini buralarda göremeyeceksin. Babamın başkanlığa adaylığını koyacağı zamanki Doğu Yakası kampanya işlerini yürütmekle meşgul."

"Birleşik Devletler'den mi?"

"Evet. Bu yüzden seni saklıyorum." "Oh."

Violet'in omuzları çöktü.

"Merak etme, artık oraya gitmeyecek." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey, birincisi..." Elimi ona doğru

salladım. "Ben mi?"

"Bu konuda kendini kötü hissetme. Hak ettiğini buldu." "Beni

sır olarak sakladığı için ona kızgınsın, değil mi?" *Kızgın.*

Böylesine berbat bir durumu tanımlamak için ne kadar tatlı ve masum bir kelime. Acaba Violet, Pierce soyundaki tüm iyiliği mi aldı ve bu yüzden geri kalanımız bu kadar kötü mü diye merak ediyorum.

"Bundan daha karmaşık," diyorum ona.

"Sigma Evi yüzünden mi?"

Başımı salladım.

Violet'in mavi gözleri uzaklara bakıyor. "Annenin benden haberi var mı?"

"Evet. Öyle."

"Bu dün geceyi açıklıyor."

"Dün gece ne oldu?"

Violet bir omzunu silkiyor. "Herkes yemek yerken beni izleyip duruyordu. Nereye gitsem gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Sanırım onu suçlamıyorum. Ben de kendimden nefret ederdim."

"Senden nefret etmiyor." Dirseklerimi kalçalarımaya dayayarak öne doğru eğildim. "Bunun için babamdan nefret ettiğini bile sanmıyorum."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Bu yolculuktan hemen önce onlarla bu konuda yüzleştim." Başparmağımı kolçağa vuruyorum. "Senden bahsettiğimde hiç irkilmedi bile. Başından beri biliyordu."

"Hayal bile edemiyorum."

"Annemle babamın ilişkisindeki itici faktör aşk değil."

Alt dudağını ısırıyor. "Yine de kabullenmesi zor. Ben böyle bir ilişki içinde olamam."

"Kole'un sana kafayı takmış olması iyi bir şey o zaman."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve ne kadar bildiğimi anlamaya çalışır gibi bana bakıyor.

Bu kızın kardeşim olduğunu düşünürsek, çok fazla.

"Annenle yakın mısınız?" Konuyu değiştiriyorum ve Violet'in yüz ifadesi rahatlıyor.

"Hem de çok. Annem her zaman yanımda oldu. Beni gerçekten anlayamadığını düşündüğüm zamanlarda bile bana destek oldu."

"Bu çok iyi."

Violet beni büyülüyor çünkü biz doğaya karşı yetiştirilmenin bir deneyiyiz. Damarlarımızda aynı kan dolaşıyor ama farklı ortamlarda yetiştik.

Violet, "Büyürken onun desteğine sahip olduğum için şanslıydım," diye katılıyor.

"Öyle olmalı. Sevgili babamın tam tersi gibi duruyor."

"Üzgünüm"-Violet kaşlarını çatı-"onunla birlikte büyüdün."

"Farklı bir şey bilmiyordum. Şimdi anladığıma göre, neden aileye katılma şansına atlamadığını anlıyorum."

"Seni suçlamıyorum Declan. Umarım bunu biliyorsundur. Sen Kole'un en iyi arkadaşısın, bu yüzden garip olmasını istemiyorum. Sadece-"

"Violet." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Biz iyiyiz, tamam mı? Kız kardeşim olman birdenbire yakınmışız gibi davranmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Bana ihtiyacın olursa buradayım ama onun dışında her şey olduğu gibi."

Kaşları çatılıyor ve söylediklerimden dolayı rahatladığını mı yoksa incindiğini mi anlayamıyorum.

Rahatlatıcı sözlerle aram pek iyi değildir ve onun kardeşi olamam. Gerçekten olamam.

Biri ona zarar verirse onu korurum çünkü o benim kanımdan ve Kole onu önemsiyor ama aramızdaki ilişki bu kadar.

Bir ördek suya konup boylu boyunca dalgalar gönderirken göle bakıyorum. O kadar küçükler ki gün ışığının azıcık kırılmasıyla neredeyse yutulacaklar.

"Teşekkürler Declan," diyor Violet, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Olanlardan sonra bunu hiç söyleyemedim. Ama orada olduğun için teşekkür ederim."

İyi bir şey yapmadığımda insanların bana teşekkür etmesine alışık değilim, o yüzden bu beni hazırlıksız yakalıyor. "Ne zaman istersen."

"Demek sen ve Teal, ha?" Violet parmaklarını önünde birleştiriyor. "Peki ya biz?"

"Son bir buçuk yıldır ona karşı biraz pislik gibiydin, yüzden sizi böyle görmek garip. Hepsi bu."

"Ondan daha uzun süredir götün tekiydim." Sırıtiyorum, Teal'in şımarık küçük dilini hatırlattığı için biraz özlüyorum ve daha sonra onu nasıl kızdırabileceğimi düşünüyorum.

"Oh." İtirafımı nasıl karşılayacağını bilemiyormuş gibi gözleri büyüdü. "Ama şimdi iyisiniz değil mi?"

"Ona sormanız gerekir."

"Bunun sadece onunla dalga geçmek olmadığından emin olmaya çalışıyorum-" "Değil."

Bana şüpheyile bakıyor.

"Nerede o kardeşçe güven?" Ben sırtıtiyorum, o da gözlerini deviriyor. "Yani şimdi işine geldiğinde kardeş mi oluyoruz?"

"Bu bana uyar."

Violet başını sallar. "Tabii ki öyle."

Ön kapı çatırdayarak açılıyor ve bir kez daha göğsümdeki o sıkışma ciğerlerimi sarıyor. Kole evden çıktığında sönen bir basınç.

"Beni beklemen gerekiyordu." Onu parmaklıklara dayanmış görünce gözlerini kısar.

"Ben yaptım." Violet etrafına bakınır. "Ben buradayım."

Yanına gider, elini tutar ve onu kendine doğru çeker.

Teal savunmamı delip geçene kadar Kole'un Violet'e sürekli el atma ihtiyacını anlamıyordum. Şimdi, o yanımda olmadığında beni canlı canlı yiyen yakıcı bir boşluk var. Ağrıyor ve boşlukları nasıl dolduracağımı bilmiyorum.

"Gidip Teal'i kontrol edeceğim." Kabine geri dönerken Kole'un beni onaylamasını beklemeden sandalyemden kalkıyorum.

Zaten Violet etraftayken Kole beni daha az umursayamazdı ve en iyisi de bu. Buraya arkadaşımınla bağ kurmaya ya da kız kardeşimle olan ilişkiyi çözmeye gelmedim. Teal'in benim olduğunu ve bunu değiştiremeyeceğimi herkese hatırlatmak için buradayım.

Artık Tealene Donovan bile kendini benden kurtaramaz.

Kulübeye girerken, kulübenin küf kokusunu maskeleyemeye çalışan tarçınlı potpuri kokusunu alıyorum. İzleri odamıza kadar takip ediyorum ve Teal'i hâlâ uyurken bulmak için kapıyı aralıyorum. Altı saat olmuş, bu da genelde uykuda kaldığı süreden otuz dakika daha fazla. Umarım rüyasında ne görüyorsa huzurlu ve sakinleştiricidir.

Ondan önce hiç kimse için iyi şeyler istemedim.

Yatağa uzanıp saçlarını yanağından çekiyorum ve fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkararak onu izliyorum.

Onu kaybedeceğime dair içimde sürekli bir korku var. Eğer dikkatli olmazsam parmaklarımın arasından kayıp gidecek.

Saçlarını tekrar geriye tararken kaşlarının kıvrılmasını izliyorum.

Kabuslar onu tekrar ele geçirmeye çalışıyor ve ben onu uyandırmak istiyorum. Gerçeği söylemek istiyorum. İtiraf etmek istiyorum. Bana izin verirse onu kurtarmak istiyorum.

Onun yerine, yanına uzanıyorum ve rüyalarındaki sırları fısıldamasını umuyorum. Terapi seanslarının kayıtlarını ilk dinlediğimden beri peşinde olduğum şeyi bana söyleyeceğini umuyorum.

Ondan daha uzun.

Alex onu Montgomery Psikiyatri Koğuşu'na ilk getirdiğinden beri. Bana bir isim lazım.

Benim bir canavar olduğumu düşünüyor ama gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Böyle olmamın gerçek nedenlerini kavrayamıyor. Ruhumu kaybettiğim anı hatırlamıyor.

Bir gün hepsini hatırlayacak.

Ve bunu yaptığında, ona neden ebedi olduğumuzu hatırlatacağım.

OceanofPDF.com

TESLİM ET

Deniz mavisi

Rochester Gölü'nü çevreleyen sessizlik ürkütücü. Suyu bakıp bir elin cam gibi yüzeyi kırmasını beklerken havada unutulmaz bir fısıltı asılı duruyor.

Kulağında müzik çalıyor ve geceyi doldurmasına izin veriyorum.

Kole ve Violet ile kulübemizde yemek yemek için barbeküyü atladıktan sonra Declan ve ben su kenarında yürüyüşe çıktık ve günün bir kısmında kalabalıktan kaçmak güzeldi.

Bir ağaca yaslanmış, diğer kulaklığımdan müzik dinlediği yere bakıyorum. Müziğimi benden çaldığı ilk seferde beni rahatsız etmiş olsa da, şimdi rahatlatıcı. Tek güvenli alanıma girmesine izin vermek gibi.

"Bu bakış da ne?" Declan ağaçtan kalkıp benimle suyun kenarında buluştu.

"Buradan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Yemin ederim bu göl perili."

"İlginç." Declan

mırıldanıyor. "Biliyorum, bu

çok saçma."

"Öyle değil." Kollarını bana doladı.

Hayatımdaki diğer herkes düşüncelerimi görmezden gelirken onun bu düşüncelerimi onaylamasını takdir ediyorum. Bana deli demiyor ya da beni başından . O

Söyleyeceklerimi dinliyor ve beni *duyuyor*.

Bir kuş suyun üzerinde alçalıyor, balık ararken gagasıyla yüzeyi sıyrıyor. Ama yüzeyin altında yaşam yok.

Titriyorum ve Declan beni kollarıyla daha sıkı sarıyor.

"Üşüdün mü?"

"Hayır." Başımı kaldırıp ona baktım. "Gidip herkesle buluşalım mı?"

Her gece hava karardıktan sonra insanlar içki içmek, şekerleme kızartmak ya da finans piyasasının başka bir yönünü nasıl bozacaklarını planlamak için ailemin kulübesinde toplanıyor. Yani gecenin bir kısmında kaçmış olsak bile, onlardan sonsuza kadar kaçamayız.

"Zamanımız var." Declan alnımdan öpüyor. "Ya da istersen vazgeçebiliriz."

"Violet ve Kole mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Babam bunu yapmama izin vermez, seninki de vermez. Violet'in bu hafta sonu daha iyi bir bariyer olacağını düşünmüştüm ama tüm bu süre boyunca Kole'nin yanına yapışıp kaldı."

"Ve sen buna şaşırdın mı?" Declan bir kaşını kaldırır.

"Pek sayılmaz. Ama arkadaşının ürkütücü bir şekilde takıntılı olduğunu görüyorsun, değil mi?" "Kız onun kız arkadaşı. Ve Kole her zaman biraz bölgeci olmuştur."

"Peki ya sen?"

Declan sırtıyor. "Sana takıntılı olup olmadığımı mı soruyorsun? Yoksa bölgeci miyim?"

"Hiçbiri... ikisi de... Bilmiyorum." Muhtemelen bunu kendime saklamalıydım.

"Sen benim kız arkadaşımsın, Teal." Karanlık bir sırtıma yanaklarına tırmanıyor. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve ona inanıyorum.

"Peki ya uzun vadede? Birlikte olduğumuz gerçeğini ve artık kimse umursamadığında."

"Uzun vadede kız arkadaşım olmak istiyor musun?"

Başımı sallayarak dudağımı ısıriyorum.

"Güzel." Eğilip alt dudağımı ısıriyor ve bu doğrudan merkezime bir ısı akımı gönderiyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum, ne anlama geldiğini düşündüğünden emin değilim ama şimdilik olduğu gibi bırakıyorum.

"Bu şarkıyı seviyorum." Declan kulağına

vuruyor. "Ben de."

Kulaklarımızda çalan müzik eşliğinde yüzümü kavırıyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. Geceyi tüketen bir uğultu ile doğaüstü bir ton. Ben şüphenin rahatsız edici fısıltılarına daha alışkınken bir umut ilahisi.

"Hey, Dec," diye bir ses geliyor arkamızdan ve öpüşmeyi kesiyor. Omzumun üzerinden baktığımda, tepeden aşağıya doğru yürüyen bir adam görüyorum.

Maddox ve Asher iki tarafta.

"Bir saniyen var mı?" Adam bir kağıt parçasını havada sallıyor.

Onu tanıyamadım ama otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyor. Yakışıklı, duruşundan ve kıyafetinden Sigma Sin'in geri kalanı gibi zengin güçlü biri olduğunu tahmin ediyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve sırtım geriliyor çünkü onda aynı zamanda korkunç derecede yoğun bir şey var.

"Evet." Declan başını sallıyor ve üçü belli bir mesafede duruyorlar. "Kim o?" Declan'a soruyorum.

"Kaliforniya'dan bir arkadaş." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Profesör Jacob Gray."

Kaşlarım çatıldı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?" "Sanırım arkadaşların onun yaz staj programına girmişler."

"Profesör Gray," diye tekrarlıyorum, adama tekrar bakarak. "O şu Profesör Gray?"

Declan kıkırdıyor, çenemi yakalıyor ve yüzümü ona dönmeye zorluyor. "Evet, neden?"

"Beklediğim gibi biri değil. O neden burada? Onu tanıyor musunuz? Ya da... Ev'in bir mirası, değil mi?"

"Bundan daha fazlası." Declan başparmağını tekrar dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "O eski bir Konsey üyesi."

Patience ve Violet bu yaz onun stajına katılacaklar. Umarım Patience bunu anlamaz. Çünkü suç motifleri üzerine yaptığı araştırmalardan dolayı saygı duyduğu profesörün, kardeşini psikiyatri koğuşuna gönderen kardeşlikle bağları olduğunu öğrenirse, nasıl tepki vereceğinden emin .

"O neden burada?"

"Bana bir iyilik yapıyor." Declan geri adım attı. "Bana bir saniye ver, tamam mı?"

Declan kulağındaki kulaklığı çıkarıp benimkine takıyor ve diğer tüm sesleri müzikle bastırıyor.

Beni suyun kenarında bırakıp uzakta duran üç adama doğru ilerleyişini izliyorum. Onlar konuşurken Declan'ın bakışları ara sıra bana kayıyor.

İçimden geçen ürperti esintiden mi, Declan'ın bakışlarından mı yoksa ufukta hissettiğim uğursuz bir şeyden mi bilmiyorum ama beni iliklerime kadar serinletiyor.

Bir süre sonra dört adam daha da yaklaşıyor ve yaklaştıklarında tenimin kaşındığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Declan elimi tutuyor, başparmağıyla sırtımı ovuyor ama ben dikkatimi gölde ve müzikte tutuyorum.

Ama Declan elimi sıkıp arkasına dokunduğunda kulaklığımı çıkarıyorum.

"Evet?" Declan'a bakıyorum.

Çenesi kenetleniyor ve elimi sıkıca kavırıyor. "Hazır mıyız?" diye soruyor, yanağımı okşamak için uzanırken.

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açtığımda Jacob "Biz iyiyiz" diye cevap veriyor.

" oluyor?" Declan'a soruyorum.

"Paris'te bizim için bazı ayarlamalar yaptım. Bunlardan biri de oradayken kalabileceğimiz bir daire."

"Biz mi?" Ses tonuma şaşkınlık karışıyor. "Yaz için Paris'e gittiğimizde seninle yaşamamı mı istiyorsun?"

"Sen benim kız arkadaşımsın. Başka nerede yaşayacaksın ki?"

Kaşları, bunu neden sorguladığımı hayal bile edemiyormuş gibi çatılıyor. Verdiği güvenceyle bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Yine de küçük bir parçam bunun geçici olduğunu ve bir noktada uyanacağımı düşünerek direniyor.

Ama Declan'ın gözlerinin içine bakıp söylediklerini sindirmeye çalışırken, her şey kafama dank ediyor. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Başını sallıyor. "Tabii ki biliyorum." "Tamam."

Declan kabul ettiğim anda geri adım atıyor, bu planı yapanın kendisi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğumda beklediğim kadar mutlu görünmüyor. Kararsız ve nedenini bilmiyorum.

"Jacob bir şey imzalamamızı istiyor o zaman." Declan Jacob'ın elindeki kâğıtlara bakar.

"Şu anda mı?" Kira kontratı imzalamak için garip bir zaman gibi görünüyor. "Bu yüzden mi burada?"

"Bu agresif bir pazar. Eğer şimdi harekete geçmezsek, stüdyoya yakın bir şey alamayabiliriz.

Jacob bana bir kalem uzatıyor ve kâğıt çoktan imza satırlarına kadar katlanmış durumda. Önce ben imzalarım, sonra Declan. Kağıdı Declan'a geri verdiğinde

Jacob, babamın buna nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Babamı konuşurken duydum. Hâlâ Declan'ın benden bizden vazgeçmesini ve böylece Jase ile evlenmem konusundaki planlarına geri dönebilmeyi umuyor. Ama yaz boyunca birlikte yaşadığımız sürece, bu yakın zamanda olmayacak.

En azından, umarım öyle değildir.

"Bunu dosyalayacağız." Jacob kâğıdı arka cebine sokar. "Anlaşmayı unutma. Teslim etmeni bekliyorum."

"Çalışmalar çoktan başladı." Declan başını sallıyor. "Orada olacak."

Jacob başını sallar ve Maddox ve Asher onu takip ederek uzaklaşır. "Neyi teslim edeceksin?" Declan iki kulaklığını da çalıp

onları cebine koydu. "Ya da

kim?" "Bu önemli değil."

Kulağa gelmiyordu. Ama babamın iş anlaşmaları söz konusu olduğunda sormamamla aynı nedenden dolayı, Declan'ı açıklığa kavuşturması için zorlamadım.

"Hadi biraz yürüyelim." Declan elimi tutuyor ve beni ailemin kulübesinden daha götürüyor.

Ormanın derinliklerine indikçe, ay ışığının ağaçların örtüsünden süzülmesi zorlaşıyor ve hava daha da kararıyor.

"Buranın ürkütücü olduğunu söylediğim kısmı kaçırdın mı?" Sisli göl suyundan daha rahatlatıcı olmayan gölgeli ormanın etrafına bakıyorum. "Seni koruyamayacağımdan mı korkuyorsun?" Declan beni bir ağaca doğru çekip o.

"Bilmiyorum." Meydan okurcasına gözlerimi kısıyorum. "Yapabilir misin?"

Declan dişlerini çenemde gezdiriyor ve kulağımı ısırıyor. "Yapmamalısın bu soruyu sormak zorundasın, Tealene. Canavarının kim olduğunu ve seni korumak için ne yapacağını zaten biliyorsun. Seni güvende tutmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Bu konuda benimle savaşsan bile."

"Ne kadar rahatlatıcı."

Dişlerini boynuma batırıyor ve kelimelerim bir çığlığa dönüşüyor. Isırığını derinleştirdikçe zevkten acıya dönüşüyorlar.

Declan'la aramızda ince bir çizgi var ve ben bu çizgide defalarca yürüdüm.

"Benim rahatımı istemiyorsun, evcil hayvan." Isırdığı yeri yalıyor, ellerini şortuma çözüyor. "Ve bunu teklif etsem bile, da diğer her şey kadar acı vereceğini biliyorsun."

"Belki de acıtması hoşuma gidiyordur." Boynumu tekrar ısırırken inliyorum. "Belki de bana karşı tatlı olmamandan hoşlanıyorum. Belki de canavarı seviyorum."

"Öyle mi?" Declan hınzır bir sırıtışla geri çekiliyor. "Benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun Teal?"

Başparmağını ağzıma sokup çentik atarak açıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, Declan'ın cehennem çemberinde olmanın kendimi güvende hissettiğim tek yer olduğunu biliyorum.

Çünkü en azından burada, ne bekleyeceğimi biliyorum. En azından Declan'la, ne şekilde incineceğimi biliyorum.

Eğer kötüyse, bu beni ne pahasına olursa olsun koruyacağı anlamına gelir. Sorgusuz sualsiz.

Acımadan.

"Dizlerinin çök," diye emrediyor Declan, ben önünde yere çökerken çenemi bırakmıyor. "Seni koruyacak olmam seni benden korumaz. Öyle değil mi, tatlım?"

Başımı sallıyorum ve başparmağı dilime giriyor.

"Güzel." Sırıyor. "Şimdi bana kime hesap verdiğini göster."

Uzanıp kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve tüm bu süre boyunca gözlerinin içine bakıyorum. Sikini serbest bırakıyor ve elime alıyorum; beni görünce ucundan döllerini sızmaya başlamış bile. Declan çenemi serbest bırakıyor ve dilim onu yalamak için dışarı fırlıyor. Onu tatmak için.

İzin verdiğim tek kontrol bu. Dudaklarım ayrıldığı anda, sikini derin ve sert bir şekilde itiyor. Başımın arkası arkamdaki ağaca çarpıyor ve yüzümü acımadan becermek için kaldıraç kullanıyor. Sıkışmış durumdayım, kendini boğazıma kadar sokup yaktığında geri çekemiyorum.

Yanaklarımı emmek ve onu memnun etmek için elimden geleni yapıyorum, ama yüzümü o kadar acımasızca sikiyor ki kontrolümü kaybediyorum. Her itişte boğazımın arkası ağrıyor ve görüşüm gözyaşlarıyla sisleniyor. Ve bu ne kadar aşağılayıcı olsa da, onun oyuncağı olmak istiyorum. Oyuncağı. Evcil hayvanı.

"Benim için ağladığında çok güzel oluyorsun." Declan gözlerimin altını siliyor, sikini ağzımdan çekip gözyaşlarıyla ıslanmış avucunu dibine sürterek tekrar sokuyor ve beni tuzluluğun tadına bakmaya zorluyor. "Seni incitmem için yalvardığında çok güzel oluyorsun. Seni benim yapmam için yalvardığında."

Aleti titriyor ve boğazımın arkasında onun tadını alabiliyorum, ama boşalmak yerine beni boğazımdan tutup ayağa kalkmaya zorlayarak çekiyor.

Beni döndürüyor, göğsümü ağaca öyle bir bastırıyor ki yanağım sıyrılıyor.

"Sen kime aitsin?" diye soruyor kot pantolonumu dizlerime kadar itip kalçalarımı geriye çekerken.

"Sen."

"öyle." Bir elini arasına kaydırđı. "Sen benimsin, Teal.
Ve bir daha asla başkasının olmayacaksın."

Kalçalarım ağı veriyor ve içeri giriyor, o kadar derine dalıyor ki çığlığım sessiz kalıyor. Salarımđan tutarak sırtımı kavislendiriyor ve acımasız darbelerle içime giriyor. Her nasılsa, tüm bunlar olurken, her zaman yaptığımız gibi birbirimizle kavga etmeye başladık. Tüm saldırganlığını bedenimden çıkarıyor ve ben de kendi saldırganlığımı serbest bırakmak için beni kullanmasına izin veriyorum.

"Benim için gel, tatlım." Vücudumun etrafına uzanıyor ve saçlarımı daha sert çekerken klitorisimi imdikliyor. "Bana dölümün nereye ait olduğunu göster."

Bedenim eğiliyor ve ağrıyor. Sert siki içimi dolduruyor ve orman, her sert itişte tenin tene çarpma sesi dışında sessiz. Declan klitorisimin etrafında dönüyor ve son bir kez imdikleterek beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Onun dokunuşuyla patlıyorum ve etrafımdaki dünya kararıyor.

Tırnaklarım ağaç kabuklarına batıyor ve ormanı ıđlıklarımđla dolduruyorum.

Hızı artıyor ve bir kez daha geri çekildiğinde boşalmak üzere olduğunu düşünüyorum.

"Henüz değil, tatlım." Gömleğimin altından tutup başının üstünden yırtıyor.

Ben tamamen çıplaktım, ormanda duruyordum, o ise hala giyinikti, sadece siki düğmeleri açık pantolonundan kurtulmuştı.

Kalçalarımđan tutup bizi yere fırlatıyor, bacaklarımın arasına diz çökerken toprak ve sopalar çıplak sırtıma batıyor. Bakışlarındaki karanlık şakacı bir halden yoğun bir hale dönüşüyor ve ellerini bacaklarımın üzerinde gezdirirken titriyorum. Kemerine uzanana kadar yavaşça takip ediyor.

Declan onu ilmeklerden çıkarıyor ve serbest kaldığında kalbim küt küt atıyor.

"Daha sıkı dövüşmeliydin, evcil hayvan." Öne doğru eğilip kemeri boynuma doluyor ve ucunu metal kopadan geçirerek bir tasma gibi çekiyor. "Kendini benim yapmanın ne anlama geldiğini düşünmeliydin."

Üzerimde diz çöküyor, yavaş ve kısa nefesler alana kadar kemeri sıkıyor. Sınırlı oksijen yüzünden başım dönüyor ve sikini amıma sürttüğünde, sadece temastan bile neredeyse boşalıyordum.

"Lütfen, Declan." İnliyorum.

"Ne kadar itaatkâr bir kız, sikim için yalvarıyor." Sikini derinlere sürüyor, orada duraklıyor. "Efendini istediği gibi tatmin ediyorsun."

Declan bileğimi kavırıyor ve başımın üzerinde tutarak üzerime eğiliyor. Bir eliyle bileğimi yere doğru tutarken diğer eliyle kemeri sabitliyor.

Beni sertçe yere yapıştır.

Taşlar ve sopalar sırtıma saplanıyor ama tek hissettiğim Declan'ın dünyanın geri kalanından sakladığı her duyguyla bacaklarımın arasına vurması. Başka bir boşalmaya yaklaştıkça görüşüm bulanıklaşıyor ve kalçalarını eğdiğinde şiddetle titriyorum.

Koyu gri gözleri, bedenimi kullanırken ve ruhumu işaretlerken bana bakan ay gibidir. Kemerini son bir kez daha çekiştiriyor ve beni doğrudan kenara gönderirken amım kenetleniyor. Ve ona ulaştığımda, kemeri boynumdan koparıyor ve oksijen ciğerlerime doluyor ve içimdeki her şey doruk noktamla patlıyor.

O kadar sert boşalıyorum ki bedenimin üzerinde süzülüyorum. Ama Declan gözlerimi onunkilere dikeyiyor ve beni burada tutuyor. İki elini başımın üzerinde birleştiriyor ve vuruşları düzensizleşene kadar beni beceriyor ve kendi salınımını içime döküyor. Sanki ruhlarımızı birbirine bağlıyormuş gibi bizi bu lanetli topraklarda eritiyor. Sanki bizi bir yapıyor.

OceanofPDF.com

Neredeyse Beni Kandırıyordun

Deniz mavisi

Ailemin kulübesine doğru tepeye tırmanırken saçımdan bir yaprak koparıp yana savuruyorum. Tüm vücudum ağrıyor ve çığlık atmaktan boğazım acıyor. Boynumun etrafında kemerin tenime sürtündüğü yerlerde izler var ve daha yüksek yakalı bir kazak seçtiğim için şükrediyorum, böylece çoğunlukla o ve saçlarım tarafından gizleniyorlar.

"Şimdi partiye gitmemeliyiz. Ne yaptığımızı öğrenecekler."

"Gurur duymalısın." Declan saçımdan bir yaprak kopararak sırtıtıyor. "Performansın çok güzeldi."

"İltifatınız için teşekkür ederim ama ailem kızlarını ormanda becermenizden hoşlanmayabilir." Gözlerimi deviriyorum.

"Bu onların suçu." Declan bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekiyor. "Ayrıca, onlar aykırılar. Eminim o tepedeki insanlardan bazıları bir iki şey öğrenip öğrenemeyeceklerini görmek için izlemekten çekinmezler. Benim için yalvarma şeklin son derece şiirsel."

Declan karanlık avluda bir grup insanla birlikte gülüşen Jase'e bakıyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve benim baktığımı görünce hemen göz temasını kesiyorum.

"Jase'in bu işin sonunda senden nefret edeceğinden endişelenmiyor musun?" "Neden umurumda olsun ki?"

Declan alay ediyor.

"O sizin inisiyelerinizden biri."

"İnisiyelerimin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Başkan olmanın avantajı da bu."

"Asıl mesele bu değil mi zaten? Size saygı duymaları gerekmez mi?"

"Saygı duymak ve sevmek aynı şey değildir. Davamı anladıkları ve onu korumak için gerekeni yaptıkları sürece benden nefret edebilirler."

"Sanki savaşa gidiyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz."

Declan omuz silkiyor ve bunu inkar etmemesine ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

"Sadece seninle arkadaşlarının arasına girmek istemiyorum."

Declan durdu ve yüzümü ona çevirdi. "Öncelikle, Jase benim arkadaşım değil. İkincisi, benim gözümde benimle hiçbir şeyin arasına giremezsin. Eğer girebilseydin, onlar zaten arkadaş değillerdi."

"Yani Kole..."

"Önce senin geldiğini anlıyor."

Onun açıklamasıyla içime dolan sıcaklık her gözeneğimi dolduruyor.

"Eğer bu Jase'i rahatsız ediyorsa, kabul töreninden çekilebilir." Declan eliyle çenemi sıyrıyor. "Ama eğer akıllıysa, House'un kişisel duygularından önce geldiğini bilir. Bu da demek oluyor ki, sen benim olduğun sürece, bunu aşması gerekiyor."

"Babam gibi konuşuyorsun." Kaşlarımı çattım. "Ev her şeyin üstündedir, bu yüzden kim acı çekerse çeksin."

"Ben baban gibi değilim." Declan'ın çenesi sıkıştı.

"Sigma Sin söz konusu olduğunda öylesin. Takas etmeyeceğin hiçbir şey yok. Yapmayacağın hiçbir şey yok." Elimi göğsüne, *E* harfinin tişörtünde saklı olduğunu bildiğim yerin üzerine koyuyorum.

Saray'a olan bağlılığının kanıtı. Kana kan.

Anladığım kadarıyla, her üye sınavların geçişini farklı şekillerde işaretliyor. Babamın omzunun arkasında çeteleler var ama Declan göğsüne kazınmış bir kelimeyi tercih etti. Geçilen her deneme için bir harf.

Onları hafızamdan takip ediyorum ve Declan bileğimi tutup beni durdurmadan önce *T* harfine ulaşıyorum.

"Neye sadık olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, Teal. Sen bunun kanıtısın."

"İçecekler!" Maddox'un sesi sözümüzü kesiyor, bu yüzden Declan'a bununla ne demek istediğini sorma şansım olmuyor.

Maddox'u Kole'u tanıdığımdan daha iyi tanımıyorum ama anladığım kadarıyla Declan'la oldukça yakınlar. Tek bildiğim, beni gördüğünde tüm vücudumu taramasından hoşlanmadığım. Zamanın yarısında beni

Ben bir tehdidim ve diğerk yarısı da Declan'ın beni kendisiyle paylaşmasını bekliyor gibi görünüyor.

Maddox iki kadeh uzatıyor ve Declan ikisini de alıyor, içemediğim için birini bana vermiyor. Bazen keşke kafamdaki kimyasallarla savaş halinde olmasaydım da buradaki herkes gibi olabilseydim diyorum.

Declan önce birini, sonra diğerkini indiriyor.

"Partiye hazır mısınız?" Maddox sırtıyor, eğleniyor. "Mısır deliği oynuyoruz, hadi."

Maddox onlara katılmamız için el sallıyor ve biz onu takip ederken Declan boş kadehleri istifliyor.

"Oynamak ister misin?" Declan soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Yorgun musun?"

"Hayır." Yalan söylüyorum çünkü az önce yaptıklarımızdan dolayı yorgunum ama onun eğlencesini de mahvetmek istemiyorum. "Takılmak istiyorsun, o zaman takılalım."

"Sen ne yapmak istiyorsan ben de onu yapmak istiyorum."

"Bu işi bana bırakma Declan, yoksa stüdyomdan asla çıkamayız."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Göz kırıyor.

"Hiç seksi düşünmediğin oluyor mu?"

"Seninle mi? Hayır."

"Yeterince adil." Gözlerimi deviriyorum. "Ama zaten buradayız, o yüzden git oyna. Eğlenin. Fazla kalmamıza gerek yok."

"Sen ne dersen o." Declan beni bir grup öğrencinin mısır deliği oynadığı yere götürüyor.

Buradaki herkes öyle ya da böyle Sigma Sin'in bir ürünüdür. Bir üye, bir inisiye ya da birinin çocuğu. Bu sinir bozucu.

Maddox onu yanına çağırdığında Declan elimin arkasını öpüyor. "İyi misin?"

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Git."

Ben elini dürtüp onu uzaklaştırana kadar bekliyor. Ve ben onun uzaklaşmasını izlerken, geçici olduğumuz hissi tekrar etrafıma yerleşiyor. Partilerde onun yanında rahatça oturabilecek bir kız değilim. Ailemin kulübesinde, ormanın ortasında bunu zar zor başarabiliyorum. Takmaya çalıştığım bu kız maskesi, altındakini tırmalıyor ve çok yakında onu kurcalamaya başlama dürtüsüne kapılacağım.

Declan oyuna doğru ilerlerken ben de oyuna bakan şezlonglardan birine oturuyorum.

İlk fasulye torbası deliğe girdiğinde Declan'ın sırtışı tüm yüzünü kaplıyor ve bunu gördüğümü fark edince bana göz kırıyor. Kendine olan güveni

gözeneklerinden akan kan sarhoş edici. Manyetik. Ve bunu gören tek kişi ben değilim.

Maddox'un kolundaki kız Declan'ın her hareketini izliyor. Her atışı alkışlıyor ve Declan ona baktığında daha geniş gülümsüyor.

Güzel bir kız. Çilek sarısı saçları gevşek bir topuz yapılmış ve yanaklarına çiller serpiştirilmiş. Declan'ın babasının onaylayacağı birine benziyor. O bir güneş ışığı, ben ise yağmur bulutuyum.

"Su mu?"

Başımı kaldırdığımda Jase'in başımda durduğunu ve bir su şişesi uzattığını görüyorum. "Teşekkürler." Aldım.

Jase yanımdaki şezlonga çöktü. "İçkiyi atladığını gördüm ve susamış olabileceğini düşündüm."

"Alkol benim için iyi bir şey değil."

"Anladım." Jase benden oyuna doğru bakıyor. "Bunun ortasında kaldığın için üzgünüm."

Ona baktım. "Öyle misin?"

"Ben tam bir pislik değilim, Teal. Yani evet, özür dilerim."

"Kusura bakma ama ikna edici olamayacak kadar mutlu görünüyorsun." Omuz silktim.

"Bunu sana Declan mı söyledi?"

"Hayır." Kaşlarım çatılıyor ve ikisinin benim hakkımda ne konuştuklarını merak ediyorum. "Ama bunu durdurmaya çalışmıyorsun, bu yüzden neden umurundaymış gibi davranmaya çalıştığını bilmiyorum."

"Bana bir şey söyle, Teal. Bunu durdurmak için ne yapıyorsun? Ben de seninle aynı durumdayım."

"Declan'la çıkıyorum."

"Elbette öylesin." Jase kıkırdar ve içkisinden bir yudum alır.

"Ne ima ediyorsun?" Ona ters ters baktım. "İlişkimin bir yalan olduğunu mu?"

Jase öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve maçı izliyor. "Bu soruya sadece sen cevap verebilirsin ama eğer öyle değilse oldukça savunmacı davranıyorsun."

"Belki de ima ettiğin şey hoşuma gitmediği için savunmaya geçiyorumdur."

"Sadece nasıl görüldüğünü söylüyorum." Bana doğru baktı. "Ve ne Duydum."

"Tam olarak ne?"

Jase sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve Declan avlunun karşısından ona baktığında hava sanki ufukta bir fırtına varmış gibi soğuyor. Declan

onu izliyor, Jase'in yanında oturmasından açıkça memnun değil, bu konuda bir şey yapmak için harekete geçmese bile.

Sarışın, sıranın kendisinde olduğunu bildirmek için Declan'ın koluna vurana kadar Declan göz temasını kesmiyor.

"Ne duydun?" Tekrar soruyorum, bu sefer neredeyse fısıltı gibi. "Hiçbir şey duymadım." Jase başını sallıyor. "Bir şey söylediğimi unut."

"Gerçekten mi?" Ters ters baktım. "Şimdi geri alamazsın. Sadece ."

Jase elini saçlarına götürür. "Declan'ın babası biz konuşurken seninkiyle bir anlaşma yapıyor. Declan karışmayı bırakırsa kampanya bağışları için pazarlık yapıyor."

"Karışmak mı?"

"Seninle çıkmak ve Ivans ve Donovans'ın iş birleşmesini engellemek." Hiç Jase'in söylediği kadar romantik gelmemişi.

"Yani Ian Pierce'ın kampanya parası için babamı haraca bağlamak üzere beni kullandığını mı söylüyorsun?" Bunu düşünürken midem bulanıyor.

"Şaşırdın mı?"

Declan'ın babası herkesi kendi çıkarları için kullanıyor. Ian Pierce'ın bir gün başkan olma planında basamak taşlarıyız. Yani, hayır, şaşırmadım.

Ama Jase haklıysa, Declan bana yalan söylüyormuş.

Declan'ın babasının da benimki kadar üzgün olduğunu sanıyordum - ikisine de karşı geliyordu. Eğer Jase'in söyledikleri doğruysa, Declan başından beri babasıyla işbirliği yapıyormuş. Ian Pierce'ın para için babamı sıkıştırmak için oğlunu kullandığı büyük bir entrikada beni kullanıyor. Sadece bu da değil, işi biter bitmez Declan'ın beni terk edeceğine söz verdi.

Jase'in ilişkimizi neden bir tehdit olarak görmediği şimdi anlaşılıyor.

Jase aklımla dalga geçiyor olabilir ama ifadesi son derece ciddi ve ses tonunda yalan söylediğine dair hiçbir ipucu hissetmiyorum.

Gerçek olan ne?

Ne değil ki?

Gerçek ne?

Aklımı mı kaçıyorum?

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Su şişem sıkıca kavradığım elimde kırışıyor. "Beni Declan'a karşı kışkırtmanın benimle olan şansını artıracığını düşünüyorsan, artırmayacak."

"İkimiz de biliyoruz ki bu kararları sen ve ben vermiyoruz, Teal." Başını sallar. "Seni ona karşı kışkırtmama gerek yok çünkü bunun bir önemi yok."

Sen bir piyonsun, ben de öyleyim. Her iki durumda da sonunda birlikte olacağız."

Haklı olduğunu bilerek sertçe yutkunuyorum, boğazıma düğümlenen yumruyu geri çekerken. Şortuma bulaşan kiri karıştırırken gözlerim yanıyor.

"Bunu sana söylüyorum çünkü bilmeyi hak ediyorsun." Jase elime uzandı ve onu sıktı. "Sen akıllısın, güzelsin ve ailenin sana verdiğinden çok daha fazlasısın. Bu yüzden, tüm bunlar kaçınılmaz olarak gerçekleştiğinde -iyi ya da kötü- en azından bana güvenmen gerektiğini düşünüyorum."

"Kimseye güvenmiyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Ama yine de teşekkürler."

Jase bunu beni Declan'a karşı kışkırtmak için söylüyor olabilir ama önemli değil. O haklı. Declan ve ben birbirimize ne söz vermiş olursak olalım bu işin sonunun nereye varacağını biliyorum. Bunun kanıtı için tek yapmam gereken bahçeye bakmak.

Burada kimse aşk için bulunmuyor.

Ve kesinlikle bir Pierce ve Donovan değil. "Teal."

"değil." Jase'e el sallayıp uzaklaşıyorum.

Adımlarım uzaklaştıkça hızlanıyor ve göz ucuyla Declan'ın oyundan çıktığını gördüğümde hızımı artırıyorum.

Kime güveneceğimi, neyin gerçek olduğunu ya da kimin bana yalan söylüyor olabileceğini bilmiyorum. "Teal." Bu sefer beni arayan Declan'dı.

Orman dönmeye başlıyor. Yıldızlar karanlıkta küre gibi parlıyor ve kafamın içindeki sesler kadar yüksek sesle bağırıyor. Bir el beni yakaladığında ön kolumu kaşıyorum.

"Yapma." çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"O pislik sana ne dedi?" Declan yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor ve ses tonu ölümcül.

"Yok bir şey." Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama bu sefer önüme geçerek beni durduruyor.

"Teal-"

"Babanın, kampanya parası için haraca bağlamak amacıyla benimle çıkıyor olmanı kullandığını söyledi. Yalan mı bu?"

Declan başını sallarken çenesi sıkıştı.

Bir parçam beni rahatlatacağını ya da en azından bana yalan söyleyeceğini, böylece bizden şüphe etmek zorunda kalmayacağımı düşündü. Bununla başa çıkamayacak kadar zayıf olduğumu düşünen bir kişi daha olduğunu bilmeliydim. Etkilenebilir olduğum gerçeğini bana karşı kullanan biri.

"Yani başından beri ona yardım mı ediyordun?" Ondan uzaklaşıyorum. "Tam olarak değil."

"Babanın benimkiyle yaptığı anlaşmadan haberin var mıydı, yok muydu?" diye sordum. "Beni kullandığını biliyor muydun?"

Declan durur. "Biliyordum." "Ne kadar zamandır?"

Dişlerini sıkıyor ve o kadar sessiz ki gecenin içinde kuş cıvıltıları duyuyorum. "Ne kadar sürecek, Declan?" Şimdi bağıyorum.

"Babanın evine birlikte gecedен beri."

Öfkemi yutarak omuzlarımı geriye atıyorum. "Babanın, kendisine söyleneni yaptığıında benden ayrılacağına dair benimkine söz verdiğini biliyor muydun?"

Declan başını sallar.

"Tabii ki yaptın." Tırnaklarımı kafa derime geçirerek başımı sallıyorum. "Bunu sadece şantaj olarak bırakabilirdin. Senden nefret etmeme izin verip bunu geçiştirebilirdin. Sırf kafamı karıştırmak için umurundaymış gibi davranmana gerek yoktu."

"Teal-"

"Neyim ben? Hastalıklı sınavlarından biri mi? Sigma Evi Başkanı olarak geçmen gereken bir test mi? Ya da daha kötüsü, sırf olsun diye oynadığın bir oyun mu?" Geri adım atarak sözünü kestim. "Beni neredeyse kandırıyordun. Kalbi olan Declan Pierce mı? Ben deliyim."

Arkamı döndüğümde dünya etrafımda dönüyor.

Declan'a güvenmeme nasıl izin verebildim? Bana cehennemi yaşatmayı hayatının misyonu haline getirmiş bir adamın kurtarılabilir hiçbir yanı yok. Sırlarımı hackledi. Onları bana karşı kullandı. Tam olarak düşündüğüm kişi olduğunu kanıtladı.

Tekrar.

"Teal, beni dinle." olduğunu duyuyorum ama durmuyorum.

Daha da hızlanıyorum, bahçeden uzaklaşıp evin etrafında koşturuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece gitmem gerektiğini biliyorum. Yarattıkları bu sahte dünyada var olamam. Neyin gerçek neyin hayali olduğunu görmek zaten yeterince zorken, bir hayal dünyası.

Yola doğru acele ederken göğsüm yanıyor. Ve işte o zaman duyuyorum. Noktalı çizgide donup kalırken sessizlikte bir korna sesi.

Gecenin içinde tereyağı gibi kayıyor.

Farlar köşeyi kesiyor.

Bir araba.

Bir anı.

Doğruca bana doğru gelirken merkezde donup kaldım.

OceanofPDF.com

Ayçiçekleri

Deniz mavisi

Üç Yıl Önce

FARLAR.

Onlara bir ayçiçeğinin güneşin gökyüzündeki hareketini izlemesi gibi bakıyorum. Her ışını emiyor ve gece yaprakları kıvrılıp kendi içinde solana kadar onları içiyorum.

Farlara baktım ve tamamen uyandım. Gözlerim açık.

Kalp dikiş yerinden yırtıldı.

Tenim karıncalanıyor ve kan damarlarımda gürlüyor. Her vuruşta vücuduma doluyor, ta ki uçana kadar.

Uçup gidiyor.

Ölmek böyle bir şey mi?

Hayatımın gözlerimin önünden geçmesini bekleyerek tünelin sonuna bakıyorum. Tüm iyi şeylerin elimden kayıp gittiğini hissetmeyi bekliyorum.

Ama tek gördüğüm parmaklar. Onlardan kaçamayacağım kadar sıkı kavrayan eller. Ben bu sisin içinde otururken tenimde izlerini bırakıyorlar ve hatırlamayacağımı sanıyorlar.

Bazen hatırlamıyorum.

Bazen beni manipüle ettiklerini hissetmemek için uyuyormuş gibi yapıyorum. Kaç yıl oldu hala kendimi temizleyemiyorum?

Yeni bir terapist. Bir doz daha. Doktorlar hep bir doz daha alırsam iyi olacağımı söylüyor. Hayatta kalmak için bir gün daha ve sonra her şey yoluna girecek.

Her şey yoluna girecek.

Her şey yolunda değil.

Onunla ilgili anıları ne kadar derine gömersem gömeyim, her zaman geri dönüyor ve bulduğum istikrarı tehdit ediyor. Odanın köşesindeki bir gölgeden üzerimde beliren bir figüre dönüşüyor. Ve ben onu durduramayacak kadar güçsüzüm.

Kaç yıl geçerse geçsin bunu durduramam.

Farlar o kadar parlak ki neredeyse onları hissedebiliyorum. Tenime karşı bir kıllanma. Hava Kızıldeniz gibi ikiye ayrılırken rüzgar hızla esiyor. Karanlığı, küçük çakıl taşlarının ayaklarımın tabanını kestiği gibi kesiyor.

Ayakkabılarım nerede?

Neredeyim ben?

Emin olduğum tek şey kaçtığım.

Onu gördüm ve kaçtım.

Kabuslarımdan sürünerek çıktı ve pençeleriyle hayatıma geri girdi. Tekrar.

Babam gittiğine söz verdi ama yalan

söyledi. Şimdi buradayım.

Güneşe bakan ve bu sefer beni de yanına almasını dileyen bir ayçiçeği. Yıldızların beni yeryüzünden koparmasını ve aralarında yaşamama izin vermesini umuyorum.

Eğer kollarımı uzatırsam, belki onlarla yarı yolda buluşabilirim.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya yatırıp kollarımı iki yana açıyorum. Araba o kadar yakın ki buharlaşan benzinin tadını alabiliyorum. Motorun uğultusunu duyabiliyorum. Kaldırımın gümbürtüsünü hissedebiliyorum. Tünelin sonunu görebiliyorum.

Ayın elleri beni alıp götürmek için uzanıyor.

Ama bir şey beni geri çekiyor. Parmaklar kolumu kavlıyor ve beni son adımı atmaktan acımasızca alıkoyuyor ve yolun dışına çekiliyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve araba hızla geçip beni ıskalıyor. İzlemek acı veriyor, böyle bir anı kaçırmak.

Birinin vücuduna sarılana kadar dönüyorum.

Belki de araba bana çarptı ve ölmek böyle bir şey. Önce bir kozaya sarılıyorum, sonra pençelerimle dışarı çıkıyorum. Kaçıyorum ve daha iyi bir şey oluyorum.

Güzel bir şey.

"Teal?" Bir ses beni ağdan dışarı sürüklüyor ve bir meleğin gözlerini görmek için geri çekiliyorum.

Yoksa Tanrı mı?

Eğer Tanrı varsa, benim için orada olurlar mı?

Ama Tanrı değil ve arkasından bakan bir melek de değil. "Declan?" Elinden kurtuluyorum.

"Yolda duruyorsun. Ne yapıyorsun lan sen?" Bana doğru adım atıyor ve ben onun ilerlediği her adımda geri çekiliyorum.

"Ne yaptın sen?" Parmaklarımı saçlarıma geçirerek başımı sallıyorum. "Ben ne yaptım?" Sesi, çıplak bedenimi yalayan gece havasından daha soğuk. Bacaklar. "Az kalsın araba çarpıyordu. Seni yoldan çıkardım."

Gülüyorum ama hiç eğlenmiyorum. Başımı arkaya eğdiğimde gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor.

Declan Pierce'ın beni kurtarması ironik. Zamanının çoğunu hayatımı cehenneme çevirerek geçiriyor. Belki de ölmüşümdür. Ya öyle ya da ben gerçekten aklımı kaçırdım.

Dönerek ondan uzaklaşıyorum ve arabasının kenara çekildiği yolun yanından geçiyorum.

"Teal."

"Beni takip etmeyi bırak," diye bağıriyorum omzumun üzerinden. "Şimdiye kadar o süslü yeni kardeşlik evinde olman gerekmiyor muydu zaten? Burada ne işin var?"

Sigma House şehrin diğer ucunda ama o burada. Tek istediğim bitirmekken hayatımı mahvetmek için yeni yollar buluyor.

Tek araba gitti.

Şansım *yok oldu*.

"Sonbahara kadar Briar' başlamıyorum." Tökezlediğimde beni yakalıyor.

"Düşmek...?" Ellerimi kaldırıyorum ve sanki yüzüyorlarmış gibi hissediyorum. "Hâlâ yaz mı?"

Hava hiç de soğuk değil, öyleyse neden tenim buz gibi ve neden titriyorum?

"Şu anda ne yapıyorsun Teal?" Declan elimi tutup yüzümü ona çeviriyor. "Evet, yaz mevsimindeyiz. Okul daha geçen hafta bitti."

"Senin için." Gülümsediğimi hissediyorum ama mutlu değilim. Ayak parmaklarımdan yanaklarıma kadar her yerim acıyor. "Hâlâ yaz okulum var. Ve sonra bir yıl daha."

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Sana neler oluyor? Az önce neredeyse kendini öldürtüyordun. İçki mi içiyordun?"

"Hayır." Gülümsüyorum ama yanaklarım yanıyor ve mutlu değilim, bu yüzden bunun neden sürekli olduğunu anlay. "Ben içki içmiyorum, unuttun mu?"

Beni ne zaman bir partide görse bununla ilgili şakalar yapar. Bana bir su şişesi uzatır ve içki içmeyen ya da biriyle çıkmayan zavallı bir ikinci sınıf öğrencisi olduğum gerçeğiyle dalga geçer.

Gözümü kırpyorum ve Declan ikiye ayrılıp tekrar tek bir bedene dönüşüyor.

"Yüzüyor musun?" Ona sordum. "Sanırım yüzüyor olabilirim. Hava çok..."

Kollarımı sallayarak dönüyorum. Ya da belki hareketsiz duruyorum ama dönüyormuşum gibi geliyor. Hava bacaklarımı gıdıklıyor.

Bacaklarım mı?

Pantolon giymiyorum, sadece kıcıımı zar zor örten uzun bir tişört giyiyorum. Aşağı uzanarak kalçalarıma dokunuyorum ve anılarım canlanıyor.

Gecenin bir yarısı uyanmak. Bir bardak su içmek için aşağıya inmek. *Onu* görmek.

Koştum.

"Teal, ne oldu?" Declan karanlıkta bir adım daha yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Işık için yola bakıyorum ama farlar olmadan elimde kalan tek şey yıldızlar ve ay. Karanlık, bir ayçiçeğinin açması için yeterli değil ve sahip olduğum tek şey bu.

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söylüyorum, yolda başka bir araba arıyorum.

Bunu yapmanın daha temiz yolları da var ama artık tek seçeneğim bu. Onlara artık burada olmak istemediğimi söyleyip duruyorum ama beni hiç dinlemiyorlar. Beni kalmaya zorluyorlar. Beni haplarla doldurup kilit altına alıyorlar.

Declan kollarımı tutuyor ve yüzünü seçmeye çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor. "Ne aldın?"

"I-" Kaşlarım çatılıyor ve bakışlarımı küçük beyaz şişenin yolun kenarında yanıp sönen bir fener gibi durduğu toprağa indiriyorum.

Declan bakışlarımı takip ediyor ve ona doğru yürüyor. "Lityum mu? Doktorların bipolar olmadığını söylediklerini sanıyordum. Bu yanlış bir teşhisti."

"Ne?" İçimden bir kahkaha patlıyor ama nereden geldiğini bilmiyorum. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

Cevap vermiyor, boş şişeyi cebine sokuyor ve bana doğru geri yürüyor.

"Kaç kişi?"

"Bir." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "İki... üç... Bilmiyorum. Acıyı yetecek kadar." İşe

yaradığından değil.

"Seni hastaneye götürmeliyiz." Ses tonu neredeyse endişeli gibi.

Bu hiç mantıklı değil. Ben

Declan Pierce.

Öldüm mü ben?

"gibi davranma." Onu üzerimden itmeye çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor.

Beni burada tutuyor ve ben artık *burada* olamam.

"Teal, bir doktora ihtiyacın var."

"Sadece unutmaya ihtiyacım vardı." Saçlarımı geriye tarıyorum ve her yerim kaşınıyor. "Dengesiz olduğumu söyledi."

"Kim? Baban mı?"

"Sakinleşeceğimi söyledi." Sakinleşmedim.

Bunu sona erdirecek kadar ilaç ve terliklerimi almak için odama gittim, ancak onları bahçenin yarısında kaybettim.

"Bunu sana baban mı yaptı?"

Bir dal kırıldı.

Başka bir araba hızla geçerken lastikler kaldırımı çatırdatıyor ve ensemdeki tüyleri diken ediyor. Gerçeklik bir anlığına kayboluyor ve arabayı ıskaladığımı fark ediyorum.

Şansımı kaçırdım.

"Teal." Declan beni daha yakına çekiyor ve gözlerindeki bir şey beni dehşete düşürüyor. Endişe mi?

Acı mı?

Declan duygularını göstermiyor.

O kadar ileri gittim mi? Şimdiden hep olacağımı bildiğim canavara mı dönüştüm?

"Sadece unutmak istedim," diye itiraf ediyorum, anılarım kafamı kurcalamaya başladığında başımı sallıyorum. "Babam gittiğini söyledi ama yalan söyledi. Başından beri buradaymış."

Karnımı tutuyorum.

"Kimi unuttun?" Declan'ın parmakları kollarıma giriyor. "Seni kim incitti?" Gözlerim yaşlarla doluyor ve panik beni ele geçiriyor. İçime işliyor. "Kim, Teal?"

"Hiç kimse." Adını yüksek sesle söyleyemiyorum; acıtıyor.

"Söyle bana-"

"Bir keresinde ikimiz hakkında bir şey düşünmüştüm," diyerek sözünü kestim.

Declan'ın kaşları çatılıyor ve konuyu değiştirmemi istemediğini anlayabiliyorum ama buna izin veriyor. "Peki ya biz?"

"Belki de birlikte olmamız gerektiğini düşündüm. Tüm bu nefretin aslında altında yatan şey için sadece bir maske olduğunu. Bahçedeki o geceden sonra belki de içinde iyilik vardır diye düşündüm. Komik, değil mi?"

Cevap vermiyor, önümde durup ileri geri sallanmamı izliyor.

"Belki de kâbusumdan uyanmayı o kadar çok istedim ki, cevabın sen olduğunu düşündüm." Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. "Tutunacak bir şeydi. O zamanlar iyiydin. Hatırlıyor musun?"

Declan başını sallar.

"Ben romantik değilim, bilesin diye söylüyorum." Onu işaret ediyorum. "Doktorlarım zihnimin benim için kötü olan şeyleri aradığını söylüyor, yani tüm bunlar bu. Sen benim için kötüsün ve bu yüzden zihnim seni arıyor."

"Teal-"

"Merak etme, sana aşık değilim Declan. Sadece kusurlarımla barışıyorum. Günahlarımı itiraf ediyorum. Adına ne dersen de. Temize çıkıyorum. Bu benim vaftizim."

"Buna neden ihtiyacın olsun ki?"

Bir çift far daha karanlığı yarıyor ve arabanın yaklaşmasını izliyorum.

"Hayır." Declan neye baktığımı görünce elimi tutuyor ama beni burada tutamıyor.

Kimse yapamaz. Ben çoktan gittim.

"Bırak gideyim, Declan." Ona karşı koymaya çalışıyorum ama bu sadece daha sıkı tutmasına neden oluyor. "Lütfen bırak gideyim. Artık bana yaptıklarını düşünemiyorum."

"Kim?" Declan'ın kaşları çatılır. "Peki ne yaptı?"

Kirpiklerimden bir damla gözyaşı süzülüyor ve içim sularla doluyor.
Gülümsemem düşüyor ve korkum damarlarımda dolaşıyor.

"Hiç kimse."

"Anlamıyorum."

"Biliyorum." Elimi göğsüne koyuyorum ve kalbinin atışını hissediyorum.

Güm.

Güm.

"Kimse beni anlamıyor."

"Ben öyle bir şey demedim." Kaşlarını çatı. "Seni buradan çıkarmamız gerek, Teal. Bir doktora ihtiyacın var. Her şey yoluna girecek."

"Tamam." Gülüyorum, bir adım geri çekiliyorum. "Bu dünyada neyin yanlış olduğunu bilmek ister misin Declan?"

"Ne?"

Şakaklarım zonkluyor ve kelimelerim neredeyse boğazımda
dügümleniyor. "Her şey yolundayken. Yanlış olan bu."

"İyi olmanın nesi yanlış?"

"Bu bir yalan." Gülüyorum. "Tamam, iyi olan şeylerle kötü olan şeyler arasında gidip gelir, ama sonunda kötü olan her zaman kazanır. Hiç merak ettiniz mi, neden iyi şeyleri kaybetmek bu kadar kolayken, kötü şeyler bize yapışıp kalır? Güneşler ve yıldızlar söner ama karanlık ebedidir." Sertçe yutkunuyorum, midemi tutuyorum. "İçimde acı veren her ne varsa ebedidir."

"Kulağa ciddi geliyor."

"Öyle." Gözlerimi kapatıyorum. "Ama ben deliyim, bu yüzden beni dinlememelisin." "Sen deli değilsin."

"Bunu düşünen ilk kişi sensin çünkü başkasına sorarsan aklımı kaçırmışımıdır."

"Üzgün olmakla aklını kaçırmak arasında fark vardır, Teal. İzin ver-"

"Yapma." Bana uzanmaya çalıştı, ben de çektim. Başka bir araba geliyor. Başka bir şans.

Bir saniye.

İki.

Declan'ın gri gözlerine bakıyorum ve bunun yeterli olmasını diliyorum.
Keşke *ben* yeterli olsaydım.

Ama ben

değilim.

Ben de

koşuyorum.

OceanofPDF.com

Bulmaca

Declan

TEAL'i kollarımla sarıyorum ve tüm vücudu titriyor. O kadar çok hıçkırıyor ki sanki parçalara ayrılıyor.

Parmakları tişörtümün içine giriyor ve beni kendine çektiği kadar itiyor da.

"Tealene." Elimini ensesinde gezdirerek göğsümde kabaran korkuyu bastırmaya çalışıyorum.

Onu neredeyse kaybediyordum.

Tekrar.

Geçen sefer kendini arabanın önüne atmasını engelleyecek kadar hızlı değildim ama bu sefer onu tam zamanında yakaladım. Ve şimdi kollarım onu öyle sıkı sarıyor ki, asla bırakmak istemiyorum.

"Sorun yok." Elimini omurgasında gezdiriyorum ve çığlıklarıyla sarsılıyor. "Ben yanıdayım."

Hepsi benim hatam.

Bana güvenemiyor çünkü tüm hayatımı ona işkence ederek geçirdim ve şimdi yalanlarım onu resmen kıracak şey olabilir.

"O gitmedi," diye göğsüme doğru ağlıyor. "O hiç gitmedi."

Hıçkırıklarıyla dişleri takırdıyor. Vücudu kollarıma yığılıyor. Ve hala burada olsa bile, başka bir yerde. Bir anının içinde ya da zihninde kaybolmuş.

"Kim hiç gitmedi ki?" Ses tonumu onun için sakın tutmaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız.

Üç yıldır onun ismine ihtiyacım var. Bir cevaba ihtiyacım var.

Onun beynini neyle yıkadıklarını bilmem gerek. On altı yaşındayken kendini öldürmek istemesine kimin sebep olduğunu ve şu anda hala onu kimin rahatsız ettiğini bilmem gerekiyor.

Üç yıl önce onu bulduğumda, o gece nasıl davrandığı hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Hapların ve üzüntünün etkisiyle saçmalıyordu. Babam bana onun deli olduğunu söylediğinde ona inanmak kolaydı.

Şimdi her şeyi daha net görüyorum ve bunu düzeltmenin tek yolu her şeyin nerede başladığını bilmek.

"Seni kim incitti, Teal? Bana söyleyebilirsin. Seni koruyacağıma söz veriyorum."

"O-" Bir hıçkırık daha patlarken titriyor. "Babam gittiğini söyledi ama gitmedi. Hiç gitmedi."

"Kim?"

Bana bakıyor, gözlerinden yaşlar dökülüyor. Yanakları ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Weston Randolph."

Bir isim ve bulmacanın son parçası yerine oturuyor.

Ebedi

Deniz mavisi

Av gezisinden bu yana üç gün geçti ve Declan beni rahat bıraktı. Yine de beni bununla yüzleşmeye zorlamasının an meselesi olduğunu biliyordum.

O gece ailemin kulübesine gitmeme izin verebilirdi, Kole ve Violet'in beni gecenin bir yarısı Briar'a geri götürmelerine izin verebilirdi çünkü ihtiyacım olan buydu. Ama bunun bittiğini düşünene kadar saf değilim.

Özellikle de şimdi neden hayatıma son vermeye çalıştığımı hatırladığım için.

Vaftiz babam bana zarar verdi. Beni taciz etti. Ama ben onun gittiğini sanıyordum.

Üç yıl önce bunun doğru olmadığını öğrendim. Ve şimdi tekrar hatırladığımda, her şey su gibi geri geliyor. Zihnimden silinen anıların içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Boşluklardan her zaman nefret ettim, ama şimdi doldular, onlardan daha çok nefret ediyorum çünkü düşündüğüm gibi olanlardan özgür değilim.

Ben dokuz yaşındayken bir ay boyunca bizimle kalan vaftiz babamın yaptıklarını yıllarca terapide işledim. Gecenin bir yarısı gizlice odama girer ve hala rüyalarımda gördüğüm kabusu dönüştürdü. Canavarları kaç kez boyadıysam da beni onlardan kurtaramadı. Yaptığı şey her zaman benimle yaşayacak.

O ilk seferden birkaç hafta sonra babam onu yakaladı. Bana bununla ilgileneceğine ve Weston Randolph'u kilit altına alacağına söz verdi.

Bir daha ne bana ne de başkasına zarar veremeyeceği bir yere.

Babama güvendim çünkü Sigma House'un bu konuda iyi olduğunu biliyordum. İyi bir adam değildi ama en azından bu, canavarlarımı öldürme gücüne sahip olduğu anlamına geliyordu.

Babam beni korudu. Beni güvende tuttu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Üç yıl önce, gecenin bir yarısı uyandım ve bir bardak su almak için aşağıya indim, ancak babamın vaftiz babamın gittiği konusunda yalan söylediğini keşfettim.

Mutfak masasında oturmuş, hiçbir şey olmamış gibi konuşuyor ve gülüyorlardı. Sanki zihnimin kalıcı olarak kırılmasının sebebi Weston değilmiş gibi. Sanki üzerimdeki ellerinin hatırasını silmek için derime jilet atmamın nedeni o değilmiş gibi.

Weston'ın gözlerinin içine baktım ve babamın parasının her zaman önce geleceğini fark ettim. Weston'la ilgileniyormuş gibi yaparken, ticari faaliyetlerine devam etmişlerdi ve benim bundan haberim olmayacak kadar uzakta kalmıştı.

Para babam için vaftiz babamın bana yaptıklarından daha önemliydi ve bu gerçek beni bir tren gibi çarparak kemiklerimi milyonlarca parçaya ayırdı.

Vaftiz babam bana saldırmış olabilir ama beni bu hale getiren babamdır.

Gözyaşlarının ve haplarının arasından tuvali zar zor görebilen biri. Beni yiyip bitiren karanlığı maskeleyerek için sarı sıçramalar kullanan biri.

O gece çünkü önemli değildim. Ne ailem için, ne de kendim için. Ama sonra Declan beni buldu.

Declan. Hatırladığım gibi Alex değil.

Beni yoldan çekti ve kurtulabileceğime inanmak istedim. Bir anlığına, hayatım boyunca aradığım tesellinin o olmasına izin verdim. Ama kalbimin her atışında, içimde akan kan bana acıyla başa çıkacak kadar güçlü olmadığımı hatırlattı.

Asla yeterince güçlü değilim.

Fırçamı bir kenara atıp atölyemde zeminin ortasına kadar uzanan dev tuvalin üzerine diz çöküyorum. Sanki döktüğüm her şeyi emebilirmiş gibi bütün gün üzerine renkler damlatıyorum.

Gerçeği.

Anılar.

Üç yıl önce, Declan beni kendimi öldürmeye çalışırken gördü.

Ellerinin arasından sıyrıldım ve arabanın önüne atladım. Hâlâ burada olmamın tek nedeni, sürücünün beni yola fırlarken gördüğünde frene basmış olması, yani çarpma etkisinin çok az olması.

Ama yine de, önemli olan her şekilde zarar verilmişti.

Topuklarıma yaslanıyorum ve stüdyomda yankılanan müziğe odaklanıyorum. Zihnimi daha iyi bir yere götürmesine izin veriyorum. Onu arkamda hissedene kadar kaosu yatıştırıyor.

Kokusunu alıyorum.

Nane şekeri ve tutulmayan sözler.

Arkamdakinin Declan olduğunu arkama dönmeden anlıyorum çünkü varlığı her şeyi tüketiyor. Jase'in ailemin kulübesinde bana söylediklerinden sonra ondan nefret etmek istiyorum ama artık bunun hiçbir anlamı yok. Bunun mantıklı olması için her şeyin mantıklı olması gerekirdi ama hiçbir şey mantıklı değil.

Declan avuçlarını kollarıma yerleştiriyor ve başımı arkaya doğru eğip çığlık atmam gerekiyor ama yapmıyorum. Beni sadece onun yapabileceği şekilde yere sermesini istiyorum.

Aramızdaki ilişkinin hiçbir zaman gerçek olmadığını düşünmekten daha korkunç olan tek şey, ortada *bir biz* olmadığını düşünmektir.

"Kendimi öldürmeye çalıştığımda beni kurtaran sendin." Bir damla gözyaşını kırıştırıyorum ve yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Alex değil."

Başımın üstünü öpüyor. "Doğru."

"Neden? Nasıl?"

Declan iç geçiriyor ve onu göremesem bile ikimizin de taşıdığı ağırlığı hissediyorum. Geçmişlerimizden ve şeytanlarımızdan oluşan bir kaleydoskop bizi yakalıyor.

"Alex ve ben bir partiden dönerken seni yolun ortasında gördük. Seni ikna etmeye çalıştım ama sonra-"

Boğazını temizleyerek sözünü kesiyor.

"Yine de yola doğru koştum." Gözlerimi kapatıyorum ve arabanın vücuduma çarpışını hâlâ hissedebiliyorum.

"Seni durdurmaya çalıştım, Teal. Ama çok hızlıydın. Ve araba sana çarptığı anda, Alex yardım etmek için yolcu koltuğundan atladı. Ama ilaçlardan ve kazadan dolayı bilincin gidip geliyordu."

"Bu yüzden mi sadece onu hatırlıyorum?" Gözlerimi kapatıp net bir şekilde görmeye çalışırken kaşlarım çatılıyor.

Arka koltukta başımı tutan Alex'ti. Alex beni hastane kapısına kadar taşıyan kişiydi.

"Hastaneye vardığımızda seninle birlikte içeri girmek istedim ama babam geldi ve bunun aile dostları tarafından yapılmasının daha iyi olacağını söyledi."

"Lancaster'lar."

Mantıklı. Ailem Alex ve Patience'ın ailesiyle her zaman yakın olmuştur.

"Yardım etmek istedim-" Declan'ın sesi beni tamamen hazırlıksız yakalayan gerçek bir duygu patlamasıyla çatlıyor.

"Biliyorum." Onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Çömeliyor, bu da onu göz hizama, genellikle üzerimde yükseldiği zamankinden daha fazla yaklaştırıyor.

Gözlerinin altında koyu halkalar var ve günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Çenesi kirli sakaldan pürüzlü ve saçları dağınık. Kendimde görmek istemediğim her şeyin bir yansıması ve bakmadan duramıyorum.

Sertçe yutkunuyor, bakışlarımla buluşuyor. "Senin için orada olan kişi olmak istedim."

"Ama buna iznin yoktu, değil mi? Çünkü bu babana ya da Sigma Hanesi'ne ya da her ikisine birden karşı gelmek olurdu. Sırf beni incitmek için beni kurtaramazsın ve bunların birbirini yok ettiğini düşünemezsin."

"Bu öyle bir şey değil."

" zaman nedir?" diye sordum. "Babanın kampanyasını desteklemek için bir anlaşma mı? Üç yıl önce beni yola fırlamaktan alıkoyamadığın için duyduğun suçluluk mu? Peşinde olduğun bir fantezi mi? Gerçekte nedir bu Declan? Neredeyse kendimi öldürdüğüm için duyduğun suçluluk mu?"

Son iki kelimeyi fısıltıyla söylediğimde neredeyse kendi itirafımla boğuluyordum.

Ölmeye çalıştım.

İlk defa bunu kendime itiraf ediyorum ve bir şekilde omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Artık ondan saklanmıyorum. Yüzleşiyorum.

Ölmek istedim.

Ama hala buradayım, çoğu gün ne kadar zor olsa da. Ve olabildiğince uzun süre burada kalmak için savaşmak istiyorum. Yaralarım hala kanıyor olabilir ama tüm bunlara rağmen yaşamak istiyorum.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun." Declan elime uzandı. "Ne olduğumuzu... Sen benimsin. Ben de seninim."

"Baban birlikte olmamıza asla izin vermez. Babamla arkadaş olan tek kişi ben değildim-"

Weston'ın adını söyleyemem. Yüksek sesle değil. Henüz söyleyemem.

"Biliyorum." Declan yüzümün kenarlarından tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "O bir yalancı ve ikiyüzlü. Hangi anlaşmaların yapıldığı umurumda değil; hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor. Benim için o sensin, Tealene Donovan. Her zaman öyleydin."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Gerçekten mi?" Bileklerimi tutuyor ve avuçlarımı göğsüne yerleştiriyor. "Bana bu harflerin ne anlama geldiğini sorduğun zamanı hatırlıyor musun? Neden bu kelimeyi göğsüme kazımayı seçtiğimi?"

Sertçe yutkunuyorum, başımı sallıyorum.

"Farkında olsan da olmasan da bu senin içindi Teal. Söylediğin şey yüzünden." Bileklerimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "İyi olan hiçbir şeyin kalmadığını, yalnızca karanlığın sonsuz olduğunu söyledin. Ama bu bir yalan çünkü sen kendimi bildim bileli derimin altında gömülüydün. Ve o zamanlar bunun senden nefret ettiğim için olduğunu düşünsem bile, öyle değildi. Sen ve ben daha fazlasıyız. Daha büyük bir şey. Ve bana yaptığın şey, iyilik ya da kötülükten daha büyük. Sen benim için ebedi olan tek şeysin Teal."

Sözleri o kadar hızlı dökülüyor ki zar zor anlamlandırabiliyorum. Sanki bana içini dökebilmek için damarını yarmış gibi kalbinden fırlıyorlar.

"Kim olduğumu ve neye sadık olduğumu bildiğimi sanıyordum ama onlar için göğsüme kazınan her harfle birlikte kafamın içinde yankılanan sendin. Gözlerimi kapattığımda bana bakan sendin. Direnmek ve inkâr etmek için doğduğum şeyleri hissettiriyorsun bana. Ama seni inkar edemem. Sana ihtiyacım var, Teal. Ölmek istemen ne kadar kötüyse, benim de yaşamak için sana o kadar ihtiyacım var. Benim olmana ihtiyacım vardı."

Parmaklarım göğsüne uzanıyor, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "O zaman neden beni uzaklaştırdın? Bunu söylemek için neden bunca yıl bekledin?"

"Çünkü ben bir aptaldım." Yanağımdan süzülen gözyaşlarımı siliyor. "Bunu biliyorsun. Bir şeyleri düzeltmekten bozmakta daha iyiyimdir. Bizim hakkımızda nasıl hissedeceğimi ya da sana karşı hissettiklerimin değiştiğini nasıl kabul bilemedim, bu yüzden onları gömdüm. İnkâr ettim. İyileşmeye ihtiyacın vardı ve ben hayatında seni parçalayan başka bir şey olamazdım."

"Declan-"

"Bu kadar uzun süre beklememeliydim. Bunu şimdi biliyorum," diye sözümü kesti. "Seni koruduğumu ve bunun en iyisi olduğunu düşündüm. Alex seni hastaneye getirdikten sonra iyileşmiş görünüyordun ve önemli olan da buydu. Ve sonunda Briar'a başladığında, o gece orada olduğumu hatırlamadığımı fark ettim. Her zaman yaptığın gibi benden nefret ettin ve ben bunun daha iyi olduğunu düşündüm. İnkâr ediyordum. Ama artık değilim."

"O zaman ne diyorsun?"

Beni izlerken çenesi geriliyor. "Seni seviyorum." "Beni sevemezsin." Başımı sallamaya çalışıyorum.

Tutuşu beni durdurdu. "Kim diyor?"

"Çünkü ben iyi değilim, Declan. Ben kırıldım. Benimle birlikte olmak için ailene karşı gelmen gerekirdi. Sigma Evi'ne karşı."

"Yani? Bu durumda olmamızın sebebi onlar. Kendi çıkarları için bizi manipüle ediyorlar." Sertçe yutkunuyor. "Onlara bir ders vermenin zamanı geldi."

"Sanki birini öldürecekmişsin gibi konuşuyorsun." Sertçe yutkundum.

"Bekle.

Birini mi öldürdün?"

Declan'ın bakışları çok soğuk ve soruyu anda pişman oluyorum. "Son birkaç gündür neredeydim sanıyorsun?" diye soruyor.

"Nerede?" Neredeyse bir fısıltı.

Declan saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu işe başladığımızda sana ne demiştin Teal? Ne istemiştin?"

Kaşlarım çatıldı. "Hatırlamam için mi?"

Başımı sallıyor, beni öyle bir dikkatle izliyor ki kalbim hızla çarpıyor.

"Neden hatırlamanı istedim?"

"Bana kimin zarar verdiğini bilmek istiyordun." Bu bir fısıltı ve Declan başıyla onaylıyor. "Ne yaptın sen?"

"Henüz bir şey yok."

"Bu kulağa daha iyi gelmiyor, Declan."

"Biliyorum." Başparmaklarıyla ellerimin arkasını sıyrıyor. "Bana güveniyor, Teal?"

"Neyle?" "Her şeyle."

İçgüdülerim hayır demem için bana yalvarıyor ama gözlerinin içine baktığımda, kalbimde yalan söylemiş olacağımı biliyorum. Declan'a olması gerekenden daha fazla güveniyorum.

Bedenim.

Varlığım.

Kalbim.

Başımı salladım. "Evet."

Beni de yanına çekerek ayağa kalktı. "Şu anda bir şeyi hatırlamanı istiyorum. Kimsenin seni incitmesine izin vermem."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Declan ellerimi tutuyor, omzunun üzerinden bağlamak için yüzünü yana çevirirken beni izliyor. "Maddox, onu içeri getir."

Koridordan gelen hareketle kalbim hızla çarpıyor ve stüdyomun kapısı açılıyor. O kadar sert atıyor ki kaburgalarımın birini kırabilirim. Maddox ve Asher içeri giriyor, her biri bir adamın koluna tutunmuş, yeterince yaklaştıklarında ve ellerindeki kim olduğunu gördüğümde kalbim neredeyse duracak.

Weston Randolph.

Vaftiz babam.

OceanofPDF.com

Çaldığı Hayatı Geri Al

Deniz mavisi

BİR ADIM GERİYE ATIYORUM ve çıplak ayağım tuvalimdeki ıslak boyaya sürünüyor ama Declan ellerimi bırakmıyor, bu yüzden kaçamıyorum.

"O neden burada?" Bakışlarım Declan'a kayarken neredeyse bir fısıltı gibi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Declan bana doğru adım atıyor ve bir eliyle çenemi kavırıyor. "Bana güvenmeni istiyorum Teal. Ne dediğimi unutma: Seni *her zaman* koruyacağım. Artık sana zarar veremez. Söz veriyorum."

"Hayır..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "O..."

"Tealene, bana bak." Declan yüzümün yanlarından tutuyor ve gözlerimi kendisine çevirmeye zorluyor. "Seni korumam için bana güveniyor musun?"

Yutkunmaya çalıştığımda boğazım iğne gibi oluyor. "Sanırım öyle."

"O zaman sana bunu vereyim. Sana bunu kanıtlamama izin ver." Declan başparmağını yanağımın üzerinde gezdiriyor ve bu durumla ilgili hiçbir şey rahatlatıcı değilken bu neredeyse rahatlatıcı. "Babanın senin için yapması gerekeni yapmama izin ver."

Gözlerim yaşıyor. "Ne yapacaksın?" "Sana bir seçenek sunuyorum."

Sertçe yutkunuyorum. "Ölüp ölmeyeceğine karar vermek için mi?"

"Hayır." Declan başını yavaşça sallıyor. "Sana elini sürdüğü anda bu şansı kaybetti. Bu odadan çıkmayacak, Tealene. Biliyorsun ki

Bu."

Biliyorum ve dehşete düşmeliyim. Ama . "O zaman neye karar veriyorum?"

Declan geri çekilip beni serbest bırakıyor ve bu sefer hareket etmiyorum. Arkasına uzanıp bir bıçak çıkarmasını izliyorum.

"Senden çaldığı hayatı geri alacak kişi olmak mı istiyorsun yoksa bunu benim yapmamı mı istiyorsun, buna karar vermelisin." Kolu bana doğru uzattı.

Bakışlarım Declan'dan bıçağa kayıyor ve donup kalıyorum. Göz ucuyla Maddox ve Asher'ın bulanık figürlerinin hareket ettiğini görüyorum. Yarı baygın haldeki Weston'ı odanın diğer tarafındaki bir sandalyeye sürüklüyor, kollarını ve bacaklarını bağlıyorlar. Ağzında bir tıkaç var, bu yüzden konuşamıyor ama kafamı kaldırdığımda gözleri bana bakıyor.

Gecenin bir yarısı bana musallat olduğunu hatırladığım gözler.

Declan bana üzerimde doğru ellere güvenilebileceğimi gösterene kadar bir insanın dokunuşundan korkmama neden gözler.

"Sanat yapmak ister misin Tealene?" Declan hala bıçağı bana uzatarak soruyor. "İblislerini serbest bırakmak mı istiyorsun? İşte sana fırsat."

Başımı sallayıp bıçağa uzanıyorum. Ahşap sapı sıcak ve sağlam. Parmaklarımı bıçağın etrafına doladığım anda Weston sandalyesinde debelenmeye başlıyor.

"Aferin kızım." Etrafımda dönerek arkamda duruyor ve beni odanın diğer ucuna götürüyor. "Maddox, Asher, bizi yalnız bırakın."

Tanık olmasın diye mi istedi bilmiyorum ama stüdyonun kapısını arkalarından kapatarak dışarı çıkarken onu sorgulamıyorlar.

Weston'ın gözleri kocaman. Gri saçları dağınık ve terden sıırılsıklam. Hatırladığımdan daha yaşlı ama onu görmeyeli üç yıl oldu. "Onu nerede buldun?" Declan'a sordum.

"Seattle." Declan kolumu ovuyor. "Babanın paravan şirketlerinden birini yönetiyor."

Bunca zaman geçti ve babam beni korumak için hâlâ hiçbir şey yapmadı. Weston'ın ne yaptığını biliyordu ve görmezden geldi. Daha da kötüsü, onların dostluğundan faydalaniyor.

Bıçağı uzatıp ucunu Weston'ın göğsünün ortasına saplıyorum, o da bağlara karşı mücadele ediyor. Bağlı olduğu için hareket edemiyor ve Maddox ile Asher'ın bunu nasıl yapacaklarını bilmelerinin ne kadar rahatsız edici olduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Declan kollarımı ovuyor ve başımın üstünü öpüyor. "Ona söylemek istediğin bir şey var mı?"

"I-" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kelimeler boğazımda düğümleniyor ve sanki bedenimin dışında yüzüyormuşum gibi hissediyorum. "Seni hatırlıyorum. Ne yaptığını. Ne çaldığını."

Kelimeler hıçkırıklar arasında dökülüyor ama onları yutuyorum çünkü o bunları hak etmiyor.

"Benden her şeyimi aldın."

Bıçağı daha derine saplıyorum ve Weston'ın göğsünden aşağı kan damlıyor. Oda dönüp duruyor. Başım dönüyor ve nefesimi tutamıyorum. Kıpırdamadan duruyorum ama göğsüm aşırı nefes alıyormuşum gibi kabarıyor.

"Yapamam." Başımı sallıyorum. "Yapamam."

Gözlerimi kapattığımda, çocukluğumdaki tüm kâbuslar geri gelmeden Weston'a bakamıyorum bile.

"yok." Declan bana doğru uzandı.

Göğsünü sırtıma bastırırken vücudunun sıcaklığı beni sarıyor. Çenesi başımın üstünde duruyor ve eli kolumun üzerinde duruyor.

Bıçağı bırakıyorum ve Declan alıyor.

Declan bir elini karnımın üzerinde tutarken diğer eliyle bıçağı tutuyor ve gözlerimi açtığımda Weston'ın ifadesinin sanki işin bittiğini düşünmüş gibi rahatladığını görüyorum.

Öyle değil.

Declan kimseyi kurtarmak için

burada değil. O benim kötü adamım.

O benim canavarım.

O benim.

"Ne dediğimi hatırlıyor musun?" Başımın üstünü öpüyor.

"Hatırlıyorum."

Declan o kadar hızlı hareket ediyor ki bunu algılayacak zamanım olmuyor. Weston'ın boğazından kan damlamaya başlayana kadar ne yaptığını tam olarak anlayamadım. Declan tek bir hamleyle Weston'ın boynunu ses tellerine kadar kesmişti.

Vaftiz babamın tutunmaya çalışmasını izliyorum. Hava almak için savaşıırken. Benden aldığı hayatın, sadece sessizlik olana kadar kayıp gidişini izliyorum. Ve geriye kalan tek şey ben, öldürdüğüm iblislerim ve elinde kanlı bir bıçak tutan, acımı dindiren adam.

"Sana bir daha zarar vermeyecek. Ve senin bunu görmene gerekiyordu. Bunu bilmeye. Böylece daha fazla sorgulama ve korku olmayacaktı."

Elimi Declan'inkinin üzerine karnıma koyuyorum ve ona inanıyorum. Vaftiz babamı buraya benimle geçmişle alay etmek için getirmemişti; bunu kapanış için yapmıştı. Böylece güvende olduğumu şüphesiz bilecektim.

"Bir daha asla başına kötü bir şey gelmeyecek." Declan bıçağı yere bırakıyor ve sözleri kulağıma fısıldanıyor. "Sen benimsin Teal. Ve gerekirse seni şeytanın kendisinden bile korurum."

Odadaki hava yükseliyor ve korkum dağılıyor. Başka biri Declan'ın yaptıklarından korkabilirken, ben rahatladım.

İkimizin de içinde yaşayan bu hastalığı kucaklıyorum ve Declan'ın kollarında dönerek onu bir öpücük için aşağı çekiyorum. Ağzı benimkine çarpıyor ve benim için kötü olan her şey onda var - bir zorba ve manipülatör. Ama aynı zamanda iyi olan her şey. Benim koruyucum ve beni değiştirmek istemeden her zaman olduğum gibi gören tek kişi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum beni kaldırırken ağzına karşı.

Dişlerini alt dudığıma geçiriyor ve beni odanın ortasına taşıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve beni tuvalimin üzerine yatırıyor. Boya saçlarıma ve kıyafetlerime yapışıyor ama umurumda değil. Benim için savaşacak bu adama ihtiyacım var. Benim için günah işleyecek. Benim için Evi açacak.

Declan çenemi geriye yatırıyor ve boynumda bir yol açarak öpüyor. "Birini öldürdüğün için sana teşekkür etmem delilik mi?"

"Kendine deli demeyi bırak." Declan boğazımı ısırıldı. "Sen mükemmelsin."

"Mükemmel olmaktan çok uzağım." O diz çökerken bile onunla tartışmaktan kendimi alamıyorum.

bacaklarıma arasına girip gömleğimi çıkardı. "Ve şu anda her yönden berbat durumdayım."

Bakışları boya sıçramış tenimde geziniyor. "Sen benim başyapıtımsın."

Aşağı eğilip meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına alıyor ve daha sert ısırıldığında sırtım bir iniltiyle kavisleniyor.

Parmakları şortumun düğmelerini iliklerken diğer meme ucuma ilerliyor ve onunla alay ediyor. İç çamaşırlarımla birlikte onları da çıkarmak için geri çekiliyor, böylece çıplak kalıyorum ve altındaki tuvale uzanıyorum.

"Bu daha iyi." Ellerini kalçalarıma iç kısımlarında gezdirerek sırtıyor.

"Resmim şu an berbat durumda." Derimin üzerine daha fazla boya sürerken kaşlarımı çatıyorum.

"Tam istediğim gibi."

Declan boya kutularından birine uzanıyor, karıştırma çubuğunu içinden çıkarıyor, böylece mavi boyayı bana ulaşana kadar tual boyunca damlatabiliyor. Diğer tarafa geçmeden önce karnımın üzerine damlatmasına izin veriyor.

"Ne yapıyorsun?" Soğuk boya göğüslerime damlarken soruyorum.

Çubuğu indirip tenimde gezdiriyor, çizgiler çiziyor ve tekrar yana atıyor. "Seninle sanat yapıyorum, böylece bu anı hatırlayabiliriz."

"Bunun bir otoportre olması gerekiyordu," diyorum ona. "Sadece değiştirdin."

"Güzel." Kemerine uzanıp pantolonunu çözüyor. "Artık *biz olabiliriz*."

Biz.

Pantolonunu önden aşağı çekerek sikini serbest bırakıyor ve üzerimde kaydırıyor. Kalçalarımı kaldırıp onu arayana kadar benimle alay ediyor.

"Lütfen, Declan."

"Neye ihtiyacın var, aşkım?" Aletini bana doğru itiyor ve lakabındaki değişiklik içimi titretiyor.

"Sen," diye itiraf ediyorum. "Sana ihtiyacım var."

Soğuk gözleri parıldıyor ve bakışlarını indirip kalçalarını öne doğru iterek bizi bir araya getirmesini izliyor.

Declan yavaşça çekiliyor, siki heyecanıyla parlıyor. Tekrar içeri sokmadan önce yavaş bir tempoyla bana işkence ediyor.

"Declan," diye inliyorum.

Üzerime eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma batırırken beni derinden etkiliyor. "Bu doğru, aşkım, sen benimsin."

Ellerim saçlarına doğru kayıyor, kendi saçlarım gibi renklere boyuyor. Ellerimi tişörtünden aşağı sürüklüyorum ve ne olduğumuzun kanıtını görebilmek için tişörtünü çıkarıyorum.

Ebedi.

Sadece ölümün bu unvana sahip olduğunu sanırdım. Karanlık, hüznün ve boşluk.

Declan'ın benim için ne olduğu ortaya çıktı. Kaçamadığım tek güç o.

Beni öpüyor, sertçe tualin içine sokuyor ve ben dişlerimi alt dudağına geçirirken zar zor dayanabiliyorum, kan tadı alana kadar durmuyorum. O zaman bile, onu daha sert emmekten kendimi alamıyorum, onu her şekilde içime çekiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Sırıttırıyor, kanlı dudağını elinin tersiyle silmek için geri çekiliyor. "Benim seni incittiğim gibi sen de beni incitmek mi istiyorsun?"

"Özür dilerim."

"Olma." Declan eğilip boynumu öpüyor. "Aşkımızı kırmızıya boyamak mı istiyorsun? O zaman boyayacağız."

Dişlerini boynumun yan tarafına batırıp derimi parçalıyor. Dudaklarıma kadar ilerleyip beni ikimizi birbirine karıştırarak tatmaya zorlayana kadar kandan bir yol yalıyor.

"Ben seninim, Teal. Ve eğer göğsüme bir bıçak dayayıp beni kesmek ve kalbimle oynamak istersen, sana izin veririm." Beni daha derinden öpüyor.

Beni daha sert sikiyor.

Ağzımdaki kan tadı başımı döndürüyor. Geri çekilerek elini boğazıma doluyor ve beni tuvale yapıştırıyor. Şeytanlarım hâlâ odadayken bu iğrenç bir şey ama kendimi Declan' teslim ederken onları görmezden geliyorum. O benim şeytanımı öldürdü ve ben de kendimi tamamen ona vermek istiyorum.

Yaptıklarımızdan sonra üzerime diz çöküp beni sikmesi iğrenç ve çarpık. Ama umurumda değil.

Kan, boya ve aşk birbirine karışıyor ve ben onunla bir oluyorum.

"Çok güzelsin." Boğazımı sıkıca kavrayarak öne doğru itiyor. "Gördüğüm en muhteşem yaratıksın."

İnsanlar muhtemelen bizi bu sapkın şeylerden dolayı yargılayacaktır ama Declan benimle burada buluşuyor, beni daha sert beceriyor ve bunu sevdiğimi biliyor.

"Ben seninim, Teal. Kanım, bedenim ve ruhum."

"Biliyorum." Bacaklarımı ona doluyorum, ama o diz çökmüş halde kalıyor, beni becerdiği yeri izliyor.

Ve o kadar sert boşalıyorum ki tırnaklarım kollarındaki deriyi kırıyor çünkü canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Hayat.

Yaşamamı istediği kişi.

Declan'ın hamleleri dengesizleşiyor ve tam boşalmak üzereyken çekiliyor, boya kaplı eliyle sikini kavırıyor ve amımın ve karnımın her yerine boşalıyor. İkimizin sanatını yapıyor. Ve son döl ipi tenimi süslerken, yaptıklarına hayranlıkla bakmak için topuklarının üzerine geri çöküyor.

"Bana bak," diye emrediyor.

Ve dinliyorum, bakışlarım ona kayıyor.

Arka cebine uzanıyor ve o anı hatırlamak için telefonunu çıkarıyor. Bunu bana karşı kullanabilir ama umurumda değil. Dizlerimi daha geniş açıyorum ve beni sadece onun görebileceği bir mercekten görmesine izin veriyorum. Şantajın en büyük şekli olabilecek bir görüntü ve ben şeytana güveniyorum.

Benim şeytanım.

Çünkü onun da dediği gibi -göğsüne kazınmış harfler gibi- bu biziz. Sonsuz.
Zamansız. İyi ve kötü günde sürekli birbirini arayan ruhlar.
Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

SIGMA SIN ŞEHİR Efsanesi

Declan

Konseye YALAN ve eskiden bunun en büyük günah olduğuna inanırken, şimdi bunun benim gücüm olduğunu düşünmeye başladım. Kime gerçekten sadık olduğumu kanıtlıyor.

-Ev.

Eskiden Konsey'in bize burada yapmamızı emrettiği şeyin kardeşlik için olduğunu düşünürdüm ama şimdi nerede hata yaptıklarını görüyorum. Büyük davaya nasıl sadakatsizlik ettiklerini anlıyorum. Başkan olarak bu yanlışları düzeltmek benim görevim.

Tıpkı Sigma Sin'in kurucu üyelerinin şu anda arkamdaki duvara sözlerini kazıdıkları gibi, Sigma House'u geri alacağım ve onların sözlerini yerine getireceğim.

Kardeşlerimiz için

yaşıyoruz. Ölürüz.

Onurlandırıyoruz.

Mezarımıza ve öbür dünyaya.

Evden alırsanız, biz de sizden alırız.

Meclise vererseniz, o da size verir.

Sadakat. Dürüstlük. Her şeyden önce Sigma Evi.

Bu sözleri şimdi anlıyorum ve onlara uygun yaşayacağım. Bir önceki neslin kırıdıklarını geri alacağım ve dokunulmaz olacağız.

Teal bana ne yapmam gerektiğini görmem ve ardından harekete geçmem güç verdi.

Kendini kırılmış olarak görüyor olabilir ama bu dünyada yürüyen herkesten daha güçlü. Taşıdığı acı, ailesinin ona yaptıklarıyla daha da artmış. Onu avladılar ve sonra da kırıldığına inanmasını sağladılar.

Babası, vaftiz babasının ona zarar vermesine izin verdi ve bu konuda hiçbir şey yapmadı. Ailesini korumak yerine, ticari çıkarlarını daha çok önemsiyordu. Kız bu yüzden kendini öldürmeye çalıştığında da onu hapse atmış. Weston Randolph ile olan iş anlaşmalarından vazgeçmek zorunda kalmamak için onu uyuşturmalarına, hipnotize etmelerine ve hayatının tüm parçalarını unutana kadar manipüle etmelerine izin verdi.

O da babam kadar korkak. İkisi de hatalarını gizlemek için çocuklarını Meclis adına kullanıyor. Konsey'deki konumlarının günahlarını affettirdiğini düşünüyorlar.

Unvanlarını hak edecek kadar sadık olmadılar, bu yüzden eğer hüküm verilmesi gerekiyorsa, onu teslim edecek tokmak ben olacağım.

Meclisi geri alıyorum ve bizi eskiden olduğumuz gibi yapıyorum.

Odanın başındaki masada oturarak, mevcut tüm kardeşlik üyelerimizin içeri süzülmesini bekliyorum. Burası Sigma House'un en değerli alanlarından biridir. Konsey ile ilgili törenleri burada yapıyoruz ve eski bir kilise gibi . Önde bir masa ve iki yanında sıralar var.

Genelde babam için ayrılan koltuktayım, Kole ve Maddox da yanımda.

İnisiyelerden mirasçılara kadar herkesin odaya girmesini bekliyoruz. Bu duvarların içinde yaşadıkları sürece davet edilmişlerdir. Ve karşılarında oturanın her zamanki Konsey olmadığını gördüklerinde gergin görünüyorlar.

Telefonum çalıyor ve Teal'den gelen bir mesajı görmek için çıkarıyorum. Keşke şu anda onun yanında olabilseydim. Babasının evinde akşam yemeğine gidiyor ve benim hâlâ onunla ilgilenmem gerekiyor.

Ama bu önce gelir. Onlar benim tarafımda olana kadar, görünüşümü korumak zorundayım.

Teal: .

İşim biter bitmez orada olacağım. Söz veriyorum.

Babasıyla tek başına yüzleşmesi fikri hoşuma gitmiyor. Weston Randolph'un ortadan kaybolduğuna dair söylentiler yayılmaya başladı. Ama bu odadaki adamların sadakatini kazanmadan Paul hakkında hiçbir şey yapamam, yani başka seçeneğim yok.

Bana mesaj atacakmış gibi ekranımda baloncuklar beliriyor ama hiçbir şey gelmiyor, bu da beni daha da geriyor.

Herkes içeri girdikten sonra odanın arka tarafında oturan inisiyelere "Kapılar," diye bağıyorum.

Biri ayağa kalkıyor ve başlayabilmemiz için onları kapatmak üzere yürüyor.

Gergin bir enerji denizi bana bakıyor. Sigma Sin güç ve güven doğuruyor olabilir ama en kötülerimiz bile her an parmaklarını şıktatıp her şeyi alıp götürebilecek güce sahip bir sunakta ibadet ettiğimizi biliyoruz.

Kole'a bakıyorum. "Her şey hazır mı?"

Telefonunun ekranını kilitliyor ve başını sallıyor. "Kameralar döngüde."

Bu odadaki pek çok erkek ne düşünürse düşünsün, bu duvarların içinde güvenli bir alan yok. Duruşmaların ve Konsey toplantılarının kaydedildiğini biliyorlar, ancak diğer her şeyin özel olduğunu düşünüyorlar.

Yanılıyorlar.

Burada geçirdikleri süre içinde olan her şey izlenir ve toplanır. Resmi kayıtlarda saklanır ve Konsey'in kuklaya ihtiyacı olduğunda kullanılır.

Bu yüzden Kole şu anda kameralara bir döngü veriyor. Bunu izleyen herkes bizim günümüze devam ettiğimizi düşünecek.

"Hadi başlayalım." Telefonumu çıkarıyorum ama Teal'den hâlâ yeni bir mesaj yok. "Bugün sadakat hakkında konuşmak için buradayız."

Koltuklarında oturan kırk iki adama bakarken oda sessizleşiyor.

"Birkaç ay önce Westwood'ların Sigma Meclisi'ndeki diğer üyelere karşı seçim yüzünden cephe almasıyla yaşananlardan sonra bazı soru işaretleri oluştu." Parmaklarımı önümdeki masaya vuruyorum. "Bazı değişiklikler yapmamızın zamanı geldi de geçiyor."

Odanın yan tarafındaki bir kapı açılır ve Alex içeri girdiğinde herkesin dikkati oraya yönelir. Fısıltılar odada oluşan bir kasırga gibi yükselir.

Buradaki adamların yarısı onun iki yıl önceki kabul törenini hatırlamıyor çünkü henüz burada değillerdi ama herkes Alex Lancaster'ı tanıyor, Sigma Sin şehir efsanesi.

Meclis'teki resmi yerini kaybetmeden ayrılan ve sadece birkaç kişinin nedenini ya da gerçekte ne olduğunu bildiği kişi.

Siyah tişörtünün içinde yaralı kolu ve eliyle odanın başına doğru yürüyor. Bu koridorlardan geçmeyeli iki yıl olmuştu. Sigma Evi'nden ayrılalı iki yıl. Ve şimdi geri döndü.

"Sanırım hepiniz Alex Lancaster'ı tanıyorsunuz." Ona başımı salladım ve o da Kole'un yanına oturdu.

Kollarını göğsünde kavuşturup koltuğunda geriye yaslanıyor. Eskiden durmadan şakalar yapan o neşeli sporcunun kabuğuna çekilmiş durumda ve sadece birkaçımız onu bu yönünü özleyecek kadar uzun süredir tanıyoruz.

Kole ve Maddox onları uyardığım için şaşırmadılar. Diğer herkes el bombasına basmış gibi görünüyor. Konsey Alex'i insanların kendilerinden neden korkması gerektiğine dair bir örnek olarak kullandı ve ona burada ihtiyaç duymamın nedenlerinden biri de buydu. Yapmak üzere olduğumuz şey için bir dayanışma gösterisi olarak.

Alex, Montgomery'den bir yıl önce istediği şeyi aldı. Hâlâ orada olmasının nedeni bu değil. Bu yüzden konuşmadı bile. Bunu bilen çok az insandan biriyim.

"Westwood'lara olanlardan sonra Alex, eşsiz konumunu kullanarak Meclis için bazı bilgiler topladı." Odaya bir göz attım. "Anlaşmalar. Takaslar. Hırsızlık. Bize rehberlik edeceğine söz veren adamlar Sigma Sin için bir utanç kaynağı ve şimdiye kadar Konsey bunun hesabını vermek zorunda kalmadı."

"Çünkü zorunda ." Shane ön sıradan kıkırdıyor. "Neden olmasın?" Ona meydan okuyorum.

Beni izlerken gülümsemesi azalıyor. "Güç onlarda olduğu için mi?"

"Bu bir soru mu yoksa cevap mı?"

"Bir cevap." Ama sesi pek emin gelmiyor.

Mırıldanarak başımı sallıyorum. "Güç tuhaf bir şeydir. Bazı insanlar paranın size güç verdiğini düşünür. Bazıları da itibarın. Sigma Evi'nden mezun olan üyeler, sırf vücutlarındaki izlerden kurtuldukları için buna hakları olduğunu düşünüyorlar. Ama arkamdaki duvarda yazan yeminlere sadık kalıp kardeşlerini korumak yerine unutuyorlar. Birbirlerine düşman olmaya başlıyorlar. Bunu savaş için kullanıyorlar ve bunu yapmak için de bizi kullanıyorlar. Ama gerçek gücün nerede yattığını biliyor musunuz?"

Shane başını sallıyor.

"Bilgi için." Kole'un telefonuna bir şeyler yazmasını izleyen Alex'e bakıyorum. "Bu duvarlar arasında yapılanlar bizi daha güçlü kılmak içindir. pahasına olursa olsun kardeşlerimizi korumaya yemin ederek birbirimiz hakkında her şeyi öğreniyoruz. Ama sadece bir olursak kırılmaz oluruz. Bunu onurlandırmamızın zamanı geldi."

Jase bu kez, "Bir isyandan söz ediyorsunuz," diye konuşur.

"Artık değer vermedikleri için hakkımız olanı geri almaktan bahsediyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Şeffaflıktan bahsediyorum. Artık sır yok."

Telefon cıvıltılarının sesi odanın içinde çınlıyor.

"Bir göz atın." Çenemi eğiyorum ve teker teker telefonlarını çıkarıyorlar.

Her birinin Kole'un gönderdiği ve Alex'in Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nun bodrumunda saklanan resmi Sigma Evi kayıtlarında bulduklarının sadece bir kısmı olan bilgileri okumasını izliyorum.

"Bu da ne?" Jase tekrar bana baktığında yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Konsey'in hakkımızda tuttuğu kayıtlardan sadece birkaçı."

"Ama bu-"

"Tüm kirli küçük sırların." Sırıtiyorum. "Denemeler. Tatiller. Mesajlar. Cinsel tercihler. Söyleseler de söylemeseler de her zaman . Ve bu bilgilerle ne yapacaklarını biliyor musunuz?"

Erkeklerin çoğu bana bakıyor, birkaçı ise hâlâ telefonlarına bakıyor.

"Ne isterlerse," diye kendi soruma cevap veriyorum. "Burada size borçlu olacağınızı düşündüğünüz her şey onlar için hiçbir şey ifade etmiyor çünkü aslında saygı duymadan Meclis'in adının arkasına saklanıyorlar."

"Ve ne, bizi kurtarmak mı istiyorsun?" Trent arkadan soruyor.

Sırıtiyorum, ayağa kalkıyorum. "*Kurtarmak*, kefaret anlamına gelir. Bu duvarlar arasında kurtuluş yok. yok. Tanrılar yok, kefaret de yok. Hiçbir şeyin kefaretini ödemek istemiyorum. Bu bir intikam."

Masanın etrafında dönmeye başladım, yüzüm odaya dönük olana kadar yürüdüm, masa arkamdaydı.

"Konsey kardeşlerini suiistimal etti. Rollerini kötüye kullandılar. Arkamdaki sözler sadakatten bahsediyor ve bu kelimenin yüz karasıdır. Ama artık yeter. Yargı burada."

"Ve sen onların hizaya gelmesini mi bekliyorsun? Onlar Konsey," diye çıkıyor Jase. "Öyleydiler." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Artık Konsey biziz." Fısıltılar yeniden başladı.

"Bunu yüksek sesle söylemeyi bırak, sadece düşündüğün için bile seni gömerler." Jase başını sallıyor, tahmin etmem gerekirse kendi babasının pozisyonuna karşı korumacı. "Bir savaş başlatmamızı öneriyorsun."

"Size gönderdiğimizi bildiriyorum." Kole'a dönüp başımı sallıyorum ve sessizce ikinci bilgi dalgasını göndermesi talimatını veriyorum.

Bir kez daha ping sesleri duyulur ve herkes telefonuna bakar.

"Konsey üyesi Simon Blackthorn, Sigma Sin fonlarını başarısız tıbbi uygulamalarını finanse etmek için kullanıyor. Weston Randolph, eski Konsey üyesi, Seattle'daki bir Sigma Sin mülkünü snuff filmler üretmek ve dağıtmak için kullanıyor." Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, keşke Weston'la daha fazla zaman geçirebilseydim diyorum, Teal'e yaptıklarının bununla sınırlı olmadığını bile bile. "Bilgi tam önünüzde duruyor ve bu sadece küçük bir kısmı. Üzerlerine kazınmış işaretlere saygısızlık eden, Sigma Sin adına çıkar sağlayan ve bunu yaparken de Meclis'in itibarını ve mali istikrarını tehdit eden uzun bir üye listesi var. Eğer biz bu standartlara tabi tutuluyorsak, onlar da tabi tutulmalı. Ya Haneye saygı duyacaklar ya da bizimle aynı yargıya maruz kalacaklar. Savaş başlamıyor. Çoktan başladı bile. İkisi düştü ve daha fazlası da gelecek."

"Bunun babanın daha fazla güç elde etmek için oynadığı bir oyun olmadığını nereden bileceğiz?" Jase soruyor.

Bir adım öne çıkıp tam önünde duruyorum. "Duymadınız mı? Bu sabah FBI, bir oy sahtekârlığına karıştığı ihbarı üzerine kampanya merkezine baskın düzenledi."

Jase başını sallıyor.

"Konsey'in o koltuk için aslında başka bir Sigma üyesini seçtiğini ve onun da bu koltuğu çalmak için duruşmalarda öğrendiği sırları kullandığını biliyor muydunuz? Kendi kardeşlerine sırtını döndü ve sonunda bunun bedelini ödeyecek."

Bana bakarken Jase'in gözleri açılıyor.

"Meclis'ten alırsanız, biz de sizden alırız. Bu cümleye göre yaşamaya ve ölmeye hazır mısınız?" Geri çekilip odaya bakıyorum. "Sadık olmaya hazır mısınız?"

Hepsi sessizce beni izliyor.

"Kayıtlara geçsin diye , Kole'un az önce size gönderdiği kirli sırlar umurumda değil. Meclise zarar vermediği sürece ne sakladığınız da umurumda değil. Eğer Meclis'e sadıksanız, sizi koruyacağım. Bu bir oylama değil, bir test ya da deneme de değil. Bu bir karar verme süreci. Hainlerimizle birlikte misin, yoksa Sigma Sin misin?"

Adamlar birbirlerine bakar ve tüm oda "Sigma Sin" diye çınlayana kadar teker teker cevap verirler.

Kole, Alex ve Maddox'a bakarak başımı sallıyorum. "Güzel. O halde yeni Konseyinizle tanışın. Bize sadık olun, biz de size sadık olalım. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan, Jase bile.

"Bir şey daha var. Konsey hakkında aldığınız her şeyle ilgilenilecek. Eski Sigma Sin rejimi düşecek ve senin sınavın da bunun gerçekleşmesini sağlamak olacak." Sırıtiyorum, nihayet odada heyecan kıvılcımları çakmaya başladığını gördüğümde şükrediyorum. "Dağılabilirsiniz."

Ayağa kalkmaya başladıklarında konuşmaya başladılar ve teker teker elimi sıkmak için yürüdüler. Her biri yeni Konseylerine saygılarını göstermek için sıraya giriyor. Alex ayağa kalkmayı ya da selam vermeyi reddediyor ama onlar başlarını sallayıp bağlılık yemini ediyorlar çünkü bunun kendi iyilikleri için olduğunu biliyorlar.

Oda boşalırken, Jase geri çekilir.

"Jase." Sonunda önümde durduğunda çenemi eğiyorum.

"Declan." Elim sıkıldı. "Umarım orada sana meydan okuduğumu düşünmüyorsunuzdur."

"Öyleydin. Ama bu Sigma Sin'i önemseydiğini gösteriyor ve ben buna saygı duyuyorum."

"Güzel." Başını sallıyor. "Peki ya babam?"

"Yarım saat önce artık Sigma Sin Konseyi'nde olmadığı kendisine bildirildi, ancak bildiğim kadarıyla Haneye sadık kaldı, bu yüzden herhangi bir sonuçla karşılaşmayacak. Tabii benimle bir şey paylaşmak için gelmediyseniz?"

"Hayır." Jase rahatlamış görünerek başını sallıyor. "Buraya arkanda olduğumu bilmeni sağlamaya geldim."

"O zaman Sigma Sin işini benim kız arkadaşım ile paylaşmayı nasıl açıklıyorsun?"

"Berbat ettim. Bunu söylerken ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. İkinizin ciddi olduğunu bilmiyordum."

"Öyleyiz."

"Şimdi anlıyorum." Başını sallıyor. "O zaman bilmen gereken bir şey var Declan. Sadakatimi kanıtlamak adına, babasının gerçek bir baş belası olduğunu bilmelisin."

"Farkındayım. Onunla bizzat ilgileneceğim."

Ve bundan zevk alacağım.

"Bildiğini sanmıyorum." Jase saçlarını alnına doğru tarıyor. "Babanın söz verdiği şeyden caydığını öğrendikten sonra dün gece babamla konuşurken duydum onu. Weston Randolph'un kayıp olduğunu ve senin bu işle bir ilgin olduğunu tahmin ettiğini söyledi."

"Haksız değil."

"Bunu şimdi anlıyorum." Jase sertçe yutkundu. "Saçmalıyordu ama sadece sinirlenmiş değildi; başka bir şey vardı."

"Ne?"

"Her şeyi mahvettiğin için seni suçluyor. Babamla yaptığı anlaşma, Weston'la yaptığı anlaşmalar. Bunu sana ödeteceğini söyledi, bunu yapmasının tek yolu o olsa bile."

"O..."

"Teal." Jase ellerini ceplerine sokuyor ve yüz ifadesi içimi titretiyor. "Eğer istediğini elde edemezse, senin ya da bir başkasının da edemeyeceğini söyledi. Ve bunu kanıtlamak için kendi kızını kullanacak."

OceanofPDF.com

Ben Hasta Değilim

Deniz mavisi

Babamla yemek masasının karşısında otururken Declan'ın mesajının sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Bu oyunu oynadığımızdan beri kalbim bir ipin üzerindeydi ve ilk kez kendimi bırakıp ona olmaya hazırdım. Altımdaki ağa güvenmeye çünkü o beni karanlıkta yakalayacağını kanıtladı.

Masanın başında oturan babama bakarken bu rahatlığa tutunuyorum.

Benim hâlâ yıllardır iplerini elinde tuttuğu saf kız olduğumu sanıyor. Zihnimin nihayet berrak olduğunu ve her şeyi hatırladığımı bilmiyor.

Yoğun tedaviler.

Hipnoterapi.

İlaçlar.

Geriye dönüp baktığımda, canıma kıymaya çalıştığımda bir parçamın öldüğünü fark ediyorum.

Kim olduğumu anlayan parçam.

Kendi arkadaşının sırlarını saklamak için benim sarmal olmama izin verdi. Beynimi yıkamak ve beni uyum sağlamaya zorlamak için doktorları ve ilaçları kullandı. Ne için savaştığını bilen o kızı benden aldı.

Her zaman tedavi edilmemin imkansız olduğunu düşündüm çünkü çok berbat durumdaydım. Meğer hiçbir şeyin yardımcı olmamasının sebebi doktorlarımın hiçbirinin

aslında beni tedavi ediyorlardı. Onlar sadece babamın emirlerini yerine getiriyor ve emirlere uyuyorlardı.

Zihnimin onarılamayacak kadar bozuk olduğuna ve sonsuza kadar bu şekilde yaşamaya zorlanacağıma inanmamı sağladı. Gerçekte, gerçek tedaviyi esirgiyor ve beni ilaçla uysallaştırıyordu ve annem de buna izin veriyordu.

Babamı tanıdığım kadarıyla bu muhtemelen onun seçimi değildi ama yine de hiçbir şey yapmadı. Sanatımı destekledi ve bunu suçluluk duygusunu yatıştırmak için kullandı. Bu yeterli değil.

"Paris için hazır mısın?" Annem şarabından bir yudum alarak gülümsüyor.

Buraya geldiğimden beri benimle tek kelime konuşmayan babamın aksine, en azından umursuyormuş gibi davranıyor. Ona itaat etmeye ve planlarına uymaya şartlanmış olabilir ama rolünü iyi oynuyor.

Başımı salladım. "Evet, Declan ve ben geçen hafta sonu dairenin kira sözleşmesini imzaladık."

Babam yorumum üzerine çatalını tabağına bıraktı. "Senin neyin?"

"Paris'e gittiğimizde birlikte yaşayacağız." Omuz silkiyorum, önümde kaynayan öfke kazanını fark etmemiş gibi yapıyorum. "Declan da aynı sanat stajına kabul edildi. *Arkadaşın* Ian'ın sana söylememesine şaşırdım."

Sırf onu kızdırmak için arkadaş kelimesinin altını çiziyorum.

"Declan'ın bir sanatçı olduğunu bilmiyordum." Annemin gözleri gerçek bir merakla kısıldı.

"Öyle." Başımı salladım. "Aslında gerçekten yetenekli. Ama bunu göstermiyor, bu yüzden çoğu insan onun hakkında bunu bilmiyor."

Şimdi onu daha iyi tanıdığım için sanatı konusunda neden ketum davrandığını anlıyorum. Bu onun için son derece kişisel ve kimsenin kırılğanlığının bir ipucunu görmesine izin vermiyor. Sanatı, etrafındaki dünyanın parçalarından oluşuyor. Bu yüzden bizi her zaman sanatına dahil ediyor. Ona göre, eseri bir heykel ya da başyapıttan daha büyüktür. Zamanın içinde bir an.

Bir anı.

Geçen gece stüdyomda yaptığımız gibi. Kâbuslarımın cesedi köşede ölü dururken biz boya ve seks karmaşası içindeydik. Beni o acıdan kurtardı ve bunu yakalaması gerekiyordu.

Aşk, yapabileceğimi düşündüğüm bir şey değildi ama belki de bunu anlayamayacak kadar sersemdim. Ya da belki de kalbimin yıllar önce ona dokunmaya yaklaşan tek kişi için kendini ayırdığını kabul etmemiştim.

Çünkü Declan'ın gözlerine baktığımda, sevgiye yakın bir şey dökülüyor. Bana ne yapmış olursa olsun.

"Av gezisinden sonra Declan'la artık konuşmadığınızı sanıyordum." Babamın alaycı yorumu beni gerçekliğe geri sürüklüyor.

"Bunu ."

Gözleri kısıldı. "Tealene Donovan, bu oyunu yeterince oynadım. Bir Pierce'la çıkararak bize saygısızlık ederken ailemizin sunduklarından faydalanabileceğini sanıyorsan fena halde yanıyorsun."

"İznine ihtiyacım yok." Çatalımı yere bıraktım. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Stüdyon bile mi? Okulun? Stajın? Tüm bunları kim finanse ediyor sanıyorsun? Ve bunu nasıl yaptığımı sanıyorsun?" Babamın sesi ölümcül derecede soğuk. "Seni nankör kaltak."

"Paul." Annemin gözleri büyüdü.

"Öyle." Annem onun bu yönünün nasıl var olduğunu anlamamış gibi sersemlemiş olsa da bakışlarımı kırmıyor.

Onunla evlendi, yani bilmeli.

"Ben gidiyorum." Sandalyemi iterek ayağa kalkıyorum.

"Otur kışının üstüne." Babam o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi geriye doğru düşüyor. "Bu konuşma daha bitmedi."

"Beni kontrol etmenle işim bitti." Declan'ın bana o bıçağı uzatırken verdiği özgüveni toplayarak onunla yüzleşiyorum. "Ve bana yalan söylemenden bıktım. Ne yaptığını biliyorum. Beni nasıl kullandığını. Her şeyi hatırlıyorum."

Çenesi sıkıştı. "Onunla Paris'e gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, tıbbi kayıtlarının söylediği kadar hayal görüyorsun demektir."

El altından yapılan bu hakaret beni bir adım geri attırdı. Babam daha güçlü olduğunu kanıtlamak için akıl sağlığım ile ilgili sorunlarımı hep bana karşı kullandı.

O daha akli başında.

Beni deli olarak etiketlediği sürece, tüm güç onda olacak.

Ama bu sefer direniyorum. Artık o söylediği anda bunu hemen gerçek olarak kabul etmiyorum.

Hiç doğru düzgün tedavi görmedim, o kim oluyor da benim ne olduğuma karar veriyor? Sağlığımı gerçekten yatırım yapan bir doktora hiç gitmedim, sırf duymak istediklerini söylemek için babamdan para almayan bir doktora. Yıllardır beni sanrılarla beslerken bana deli damgası vurmasına izin vermeyi reddediyorum.

Bir yerlerde var olduğunu bildiğim gücü kucaklıyorum ve onu kullanıyorum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum ona, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülmesinden nefret ederek. "Beni bu hale sen getirdin."

Nefret, sevgi ile ince bir çizgide yürür. İlişkilerde ve ailelerde. Ve tıpkı Declan'la o çizgide sallanıp durduğum gibi, şimdi de beni sevmesi ve koruması gereken adamla farklı bir yöne doğru eğildiğimi hissediyorum. Kendi etimden ve kanımdan.

Kapı zili çalıyor ve bir damla yaş daha boşalıp onu da siliyorum.

"Tam zamanında." Babam sırtıyor.

"Kim?" Margarite yanında Dr. Parish ile köşeyi döndüğünde soru dudaklarımda canlanıyor.

"Onun burada ne işi var?" Göğsüm sıkışıyor. "O artık benim doktorum değil."

Bu sabah Montgomery'yi aradım ve başka bir doktora atanmak istediğimi söyledim. Declan, babamın yönetim kurulundaki pozisyonu bunu zorlaştırdığı için talebin yerine getirilmesine yardımcı olmayı teklif etti.

"Senin için endişeleniyoruz, Teal." Babam doğruldu. "Bu taşkınlık da nedenini kanıtlıyor."

Kendini beğenmiş kibri alevlenirken öfkesi düşük bir kaynamaya soğumuştur. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Son zamanlarda mantıksız davranıyorsun." Babam masanın etrafında dönmeye başladı ve Dr. Parish'e doğru ilerledi. "Kardeşlik partilerinde umursamaz davranıyorsun, sorunlu insanlarla arkadaşlık ediyorsun. Bir de kulübede sarhoş olup yola fırlaman var. Sana reçetelerini alkolle karıştırmaman söylenmişti."

"Ben-" Başımı sallıyorum, tüm bunları bana nasıl çevirdiğini anlamaya çalışıyorum. "Ben içki içmem."

"Bundan emin misin?" Babamın acımasızlığı azalıyor ve şimdi yumuşak bir şekilde konuşuyor. "Jase ayılman için sana su vermeye çalıştı ama sen sebepsiz yere onunla tartışmaya başladın."

"Öyle bir şey ."

"Jase de öyle dedi." Babam sanki benim farklı hatırlamam bir kanıtmış gibi Dr. Parish'e bakıyor. "Sinirlendiğini ve yine kendini öldürmeye çalıştığını söyledi."

"Ben ." Bir adım geri atıyorum. "Kazara yola düştüm."

Üç yıl önce yaptığı gibi bunu da tersine çevirmeye çalışıyor. Kendi zihnimi bana karşı kullanmaya çalışıyor. Kulübede olanları hatırlıyorum.

Declan'la konuşuyorum.

Müzik.
Oyunlar.
Hatırlıyoru
m.

"Yapma bunu." Başımı salladım.

"Neyi yapmayayım tatlım?" Sahte tatlılığı içimi burkuyor. "Seni önemsiyoruz ve iyileşmeni istiyoruz. Bunu erteliyordum çünkü kendi kendine iyileşeceğini umuyordum. Ama şimdi görüyorum."

"Neyi erteliyorsun?"

Babam Dr. Parish'e bakıyor, soruma cevap vermiyor. "Evrakları aldın mı?"

"Ben yaptım."

"Şimdi anladın mı?" Babam bana doğru bir el sallıyor. "Gerçeklikle bağıı kaybediyor."

Dr. Parish bana doğru bakıyor ve neredeyse bir anlığına sempati duyduğumu düşünüyorum. Konuşurken beni dinlediğini hissettiren ilk doktorun gözlerine bakıyorum ve bunun bir yalan olduğunu fark ediyorum. Bakışları sertleşirken onu izliyorum ve tüm umudumu kaybediyorum.

"Sana yardım etmek için buradayız, Teal." Dr. Parish öne çıktı.

O daha cümlesini bitirmeden başım titremeye başlıyor. Yardım için anneme bakarken tüm vücudum titriyor. Hâlâ masada oturmuş, olanları izliyor, sessiz, sanki olanları değiştirecek bir sesi yokmuş gibi.

"Anne?"

Bakışlarımı kaçırıyor, onun yerine tabağına bakıyor. "Dikkatsiz davrandın, tatlım. Yardıma ihtiyacın var."

"Hayır." Geri çekiliyorum, bedenim titriyor. "Bu gerçek değil. Beni yine manipüle ediyorsun."

Dr. Parish sırt çantasına uzanıp bir şırınga çıkardı. Kendimi duvara yaslarırken ellerim titriyor. İkisi kapıyı kapattığı için kaçacak yerim yok.

Ama en korkutucu şey, hepsinin sanki aklını kaçıran benmişim gibi beni izlemeleri. Bakışları, haklı olup olmadıklarını sorgulamama neden oluyor.

Ellerimi saçlarıma daldırıp yüzümden geriye doğru tarıyorum ve tırnaklarımin kafa derimdeki çiziklerini beni gerçekliğe bağlamak için kullanmaya çalışıyorum.

Dr. Parish öne doğru bir adım atarken, "Bu seni sakinleştirmek için," diyor. "Lütfen yapmayın," diye yalvarıyorum. "Lütfen yapmayın. Ben hasta değilim. Hasta . İyileşiyorum."

Ne kadar yalvarsam da babamın ve Dr. Parish'in bana ulaşmasını engelleyemedim. dolanmaya çalışıyorum ama babam beni yakalayıp kollarımdan tutuyor.

Dr. Parish bana iğneyi batırabilsin diye.

Şırınganın içindeki her neyse vücuduma girerken yanıyor. Zihnimi dondurma gibi eritiyor.

Bu tanıdık.

Bunu daha önce de hissetmiştim.

Dünya boyaya döndüğünde ve tüm resimler yer değiştirdiğinde. Beyaz battaniyeleri ve koyu gri duvarları olan o odada kilitli kaldığımda. Gözlerimi kapattığımı ve Montgomery'de daha fazla renk olsaydı, daha fazla insanın dışarı çıkma şansı olurdu diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama onları her açtığımda gri boya ve soğuk bir odayla karşılaşıyordum.

"Lütfen beni geri götürme." Kelimelerin ağzımdan mı çıktığını yoksa kafamın içinde mi olduğunu bilemiyorum.

Vücudum ağırlaştıkça dilim şişiyor. Sakinim. O kadar sakinim ki eller beni masanın sonundaki sandalyeye götürürken yüzüyor olabilirim.

Annem kocaman gözleriyle beni izliyor. O kadar büyük gözleri olmasına rağmen her şeyi görmemeyi nasıl başarıyor bilmiyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

İlaçlar gerçekten etkisini gösteriyor olmalı çünkü Declan'ın sesini duyduğumu sanıyorum. Sanırım onu bir yüz deniziyle çevrili görüyorum. Hayal görüyor olmalıyım çünkü yanında Jase varken burada olamazdı.

Kole mantıklı olabilir ama Jase değil.

Jase'in beni istediğini biliyor.

Uyuşturucular gibi... beni alıp götürüyorlar.

Şu anda herhangi bir şey beni alıp götürebilir ve onlarla savaşamam.

Declan'ın yüzü büyüyor. Daha

kızgın. Sesi yükseliyor.

O burada mı?

"Evimden defol." Babamın sesi zihnimin her köşesinde yankılanıyor.

"Teal olmadan olmaz." Declan'ın sesi çok net.

"O benim kızım ve tıbbi vesayetim var. Burada olmaya hakkınız yok. Ve bu konuda hiçbir söz hakkın yok."

"Bundan emin misin?"

Declan gülümser.

Neden burada ve neden gülümsüyor?

"Evet, eminim. Dr. Parish'in elinde evraklar var. Yarın dosyalayacağız."

"Bunu yapmak için bana ihtiyacın olacak." Declan babama doğru adım atıyor, o kadar yakınlar ki sisin içinde neredeyse birbirlerine karışıyorlar.

"Sana neden ihtiyacım olsun ki?" Babam sırtıyor.

"Çünkü..." Declan babamla bakışmayı kesip bana bakıyor ve onun burada olduğundan eminim çünkü vücudumdaki her atom tepki veriyor. "Herhangi bir tıbbi vesayeti imzalayabilecek tek kişi yakın ailesidir ve Tealene Donovan benim karımdır."

OceanofPDF.com

SENDEN ÇOK Nefret Ediyorum

Deniz mavisi

EŞİM .

Belki de babam haklıdır ve ben halüsinasyon görüyorumdur çünkü bu kelimenin Declan'ın ağzından çıkmış olmasına imkân yok.

Kalbim güm güm atıyor ve dik oturmayı başarırken ilacın bazı etkilerini savuşturmama yardımcı oluyor.

"Az önce ne dedin sen?"

İlk başta soruyu soranın ben olduğumu düşünüyorum ama Declan sırtarak babama döndüğünde onun sorduğunu anlıyorum.

"Teal ve ben evliyiz."

"Hayır, değiliz." Bu ifade aklımda değil çünkü odadaki herkes bana bakıyor.

Kole'a dönen Declan hariç. "Su."

Kole başını sallayıp evin içinde kaybolurken Declan yavaşça masanın etrafında dönmeye başlıyor ve yanaklarımı elleriyle tutabilmek için sandalyenin önüne çömeliyor.

"Ona ne verdiniz?" Declan, Dr. Parish'e sorar.

Gözbebekleri büyümüş, karanlık soğuk grinin önüne geçmiş. Ya öyle ya da bakışlarımın gidip gelmesini izlerken öfkesi içinden taşıyor.

"Buradasın." Gülümsüyorum.

En azından gülümsediğimi düşünüyorum çünkü hareket ettiklerinde yanaklarım ağrıyor.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sana işim biter bitmez burada olacağımı söylemiştim."

"Biliyorum." Hayatım boyunca bu kadar çok söz verilmişken hangi sözlere inanacağımı bilemiyorum.

Ama Declan kendininkini sakladı.

Kole elinde bir bardak suyla Declan'ın yanında durur ve ona uzatır. "İç bunu." Declan bardağı alıp bana uzattı.

Yoğuşma parmaklarımı serinletiyor. Soğuk su her yutkunuşta boğazımı serinletene kadar ne kadar sıcak olduğumu fark etmemiştim.

"Ona ne verdin?" Declan tekrar sorar, Dr.'un bulunduğu yere bakar. Parish hala yanımda duruyor.

"Hafif bir yatıştırıcı. Hepsi bu kadar." Dr. Parish şırıngayı çantasına geri sokuyor. "Heyecanlıydı."

"Heyecanlı mısınız?" Declan dilini vuruyor ve çok aşına olduğum şeytani tarafım kanamaya başlıyor. "Bana yalan söylemenin seni kurtaracağını sanma. Karımı sakınleştirmeye ve iradesini elinden almaya çalıştın."

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?" Suyu dizime dayadığımda neredeyse döküyordum, bu yüzden Declan onu benden aldı.

"Sonra konuşuruz." Declan elimi sıktı. "Ayağa kalkabilir misin?"

Ellerimi tutuyor ve beni yukarı çekiyor, gücüm ve dayanağım olmak için beni kendisine doğru tutuyor.

"Onunla hiçbir yere gitmiyorsun." Babamın sesi odada gürledi.

Declan omzunun üzerinden babama sırtarak bakıyor. "Sakin ol Paul. Senin için uzun bir gece olacak."

"Ne-" Odaya iki adam daha girdiğinde babamın sözü kesiliyor ve onları Profesör Jacob Gray ve Kole'nin üvey babası Yüzbaşı Evans olarak tanıyorum.

"Paul Donovan, tutuklusunuz." Yüzbaşı Evans babamı kolundan tuttu ve etrafında döndürdü.

"Ne için?" Karşı koymaya çalışır ama Jacob onu sakınleştirmeye yardım eder.

Yüzbaşı Evans kelepçeleri sıkarak onu tekrar ayağa kaldırıyor. "Yasadışı pornografik filmler üretmek ve dağıtmak."

"Sen neden bahsediyorsun?" Babam kavgaya edip bağırırken ağzından tükürükler saçılıyor.

"Dostun Weston Randolph'a yatırımlarını nasıl değerlendirdiğini sormalıydın." Declan sırtıyor ve babamın gözleri açılıyor.

"Bilmiyordum." Karşı koymaya çalışır ama Kaptan Evans daha güçlüdür. "Ben sessiz bir ortaktım. Bu bir hata."

Jacob babamın önünde duruyor. "Sigma House'un parasını Simon Blackthorn'a aktarman da bir hata mıydı? Belgelerin izini asla bulamayacağımızı mı sandın?"

Babamın yüzü, bunun sadece yasal bir mesele olmadığının farkına varmasıyla soluyor. Daha önce de başı belaya girmişti ama Sigma House her zaman temizlemişti. Ama bu sefer onlara sırtını döndü ve kurtulma şansı yok.

"Jacob." Babamın gözleri açılıyor ve hayatımda ilk kez gözlerinde korku görüyorum. "Ben bunu yapmazdım. Beni bilirsin."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Jacob geri çekiliyor ve Kaptan Evans'ın babamı odadan çıkarmasına izin veriyor.

"Bekle." Mücadele ediyor. "Beni tanıyorsun."

olup bitenleri anlamaya çalıştığımda başım dönüyor.

Dr. Parish'in bana verdiği sakinleştirici etkisini göstermeye başladı.

"İyi misin?" Declan dikkatini bana çevirdi.

"Bilmiyorum." Alnımı Declan'ın göğsüne yaslıyorum ve yemin ederim onun içinde eriyorum.

Ruhum bedenimi terk ediyormuş gibi hissettiğim için dehşete düşmeliyim ama Declan'ın kollarında beni güvende tutacağına inanıyorum.

Etrafımdaki sesler artmaya devam ediyor. Bir noktada annemin bir şey söylediğini duyduğumu sanıyorum. Ama sakinleştirici beni alıp götürürken hiçbir şey net değil. Declan'dan başka hiçbir şey.

"Seni yakaladım, aşkım." Burnunu saçlarıma gömüyor. "Sana sahibim. Hadi seni eve götürelim."

Yıldızlara dokunmanın imkansız olduğunu sanıyordum.

Belki de yanılmışımdır.

Karanlıkta uzanıp gökyüzüne uzansam onları hissetmeyebilirim ama beni hissediyormuş gibi parlıyorlar. Obsidyen gecenin içinden fırlıyorlar ve hiç umudum kalmadığında bana umut veriyorlar. Ve şimdi gözlerimi kırptırıp açtığımda benimle kalıyorlar.

Görüşüm yavaşça odaklandığında karanlık bir tavan bana bakıyor. Yavaşça bedenime geri dönerken odanın içinde küçük benekler uçuşuyor. Kirpiklerim titrerken parmaklarım seğiriyor ve bir el benimkini sarana kadar yalnız olduğumu düşünüyorum.

"Dönmüşsün."

sese doğru çeviriyorum ve Declan'ın yanımdaki yatakta yattığını görüyorum. Yan yatmış, yeniden hayata dönmemi izliyor.

"Nereye-" Etrafıma bakıyorum ve her dönüşte boynum ağrıyor, ileri geri bakıp yatak odamı inceliyorum. "Buraya nasıl geldim ben?"

Oturmaya çalışıyorum ama Declan beni desteklemesi için bir yastık uzatırken başım hemen dönüyor.

"Biraz ağırdan almalısın." Sesi sertti ama bana kızgın olduğu hissine kapılmadım.

Gözleri beni görmekten nefret ediyormuş gibi her hareketimi izliyor. Hayatımı kurtarmaya çalıştığı geceden hatırladığım aynı endişe yüz ifadesini lekeliyor.

Elimi kaldırıp yavaşça hareket eden parmaklarıma bakıyorum, beynimi bu sisten kurtarmaya çalışıyorum. Yavaşça, gece geri geliyor.

Ailemle akşam yemeği.

Doktorumla.

Declan.

Ve işte o zaman yüzük parmağımdaki basit gümüş bandı görüyorum.

"Bunu neden giyiyorum?" Döndürüp Declan'a bakıyorum. "Neden bana karım deyip duruyorsun?"

İlaçlar etkisini azaltmaya başladıkça içimdeki panik de artıyor.

"Benim için sakın kalmalısın, tamam mı?" Declan alnıma dokunuyor ve ne kadar sıcak olduğumu fark ediyorum. "Vücudun hâlâ ilaçları sindirmeye çalışıyor."

"Sorudan kaçma." Elini geri ittim. "Neden bana öyle diyordun?"

"Baban tıbbi vesayet başvurusunda bulunmaya hazırlanıyordu." Declan uzanıp parmağımdaki yüzüğün izini sürüyor. "Kaybedecek tek kişinin kendisi olmadığından emin olmak için babamın anlaşmasını yerine getirmemem durumunda bir beklenmedik duruma ihtiyacı vardı."

"Nasıl?"

"Dr. Parish tıbbi kayıtlarını değiştiriyor, Teal." Declan'ın gözlerindeki acı göğsümü sıkıyor. "Onları ilk okuduğumda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça daha da .

Seninle ilgili kayıtları gerçekte ne kadar akli başında olduğunla uyuşmuyordu ve terapi seanslarına ilişkin notları gerçekte söyledikleriyle uyuşmuyordu. O ve baban seni klinik olarak deli kabul etmeyi planlıyorlardı."

"Bunu neden yapsın ki?" Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ama bedenim hâlâ hissedemeyecek kadar uyuşmuş durumda. "Ben o kadar deli miyim, Declan?"

"Hayır." Declan doğruluyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sen deli değilsin Teal. O yüzden böyle düşünme bile. Baban o kadar acımasız ve bencil ki. Yüzleşmektense hatalarının bedelini sana ödetmeyi tercih ediyor. Bu senin suçun değil."

"Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum." İçimden bir hıçkırık kopuyor ve Declan bizi göğüs göğüse tutabilmek için beni kucağına çekiyor.

Kolları beni sıkıca kavlıyor, ben de ona sarılıyorum, panikle nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

"Aklını kaybetmiyorsun." Başımın arkasını okşuyor. "Buradasın, farkındasın ve ben seni koruyacağım. Baban sana zarar vermeyi bıraktı. Söz veriyorum. Bundan eminim."

Geri çekilip Declan'a bakıyorum. "Evliymişiz gibi davranarak mı?"

Declan, babamın evli olduğumuzu düşünürse hiçbir şey yapamayacağını kendisi söyledi. Ama Declan soruma cevap vermeyince sinirlerim yine yüzeye çıkıyor.

"Rol yapıyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Kulübede olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." Midem bulanmaya başladı.

"O gece imzaladığınız kağıtlar bir daire için değildi."

"Ne diyorsun, Declan?" Yanaklarımdaki tüm sıcaklık boşalıyor. "Ne imzaladım ben?"

"Evlilik cüzdanımız."

"Ne?" Göğsünü itiyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

Kalçalarımı kavlıyor, beni tutuyor, ben göğsünü iterken bile ona sarılıyor. "Sadece beni dinle."

"Neden, Declan? Bana yalan söyledin. Beni manipüle ettin. *Tekrar*. Bu nasıl mümkün olabilir?" Gömleğini kavradım. "Biz evli olamayız. Düğün falan olmadı. Yemin yoktu. Ben bunu kabul etmedim."

"Evet dedin."

O gece kafamda geri sararken yumruklarım göğsünde donup kalıyorum.

Declan Jacob'la konuşmak için uzaklaştı ve ben müziğime o kadar odaklanmışım ki konuşmalarına dikkat etmedim. Tekrar yanıma gelip elimi sıktağında *evet* dedim ama bu bir soruydu, onun olacağıma dair bir yemin değıl.

"Seni çıkarıcı pislik." Onu tekrar itiyorum ama bileklerimden tutup beni durduruyor. "Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü seninle gerçeğın etrafında dans etmekten yoruldum, Teal." Beni kendine çekiyor, çenemi eğerek yüzümü ona dönmeye zorluyor. "Bırak konuşayım, konuşmam bittiğinde istersen gidebilirsin."

"Burası benim odam." Gözlerimi kısıyorum.

"O zaman giderim," diye söz veriyor, her ne kadar yüz ifadesi bunu planlamadığının kanıtı olsa da.

"Tamam."

"Bunu senin için yaptım."

"Kendini daha iyi hissetmek için böyle mi inandırdın? Bu sadece bizim çıkmamız değıl Declan. Anlaştığımız şey bu değıldi. Sırf babamın yaptığı gibi beni manipüle edebilmek için haberim bile olmadan benimle evlendin." Gözyaşlarımı ısırdım. "Sen de tıpkı onun gibisin."

"Seni ondan koruyorum." Gözyaşlarımı siliyor ve bu eskiden rahatlatıcı gelirken şu anda sadece acı veriyor. "Sen her yönden benim olduğun sürece, seni hapsetmek ve benden almak için yalan söyleyemezdi. Bunu *senin için* yaptım. Bizim için."

"Bunu kendin için yaptın." Aramızdan bir damla gözyaşı daha süzölüyor. "Bunu nasıl göremiyorsun? Seçeneklerini elinden alacağını düşündün, bu yüzden alamayacağından emin oldun. Bunu kendini korumak ve durumu kontrol etmek için benim duygularımı hiç düşünmeden yaptın. Sana güvenmişim. Sana inanmışım. Ve sonra sen sanki ben önemsizmişim gibi bunu yaptın."

"Sen benim karımsın, tabii ki önemlisin." Dişleri sıkıştı.

"O zaman neden bunu kendi başıma seçmeme izin vermiyorsunuz? Neden benden saklıyorsunuz? Ben bu kararları kendi başına veremeyecek kadar zayıf bir kız değılim. Neden bana söylemedin?"

Declan bir an sessiz kalıyor, yanaklarımda nehirler oluşturan gözyaşlarımı siliyor.

Ona kalbimle güvendim, daha iyi bir yargıya karşı. Beni ben olduğum için gördüğünü düşündüğüm ilk adam. Ama arkamdan iş çevirdi ve seçimimi elimden aldı. İstedığimin bu olup olmadığını bile sormadı.

Declan bakışlarımı kırmıyor.

Ona sarılıp gözlerinin içine bakarken artık kavga etmiyoruz. Ve olduğu her şey için ondan nefret ediyorum. Yaptığı her şey için. Ama bana cevap vermesine ihtiyacım var.

"Neden?"

"Çünkü hayır deme riskini göze alamazdım."

Başparmağıyla yanağımın tepesini sıyrıyor, sırt boyunca bir çizgi çiziyor. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, renkli telleri ucuna kadar takip ediyor.

"Seni tekrar kaybedemezdim." Pembe bir saç telini parmaklarının arasında döndürüyor. "Avdan döndüklerinde babanın planlarını duydum ve seni ikna edecek zaman yoktu, bu yüzden daha sonra benden nefret etsen bile ondan korunacağından emin olmak için yapmam gerekeni yaptım. Etrafta hiç dolaşmadan yerine benimle şeytan gibi dolaşmanı tercih ederim. Karım olarak korunuyorsun. Hoşuna gitse de gitmese de."

Declan'ın eli kalçama düşüyor. Artık beni üstünde tutmuyor ama kaçmaya da çalışmıyorum. Burada oturmuş, bakışlarında yalan arıyorum ama bulamıyorum. Tek gördüğüm, benimkini yansıtan yanardöner gri aynanın arkasındaki canavar.

İtirafını yutuyorum, bakışlarım parmağımdaki basit kordona kayıyor. Onun eline baktığımda, onda da bir tane olduğunu görüyorum. Parmağıma uzanıp siyah tungsten kordonun izini sürüyorum ve Declan'ın sözlerinin derinliğini sindirmeye çalışıyorum. Onun kim olduğu hakkındaki gerçeği.

Sınırları olmayan bir
adam. Pişmanlığı
olmayan.

Bu yüzden ondan nefret etsem bile.

Bakışlarım ona kayıyor ve beni bir kafese kapatmaya çalışan babamı düşünüyorum. Beni kontrol ediyor ve deli olduğuma inanmaya başladığım noktaya kadar beni manipüle ediyordu. Ve Declan'ın yaptığı yanlış olsa bile bana yalan söylemediğini fark ediyorum. Ne olursa olsun beni koruyacağına dair verdiği sözü tutuyor.

Bunu beni sevdiği için yaptı.

"Senden o nefret ediyorum ki." Yanağımdan bir damla yaş
süzülüyor. Çenesi gerildi. "Biliyorum."

"O zaman seni neden seviyorum?"

Elimi uzatıp yüzünü avuçluyorum ve donup kalıyor. Sorumu düşünürken kaşları çatılıyor.

Ondan nefret edebilirim. Nefret *ediyorum*. Ama onu daha çok seviyorum.

"Ben de seni seviyorum Teal," diyor sonunda, bana dokunmadan, ilgisi aurası beni bütünüyle tüketiyormuş gibi hissettirse bile. "Ölene kadar, sen istesen de istemesen de."

"Siktir et." Onu öpmek için kendime çektim ve dudakları dudaklarıma yapıştığında, onu bu şekilde sevdiğim için ne kadar hasta olabileceğimi kabul ettim.

Declan'ın karanlığını ortaya çıkardığını ve onunla oynamamı izlemekten keyif aldığını kabul ediyorum.

İznim olsa da olmasa da beni sahiplendiğini kabul ediyorum.

Elleri boynuma dolanıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Ve ben onun olduğumu kabul ediyorum ve bunu zorlayıp zorlamamasının bir önemi yok çünkü her zaman burada onunla olmam gerekiyordu. Her zaman da öyle olacağım.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

Declan

İki Hafta Sonra

Sigma House'u MÜZİK VE DUMAN DOLDURUYOR. Yıl sonu partileri kaostur ve bu seferki son iki yılın en iyisi.

Ben buradan gitmek için sabırsızlanırken, insanlar zil zurna sarhoş, tökezleyerek etrafta dolaşıyor, özgürlük yazını kutluyor. Teal ve kardeşlikle ilgili olanlardan sonra, kafamı toparlamak için buradan uzakta bir yaza ihtiyacım var.

Konseyl'in kontrolünü ele almak hem özgürleştirici hem de yorucu. Sigma Evi'ne sadık olanlarla olmayanları ayıklamak. Bu iş tüm kaynaklarımızı aldı ve henüz bitmedi.

Alex döndüğü için minnettarım. Kole ve ben bir aylığına gideceğiz ve Maddox önümüzde olanlarla ilgili dizginleri ele almak için hala biraz olgunlaşmadı.

Alex hâlâ kimseyle konuşmuyor ama ben yokken onun varlığı kontrolü sağlamaya yetiyor. Geri kalanımıza gelince, yaptığımız şey - Sigma Sin'in intikamı, Alex için - aynı zamanda kişisel. Kimsenin gözünden kaçmasına izin vermeyecek ve hak edenlere yaptıklarının kefareti ödetecek.

Maddox kanepede öne doğru eğilir ve sehpadan bir kola çeker. Alex onu izliyor, hiçbir şey söylemiyor ya da umursamıyor.

Alex genellikle odasında Kole'den bile daha fazla zaman geçirir. Ama bu gece, yılın son partisinde hepimizle birlikte dayanışma gösterisi yapmak için burada.

Maddox kanepeye yaslanırken yarı ölü gibi görünüyor. Gözbebekleri kocaman açılmış ve şu anda kafasının içinde bile zor duruyor.

"Kontrolden çıkmadan önce bu saçmalığa dikkat etmelisin." Hemen yanıt vermeyince yüzünün yan tarafına bir şaplak . "Maddox?"

"Öyle mi?" Başını sallayarak doğruluyor. "Ben iyiyim dostum. Gevşe biraz."

Maddox ayağa kalkar ve sinirli bir şekilde uzaklaşır. Son zamanlarda olanlardan çözülmeye başladı. Güç ve düzen insanlara garip şeyler yapıyor ve ben de ona verdiğim şeye hazır olup olmadığını sorguluyorum, özellikle de kendi babasının düşüşüyle uğraşırken.

Alex'e baktığımda Maddox'un gidişini izlediğini görüyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Yüzü taş gibi soğuk ve gözleri mesafeli. Üç yıl önce benimle birlikte Sigma House'a üye olan on sekiz yaşındaki çocuğun tam tersi. Ben gelecek yıl son sınıf olacağım, Alex ise yeni başlıyor. Ve eğer buranın beni değiştirdiğini düşündüysem, bu onun yanında hiçbir şey.

"Alex?" Solumdan bir ses geliyor ve başımı kaldırdığımda Patience'ın ağzının açık kaldığını görüyorum.

Kolunu Mila'nın koluna doluyor ve kardeşini izledikçe bakışları hızla ölümcül bir hal alıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Patience omuzlarını geriye atıyor. "Annem bana buraya döndüğünü söylediğinde inanmak istemedim. Nasıl inanabildin?"

Adam ona cevap vermiyor ama kadın sanki bu konuşmanın onu kendine getireceğini düşünüyormuş gibi duraklıyor.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Patience geri adım attı.

Mila onu sakinleştirmek için kolundan tutmaya çalışır. "Patience, listen to hi -"

"Hayır." Patience Mila'yı silkeliyor. "Bu yerle işim bitti. Burada kalacaksa başına gelecekleri hak ediyor. Bir şeylerin değiştiğini düşünerek onun yanında olduğuma inanamıyorum."

Patience hışımla uzaklaşır ve Mila onu takip etmeden gidişini izler. Alex'in aksine Mila gerçekten üzgün görünüyor ama aynı zamanda şu anda en iyi arkadaşını sakinleştiremeyeceğini bilecek kadar da akıllı.

Mila bana ve Alex'e döndüğünde gülümsemeye zorluyor. "Sadece buraya döndüğün için üzgün. Hepsi bu."

"Sanki bu açık değilmiş gibi." Kıkırdıyorum ve Alex koluma vuruyor.

Duruşmasından sonra götürüldüğünden beri ondan gördüğüm en büyük tepki bu olduğunda beni hazırlıksız yakaladı.

Mila da aynı derecede şaşkın görünüyor, kaşları çatılıyor.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve ekrana baktığımda bir mesaj görüyorum.

Karısı: Ben döndüm

"Biraz uzaklaşmam lazım. İyi misin?" Ayağa kalkıp Alex'e bakıyorum. "Benim için Maddox'a göz kulak olur musun?"

Alex hâlâ Mila'yı izliyor olsa da başını sallıyor ve ben de onları rahatsız edici bakışmalarıyla baş başa bırakıp kalabalığa doğru ilerliyorum.

Sigma Evi'ni cesetler dolduruyor ve bu gece boğucu. Etrafımda olmasını istediğim tek kişi Teal ve o da burada değil. Ben Konsey'in pisliğini temizlerken o kaosun ortasındaki sakinlik.

İtaatkâr bir asker olmaya şartlanmışken onlara karşı gelmenin daha zor olacağını düşünmüştüm ama beklediğimden daha kolay oldu. Babam ve Paul Donovan parmaklıklar ardında olduğu için Meclis'i gerçekten ön planda tutabiliyorum. Toplantı odamızdaki duvara kazınmış sözlere sadık kalabiliyorum. Ve her saniyeyi kendi avantajıma kullanıyorum.

Ev için. Teal

için.

Her zaman olmam gereken kişi olacağım. Doğru insanlar için acımasız biri.

Teal babasını henüz ziyaret etmedi, tıpkı benim babamı henüz ziyaret etmediğim gibi. Babam ortalıkta yokken ve mal varlığına el konulmuşken, avukatım büyükanne ve büyükbabamın benim için bıraktığı vakıf fonunun kilidini açabildi, böylece onunla tüm bağlarımı koparabildim. Yani ilişki kurmak için bir sebep yok.

Ayrıca, yasal sistem çalışsa da, sonuçta konu dışıdır. Sigma House ikisinin de zamansız sonlarıyla karşılaşmasını sağlayacak.

Partinin içinden geçip arabama giden yolu buldum. Arabama atlayıp kampüse doğru kısa bir yolculuk yapıyorum.

Teal son birkaç haftadır stüdyosuna kapandı, olan biten her şey üzerinde çalışıyor ve ben de ona süreç için alan tanımaya çalışıyorum. Bana ihtiyaç duyduğunda benimle irtibata geçiyor ve ben de boş zamanlarımda Ev'in işleriyle ilgileniyorum.

Onu babasından korumak için evliliğimizi düzenlediğim için pişman değilim, ancak bunun bir sonu olmadığını anlamasının zaman alacağını biliyorum. O benim.

Arabamı kampüsün otoparkına çekiyorum ve çoğunlukla boş olduğunu görüyorum. Hâlâ burada olan öğrenciler Sigma House'da kafayı bulmuşlar, diğerleri de yaz için çoktan gitmişler.

Teal hariç herkes, o da biz Paris'e gidene kadar stüdyosunda vakit geçirecek.

Avluya girdiğimde onu her şeyin başladığı bankta otururken buluyorum. Kulaklıklarını takmış ve yıldızları izleyebilmek için başını arkaya doğru eğmiş. Son birkaç haftadır saçlarına daha fazla mavi ve pembe eklemiş ve bu hızla gidersek, biz ayrılana kadar geriye pek sarı kalmayacak.

Elinde bir kâğıt parçası var ve ne kadar dirençli olursa olsun, beni buraya boşanma belgelerini tebliğ etmek için çağırdığını düşünmeyi reddediyorum. Eğer yaparsa, onu zincire vurmak zorunda kalabilirim. En başta bana neden boyun eğdiğini hatırlatırım.

Teal birkaç metre uzaklaşana kadar beni fark etmiyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda tereddüt etmesinden hoşlanmıyorum.

"Hey." Kulaklıklarından birini çıkarıyor ve ben de bankın üzerine çöküp ondan alıyorum.

Kulağıma takıyorum, klasik müzik dinlemesine şaşıyorum.

"Bunu beklemiyordum."

"Yeni doktorum yardımcı olabileceğini söyledi, ben de deniyorum." Omuz silkiyor. "Göreceğiz bakalım."

Paul Donovan öldükten sonra, Dr. Parish hemen arkasındaydı. Teal'e aşırı ilaç verdiğine dair lisansının iptal edilmesine yetecek kadar kanıt vardı. Ve daha derine indikçe, yaptığı her şeyin Teal'in yavaş psikotik çöküşüne katkıda bulunduğunu gördük.

Ayrıca, ortaya çıktığı üzere, kötü muamele ettiği tek hasta o değilmiş. Tedavileri değiştirmek için rüşvet alıyor ve tedaviye yanıt vermeyen hastaları da kobay olarak kullanıyormuş. Bu olaydaki rolü nedeniyle tam olarak hak ettiğini alıyor ve Meclis onunla işini bitirdiğinde, hayatının geri kalanını Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nda geçirecek olan kişi o olacak.

Dr. Parish'in aradan çıkmasıyla Teal nihayet yardım etmek isteyen bir doktorla çalışabildi. Diğer tüm terapistler babasının manipülasyonunun bir uzantısıyken, şimdi tedavi ediliyordu.

Bana bu konuda pek bir şey söylemiyor ve ben de sadece ara sıra ilerlemesini kontrol etmek için dosyalarına giriyorum. Ama çocukluğundan beri görmediğim bir şekilde net, bu yüzden yardım ettiklerini biliyorum.

"Senin için bir şeyim var." Kucağındaki kâğıtla oynuyor. "Bizim hakkımızda söylediklerini düşünüyordum. Bu konu hakkında."

Parmakları kağıttan parmağındaki yüzüğe doğru hareket ediyor. Onu her gördüğümde, henüz çıkarmadığı için rahat bir nefes alıyorum. Gerçi şu anda yüzüğü her çevirişinde beni tedirgin ediyor.

Yaptıklarından sonra bunu bitirmek istediği için onu suçlayamam. Sadece buna izin veremem.

"Neye karar verdin?" Seçme şansı varmış gibi davranarak soruyorum.

Bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Bu kararda bana söz hakkı vermedin Declan ve bu yüzden sana hâlâ kızgınım. Ayrıca bunun için hiç özür dilemedin. Gerçekten değil."

"Sana başka yalan yok demiştim." "Ama üzgün değilsin."

"Öyle olmamı ister miydin?" Kolumu arkasındaki bankın üzerine koydum ve diğer elimi onun kucağına yerleştirdim. "Yalan söylesem ve seni buna zorladığım için pişman olduğumu söylesem senin için daha mı kolay olurdu? Çünkü sana gerçeği söyleyeceğime söz verdim Teal. O yüzden sana bunu veremem. Sen bir kahramana aşık olmadın. Canavar olan benim. Ve senin adına benden daha kötü olanları öldürmeye istekli olmam beni iyi yapmaz. Senin için her zaman aşırıya kaçacağım çünkü benim için anlamın bu. Bu yüzük de bunu kanıtlamamın bir başka yolu."

"Buraya senden değişmeni istemeye gelmedim Declan." Dudaklarını ıslatıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, buraya özür dilemeye de gelmedim."

"O zaman neden buradayız?"

"Yeni doktorum gerçekten harika." Gözlerini kaçırıyor. "Ailemle ilgili her şeyi anlamama yardımcı oluyor. Vaftiz babamın yaptıklarını anlamama yardımcı oluyor ve bununla başa çıkmam için bana başa çıkma mekanizmaları veriyor. İyileşmeme yardımcı oluyor."

"Ve..." Daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Ve bana bizim hakkımızda biraz açıklık getiriyor."

"Nasıl?" Cevabı istiyor muyum bilmiyorum ama buna ihtiyacım var.

"Her şey göz önüne alındığında, benim için sağlıklı olabileceğini düşünüyor." Omuz silkiyorum. "Muhtemelen haklı."

Teal başını sallıyor ama yüzünde beliren gülümsemeyi gizleyemiyor çünkü benimle neye bulaştığını biliyor ve içten içe buna aldırıyor.

"O haklı." Teal meydan okuyormuş gibi yaparak gözlerini kısıyor. "Ama mesele de bu... Onunla konuşmak hayatımda ilk kez her şeyi netleştiriyor. Kafamdaki tüm kaosu çözmeme yardım ediyor ve bu da daha iyi olmak istememi sağlıyor. Kötü olan her şeyden kurtulma isteği uyandırıyor. Ama seni hayatımdan çıkarmayı düşündüğümde, yaptığın onca şeyden sonra bile yapamıyorum."

"Ne diyorsun sen?"

"Bunu bitirmek istemiyorum." Avucunu kâğıdın üzerinde düzleştirerek iç geçiriyor. "Her şeyi yanlış yaptın ama sen busun Declan. Benimle aynı savaş ya da kaç dünyasında büyüdün. Tekmeleyerek ve çığlık atarak çünkü sesimizi duyurabilmemizin tek yolu buydu. Bunu yapabileceğin en kötü şekilde yaptın çünkü benim gibi önemseydiğinde doğru düşünemiyorsun. Ve etrafınızdakilere ne kadar zarar verirse versin, sıkı sıkıya tutunuyorsunuz."

"Teal-"

"Sadece..." diye sözümü keserek ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Bunu beni sevdiğin için yaptın. Ve benim için böyle savaşmanı seviyorum, bunun için senden biraz nefret etsem bile. Ama üzgün olmanı istemiyorum. Sadece bunu düzeltmeni istiyorum."

"Düzeltemek mi?"

Teal ellerini benimkilerden çekip kucağındaki kâğıdı kaldırıyor ve bana uzatıyor. "Bununla başlayabilirsin."

Ondan aldım ve açtığımda bir kiliseyle ilgili bir çıktı buldum.

"Nedir bu?"

"Benimle evli kalmak istediğini söylediğinde gerçekten ciddi miydin?" diye sorar.

"Tabii ki."

Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "O zaman bunu doğru şekilde yapalım. Bunu gerçek yapalım. Resmi olarak. Paris'te."

Kağıda bakıyorum ve kilisenin orada olduğunu fark ediyorum. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun Tealene Donovan?"

"Hiç sormamandan iyidir." Gözlerini deviriyor.

Kağıdı bir kenara fırlatıp yüzünün iki yanını tutuyorum. "Bitirmeye çalışmıyor musun?"

"Ben ." Gülümsüyor. "Yine de ruhunun bir kiliseye girmeyi kaldırıp kaldıramayacağını ya da şeytanın seni doğrudan cehenneme sürükleyip sürüklemeyeceğini merak ediyorum."

kapıdan içeri adımınızı attığınızda. Belki de bu o kadar da aşk değildir; bu bir bilim deneyidir."

"Çok komik," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, onu öperek. "Senin için bunu göze alırım."

"Söz veriyor musun?" Kollarını omuzlarıma doluyor ve ben de onu öpüyorum. "Senin için, her zaman."

OceanofPDF.com

EPILOGUE

Teal

Bir Ay Sonra

"Bu gece benden kaçış yok, Bayan Pierce." Declan süitimizin kapısını arkasından kapatıyor ve beni yavaşça odamıza doğru kayarken izliyor. "Denersen, zincirleri çekip çıkarabilirim."

Kocamın acı çektirme konusundaki sapkın saplantısını düşünürsek, bunu yapacağından hiç şüphem yok.

"Tutmaya niyetli olmadığınız sözler vermeyin Bay Pierce." Bir adım geri çekildim, elbisemin askısına uzandım ve omzumdan düşmesine izin verdim.

Söz verdiğim gibi, Declan beni Paris'teki kiliseye götürdü, böylece birbirimize resmi yeminlerimizi edebilecektik. Rahip ve sıraların üzerindeki tozdan başka tanık yoktu.

Büyük bir düğüne ihtiyacım yoktu. Düğüne hiç ihtiyacım yoktu.

Evlilik düşündüğüm bir şey değildi. Ama Declan içeri dalıp iznim olmadan beni sahiplendikten sonra, bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı. Ve o kilisede durup birbirimize hayatlarımız üzerine yemin ettiğimizde, sanki

Karı koca olarak verdiğimiz ilk gerçek söz olmasına rağmen, zaten yüzlerce başka şekilde yaptığımız bir şeydi.

Birbirimizin önünde durmak, kim olduğumuzu itiraf etmek ve bu konuda tamamen şeffaf olmak gerçek benliklerimiz gibi hissettirdi.

Artık anlaşma yok.

Artık anlaşma yok.

Sadece biz varız.

Arkama uzanarak beyaz elbisemin fermuarını yavaşça indirdim. Declan onu giydiğimde bir melek gibi göründüğümü söylemişti ve ben de ruhumun hâlâ o kadar masum olmasını dilemekten kendimi alamıyordum.

"Ne yapıyorsun, karıcığım?" Ön kolunu kapının pervazına dayayıp beni izlerken gözleri kısılıyor.

Elbisemin fermuarını yavaşça açarak balkona açılan cam kapılara doğru ilerliyorum.

"Evliliğimizi tamamlamamız gerekmiyor mu?" Fermuarı açıyorum ve elbisem ayaklarımın dibine dökülüyor.

Hiçbir zaman iç çamaşırı seven biri olmadım. Elbise ve topuklu ayakkabı yerine boya kaplı tulum giymeyi tercih ederim. Ama Declan'ın gözleri Violet'in Kole ile birlikte yaz için Los Angeles'a gitmeden önce seçmeme yardım ettiği dantelli beyaz elbiseye kayınca, kocamdan böyle bir tepki alacaksa belki de bu dar, telli kumaşa alışabilirim diye düşündüm.

"Siktir, Teal." Kapının pervazından kalkıp bana doğru bir adım attı.

"Hayır." Başımı sallayarak onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

Gözleri kararıyor. "Eğer beni kızdırmaya çalışacaksan, o zincirler şu anda kulağa daha da çekici geliyor, karıcığım."

"Eminim öyledir." Dudağımı ısııyorum, arkamdaki kapı kollarına uzanmadan önce ellerimi yanlarımda gezdiriyorum. "Ama önce..."

Kapıları açıp yavaşça balkona çıkıyorum, ta ki korkuluklara dayanana kadar. Declan beni izlerken kıpırdamıyor, hatta biri yukarı bakarsa karanlıkta beyaz iç çamaşırımı görebileceğini .

Kimse bana dokunmadığı sürece, Declan onların izlemesine aldırıyor. Bu onun, benim ona ait olduğumu dünyaya kanıtlama şekli ve biz de bu fanteziyi paylaşıyoruz.

Sırtımı korkuluklara yaslayıp Declan'ın ateşli bakışlarının göğsümde bir delik açmasını izliyorum. Bir ayağımı kaldırıp yanımdaki sandalyeye koyduğumda, kasıksız iç çamaşırımla amımın her santimini gösterdiğimde tenimdeki kömürlerin kavruluyor.

"Kahretsin, çok güzelsin." Declan avucunu yüzünden aşağıya doğru siler. "Her zaman benim bir sanat eseri olduğumu söylersin."

"Çünkü öylesin."

"Peki o zaman..." Parmaklarımı göğsümde gezdiriyorum, aşağı inmeden önce bir meme ucuyla alay ediyorum. "Bu, arkana yaslanıp beni takdir etmen gerektiği anlamına gelmiyor mu?"

Declan bana doğru yaklaşıyor, bakışları parmaklarımın yavaşça kalçamın üzerinden geçip uyluklarımın arasına indiği yere sabitlenmiş. Parmaklarımı içimde kaydırmamı izlerken göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor.

Bir an için onu tutacak bir şey olmadığını düşünüyorum ama sonra kocamın bir silah gibi kullandığı kontrol onu bağlıyor. Bulunduğum yerden bir adım ötede duruyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"Seni takdir etmemi mi istiyorsun?" Declan dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Bana ne kadar mükemmel olduğunu göster."

Genellikle bu durumları o kontrol eder ve ben de böyle olmasını tercih ederim. Ama pek çok şey onun şartlarına bağlı olduğu için, bugün benim.

"Geldiğini göreyim, karıcığım." Ayaklarımın dibinde diz çöktüğü yerden bana bakıyor. "O güzel parmaklarını dölle kapla ve sonra bana güzelliğinin resmini çiz."

Onun sözleriyle parmaklarımı daha derine soktum. Onu görünce.

Dudaklarını yalıyor ve ben onun amımın ırzına geçtiğini hayal ediyorum.

Parmaklarımı daha derine soktuğumda elimin topuğu klitorisime sürtünüyor ve Declan her küçük hareketi izliyor. Kaçan her iniltiyle çenesi titriyor.

"Declan." Başımı arkaya eğdim.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyor, bana dokunmadan. "Bundan sonra senin için ne yaratmamı istediğini göster bana, karıcığım."

Declan'ın metal ormanını düşünerek parmaklarımla kendimi beceriyorum. Yarı gerçekleşmiş ve hala bütün olan eserlerini. Son zamanlarda yaptığı her parçayla bana erotik bir aşk mektubu yazıyor ve ben ayakta dururken dizlerimi olabildiğince açarken, onun zihninde benimle ilgili vizyonunu çoktan oluşturduğunu hayal ediyorum.

Islak parmaklarımı yukarı kaydırarak klitorisimin etrafında dönüyorum ve tüm vücudum titriyor.

"Büyüleyicisin." Declan nefesini üzerimde hissedebilmem için daha yakına eğiliyor. "Belki de seni ipe çekerim ve benim sergim olmana izin veririm. Hiçbir şey senin kadar mükemmel olamaz."

Ona bakıyorum ve bu görüntü beni uçurumun kenarına çekiyor. Göbeğim parmaklarımın etrafında geriliyor ve omuzlarım doruk noktama birlikte titriyor. İki ayağımı yere atıp düşmemek için kendimi korkuluklara yaslıyorum ve ancak o zaman Declan titreyen bacaklarımı sabitlemek için kalçalarımı tutuyor.

Bana sırtıyor. "Eğer bu benim düğün hediyemse, sanırım hoşuma gitti." "Öyle mi?" Gülümsüyorum.

Az önce içimde olan parmaklarımı ağzına götürüyorum ve o da dilini dışarı çıkarıyor, böylece parmaklarımı üzerinde gezdirebiliyorum. Islak parmaklarımı dilinin ve dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve sonra onları emerek temizliyor.

Her bir parçasını tatmak için dilini parmaklarımın arasına sokarken ne kadar seksi olduğu müstehcen. Yavaşça çektiğimde de doyamamış gibi dudaklarını yalıyor.

"..." Elimle çenesinde iz bırakıyorum. "Düğün hediyem ne?" "Artık sana dokunabilir miyim?"

Başımı sallayarak yutkunuyorum.

"Güzel." Declan ellerini bacaklarımın arasından geçirip beni kaldırıyor, ikisini de omuzlarına doğru savuruyor ve sırtımı korkuluklara yaslamaya zorluyor. Hâlâ diz çökmüş durumda, ağzı amıma inerken mükemmel bir yükseklikte duruyor.

Başım geriye düşüyor ve haykırıyorum. Diliyle beni sikmek için aşağı inmeden önce klitorisimi ısıtıyor.

Altımızda yürüyen biri varsa beni duyuyor olmalı ama kendime engel olamıyorum. Declan'ın dili klitorisimin etrafında dönmeden önce derinlere iniyor ve ben zaten doruğa ulaştığım için o kadar hassasım ki tüm vücudum zevkten titriyor.

Kıvraniyorum ama Declan gitmeme izin vermiyor. Kalçalarımı başının yanında sıkıca tutuyor ve sanatına verdiği yoğunlukla beni bacaklarımın arasından öpüyor. Tüm ruhuyla. Tüm kalbiyle.

Ellerim parmaklıklara sıkıca tutunuyor ama diğer her şekilde beni uçurumun kenarına gönderiyor. Kalçalarım onu kavrarken çığlığım susturacak kadar sert boşalıyorum. Nefes alamıyorum ve yukarıdaki gökyüzündeki yıldızlara bakarken görüşüm lekeleniyor.

"Ne kadar iyi bir kızsın, herkesin seni duymasına izin veriyorsun." Declan dilini amımın üzerinde gezdiriyor. "Tüm dünyaya kime ait olduğunu gösteriyorsun."

Bacaklarımı omuzlarından sıyrıyor ve ayağa kalkarken beni döndürüyor, beni korkuluklara sabitleyor ve sikini sürtmek için kıcımlı yukarı kaldırıyor.

"Benim için çığlık at, Tealene." Aletini pantolonundan çıkarır ve derinlere doğru iter. "Dünyaya benim karım olduğunu göster."

Saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor, arkamdan bana vururken bedenimi eğilmeye zorluyor. Her darbesi kaburgalarımı parmaklıklara doğru itiyor. Muhtemelen yarın morluklarım olacak ama umurumda değil.

Kocamın beni tüketmesini istiyorum. Beni işaretlemesini.

Gecenin içinde haykırırken kime ait inkar edemiyorum, çığlık atmamak için kendimi tutmaya çalışıyorum ama kalçalarımı daha derine sokmak için eğdiğinde başarısız oluyorum. Beni parmaklıklara yaslayarak sikerken parmaklarım parmaklıkları kavırıyor ve aşağıya bakıp aşağıdaki sokaktan bize bakan bir adam gördüğümde içim sıkılıyor.

"Benim kızım gösteri yapmayı sever." Declan vücudumun etrafına uzandı ve meme ucumu çimdikledi. "Yakalandığın anda amın benim için ağlamaya başladı. Pis bir kızmışsın gibi kalçalarından aşağı damlıyordu. Ama o çaresiz amcığının beni sıktığını, döllerim için yalvardığını bir tek ben hissediyorum."

Declan çekiliyor ve beni tekrar döndürürken göğsümdeki hava boşalıyor. Beni kaldırıyor, süite geri taşıyor ve yatağa geri atıyor. Kıyafetlerini çıkarıp üzerime tırmanıyor ve dizlerimi tutarak beni içine alıyor.

"Bu gece senin zevkini alan tek kişi ben olmak istiyorum, karıcığım. Kocanın sikine boşaldığında yüzünü görmeme izin ver."

Declan bacaklarımın arasında diz çöküyor, içeri giriyor ve beni açık tutuyor. Kalçalarının her yumuşak pompalanışını izliyor. Yavaşça, aletin sadece başı içimde kalana kadar çekiyor, sonra aşağı bakıp tükürüyor.

Yavaşça içeri girerken amımın üzerine damlıyor. Başparmağı klitorisimle buluşana kadar eli kalçamdan aşağı iniyor ve yavaş daireler çizerek hareket ediyor.

"Declan," diye inliyorum, bileklerini kavrayarak. "Bir daha boşalamam."

"Ben ne kadar istersem o kadar boşalacaksın." Klitorisimi çimdikliyor ve vücudumda kıvılcımlar çakıyor. "Bu doğru değil mi? Bu mükemmel amcık beni memnun etmek istiyor, değil mi?"

Tekrar çimdikliyor ve sikini o kadar sert kavırıyorum ki homurdanıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Declan her küçük tepkiyi izleyerek hızını artırıyor.

Beni daha sert sikerken yatak başlığındaki metal çubukları kavramak için uzanıyorum ve göğüslerimden biri dantelli sütyenden kurtulduğunda, o da meme ucumla oynuyor.

"Bu çok fazla." Başımı arkaya eğiyorum.

Her itişinde dibe vuruyor. Bir parmağı klitorisimle diğeri meme ucumla oynuyor. Bu aşırı bir his yüklemesi ve yine de zihnimdeki tüm bulutları temizliyor ve tek hissettiğim o.

Kocamın gözlerinin içine bakıyorum ve bakışlarımız buluştuğunda sırtıyor. Vücudumla ezberlemiş gibi oynuyor ve meme ucuma son bir dokunuşla amım kasılıyor. O kadar sert boşalıyorum ki; gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Büyüleyici." Üzerime tırmanıyor, vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirerek beni derin ve yavaş bir şekilde beceriyor.

Gözyaşlarım kirpiklerimden aşağı yuvarlanıyor ve yüzümün kenarından yalamak için eğiliyor. Dişleri çenemi sıyrıyor, sonra dilindeki tuzlu tangayla beni öpüyor.

Tırnaklarım sırtına batarken odayı beyaz bir gürültü dolduruyor.

Kocam bedenimi sahipleniyor ve ben bizi o kilisede görüyorum. Birbirimiz için bir bütün olduğumuz o anı hayal ediyorum. Kırılmayacak bir şekilde bir olduğumuz anı. Asla kopmayacak bir bağ.

Bacaklarımı aralıyor ve beni döllerile doldururken her cezalandırıcı hamlesini kabul ediyorum. Dirseklerinin üzerine kalkıp bana bakana ve son bir damla gözyaşını silene kadar.

"O kadar mükemmelsin ki."

"Ben bir felaketim." Yırtık iç çamaşırlarına bakıyorum.

Kalçamdaki bantlardan biri koptu ve güzel olsa da kocamın zevklerine dayanamayacağını bilmeliydim.

Declan yanıma yığılıyor, beni kollarına çekiyor, ben de onun bedenini kavrayıp nefesimi tutuyorum.

Hiçbir şey bu kelimeyi karşılayamazken onun kolları evimdir. Göğüs göğüse yatıyoruz ve kocamın gözlerinin içine bakıyorum, ona tüm bedenim ve ruhumla güveniyorum.

Babamın tıbbi tedavilerim üzerindeki kontrolünden nihayet kurtulduktan sonra Declan bana yardımcı olabilecek bir doktor bulmama yardım etti.

Bu beni mükemmel yapmıyor ama en azından biri benimle birlikte bu savaşı veriyor ve gelişimimi önemsiyor. Beni haplara boğmuyor ve yanlış teşhislerle sakinleştirmiyor; beni tedavi ediyor.

Depresyonum gerçek ve sürekli bir savaş, ama parmaklarımı Declan'ınkilere geçirirken, uğruna savaşacak bir şeyim olduğunu biliyorum. Sürekli kaçma dürtüsü olmadan burada olmayı öğreniyorum ve anksiyetemle başa çıkmanın yollarını buluyorum.

Teşhis edilmemiş misofonim olduğunu öğrendikten sonra, belirli tetikleyici sesleri ve durumları tanımlamayı daha kolay buldum ve bu da patlamalarımın azalmasına yardımcı oldu.

Hâlâ kırıgım ama en azından şimdi iyileşiyorum.

Zihnimle her zaman savaşıcağım ama ben bundan ibaret değilim. Yanımdaki insanlar beni yükseltmek istiyor, incitmek değil.

"Ne düşünüyorsun?" Declan saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak soruyor.

"Benim olduğun için mutlu olduğumu."

Ağzımın köşesini öpüyor. "Şanslı olan benim, Teal. Kalbinden vücuduna kadar sen bir sanat eserisin."

"Ve sen de şeytanın işisin," diye takılıyorum, boğazımı öpebilmesi için başımı arkaya eğiyorum. "Ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Tealene." Köprücük kemiğimi öpüyor. "Benim karım. Benim başyapıtım."

Declan ve Teal ile üç yıl sonra bu [genişletilmiş epilogda](#) buluşun.

Alex Lancaster'a ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrenmeye hazır mısınız? [ATONE](#)'da Alex ve Mila'nın karanlık ve çarpık aşk hikayesiyle seriye devam edin.

OceanofPDF.com

WHAT'S NEXT

Eternal'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, [özel Facebook Okuyucu Grubuma](#) katılabilirsiniz.

[Bültenime abone haberdar](#) .perde arkasına göz atın ve en son yayınlarımdan olun

Okumaya devam et...

Alex Lancaster'a ne olduğu hakkındaki gerçeği öğrenmeye hazır mısınız? [ATONE](#)'da Alex ve Mila'nın karanlık ve çarpık aşk hikayesiyle seriye devam edin.

Kole ve Violet'in hikayesini kaçırdınız mı? [SAINT](#)'te karanlık bir sapık romantizmi için kendinizi hazırlayın.

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Declan ve Teal'in hikayesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu, açık ara, bugüne kadar yazdığım en zor hikâye. Bu ikisi birbirlerine meydan okudukları kadar bana da meydan okudular ve ben onlara doyamadım. Teal'in akıl sağlığı bu hikayede güçlü bir odak noktasıydı. Depresyonla mücadelesi, kendini yalnız ve yargılanmış hissetmesi üzerinden bu konuyu ele almak benim için önemliydi.

Bu hikaye kendini yalnız, umutsuz hisseden ya da pes etmeye hazır olan herkes içindir. Görüldünüz. Duyuluyorsunuz. Önemlisiniz.

Kendinize zarar verme veya umutsuzluk düşünceleriyle mücadele ediyorsanız, lütfen yardım için ulaşın: <https://988lifeline.org/>. Ruh sağlığınız önemlidir.

Okuyucularıma, bu seriye gösterdiğiniz sevgi seli için teşekkür ederim. Sigma Sin üyelerini hayal bile edemeyeceğim şekilde kucakladınız. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için sonsuz minnettarım.

Chris, o vizyon panosu üzerinde çalışıyorum ama bu arada, bu yazı benimle birlikte geçirdiğin için teşekkür ederim. Beni kahkahalar, sevgi ve atıştırmalıklarla destekliyorsun. Sınırlarıma ulaştığımda beni neşelendiriyor ve gülümsememi sağlıyorsun. Seni seviyorum.

Oğullarım, okuduğunuz, dinlediğiniz, izlediğiniz ya da sevdiğiniz şeyler hakkında konuşmanızı dinlemeye bayılıyorum. Büyümenizi ve dünyadaki en sevdiğim insanlar olmanızı görmeyi seviyorum. İkinizi de tüm kalbimle seviyorum.

Mikki, dizlerimin dibinde çılgınca bir şeyi nasıl başaracağımı anlamaya çalışırken bile gülmemi sağladığın için teşekkür ederim. Haklısın, her zaman diğer tarafı buluyorum. Ama bunu sensiz yapamazdım. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Anne, Saint'le ilgili uyarılarımı dikkate almadın ve neden dünyanın en iyi annesi olduğunu bir kez daha kanıtladın. Yarattığım karanlık ve çarpık dünya ne olursa olsun, beni destekliyor ve neşelendiriyorsun. Böylesine inanılmaz bir kadın tarafından yetiştirildiğim için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şanslıyım.

Alba, insanların sıklıkla kaçındığı zor konularda birbirimize danışabildiğimiz için minnettarım. Yüksek sesle söylemesi zor olan mücadeleler ve *kötü bir gün geçirmenin* ötesine geçen şeyler. Asla yargılamadığın, her zaman desteklediğin ve harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Kat, sen editörüm olmasan ne yapardım hayal bile edemiyorum. Bu konuda yardım istediğimde yanımdaydın. İzole edici bir sektörde, arkadaşım olarak gördüğüm bir editörüm olduğun için minnettarım.

SJ, bu kitabın ilk yüzde yirmi beşini dördüncü kez silmeye ve yeniden yazmaya hazır olduğumda devreye girdiğin için teşekkür ederim. Teşvikin devam etmemi sağladı.

Vanessa, her kitaba gösterdiğin özeni takdir ediyorum. Seninle çalışmak beni her zaman gülümsetiyor.

Sam, geribildirimlerini esirgemediğin ve henüz kimse görmemişken kelimelerim konusunda her zaman tamamen güvendiğim biri olduğun için teşekkür ederim.

ARC ekibime, size sahip olduğum için çok şanslıyım. Cidden, bu kadar harika bir grup insanın hikayelerimi nasıl bulduğunu ve bana bir şans verdiğini anlayamıyorum. Kitaplarımı okuduğunuz, desteklediğiniz ve dünyayla paylaştığınız için teşekkür ederim. Her seferinde nutkum tutuluyor. Teşekkür ederim.

BOOKS BY EVA SIMMONS

Seattle Bekarlar

[Match Make Him](#) (*Çöpçatan Milyarderle Tanışıyor*)

[Write Him Off](#) (*İkinci Şans, Arkadaştan Sevgiliye*)

[Cesur Yemini](#) (*Düşmandan Sevgiliye, Sahte İlişki*)

Düşman İlham Perisi (Rock Star Romance)

[Kalp Kıran Kız](#) (*Celebrity Crush*)

[Sonsuza Kadar Birbirini](#) (*Zıt Kutuplar Çeker*)

[Bir Asinin Kalbi](#) (*İkinci Şans*)

[Belaya Değer](#) (*Yasak Aşk*)

Çarpık Güller (Karanlık, Tabu Romantizm)

[Aşk Gibi Yalanlar](#) (*Üvey*

Kardeşler) [Kalp Hastası Nefret](#) (*Erkek*

Arkadaşının Kardeşi) [Soğuk Sert Gerçek](#)

(*Babasının İnfazcısı*)

[Bilgeye Söz](#) (*Kardeşinin çırağı*)

Çarpık Krallar (Karanlık MC Romantizmi)

[Steel](#) (*MC Başkanı ve hain kızı*) [Ghost](#) (*MC*

Teknoloji Dehası, Sırları Olan Oyuncu Kız) [Legacy](#)

(*Bekar Baba, Dadı*)

Pervasız (Sapıkça, Karanlık, Milyarder Romantizmi)

[Pervasız Oyunlar](#) (*Milyarderle Ateşli Bir Tatil*)

[Pervasız Sözler](#) (*Mafya varisi, zorla evlilik*)

[Pervasızca Mal Bulundurma](#) (*Eski Erkek Arkadaşının Babası ve Arkadaşları*)

Sigma Günahı (Karanlık Üniversite Romantizmi)

[Aziz](#) (*Stalker*)

[Ebedi](#)

[Kefaret](#)

[OceanofPDF.com](#)

ABOUT EVA SIMMONS

Eva Simmons, ahlaki değerlerinize meydan okuyan ve kalbinizi rehin alan kitap erkek arkadaşlarıyla karanlık ve rüya gibi bir romantizm yazıyor.

Eva yeni dünyalar hayal etmediği ya da eline geçen her kitabı yutmadığı zamanlarda, ailesiyle vakit geçirirken, yeni bir tuval boyarken ya da World of Warcraft'ta bir elf oynarken bulunabilir.

Eva şu anda ailesiyle birlikte Nevada'da kendi sonsuza dek mutlu yaşamını sürdürüyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.